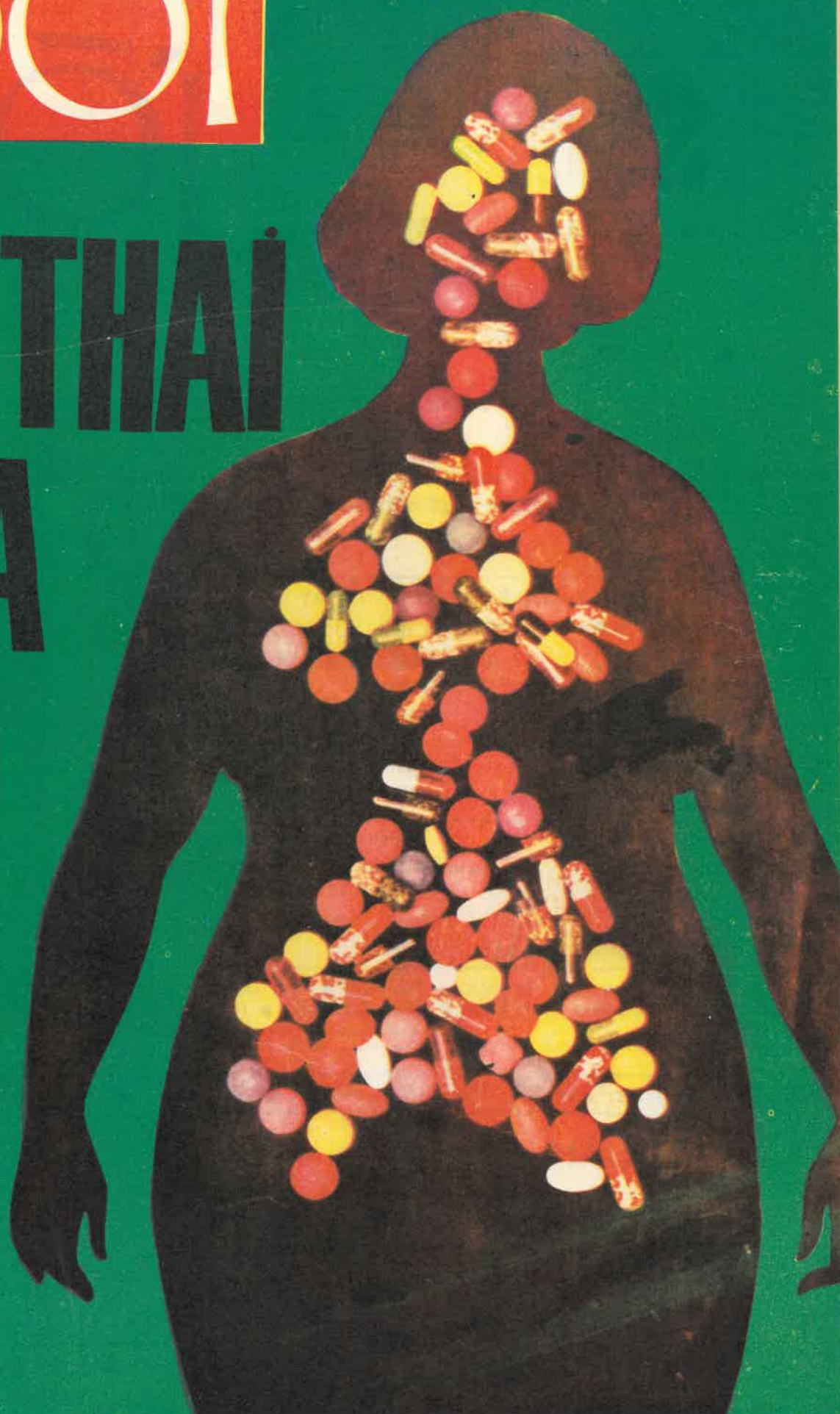

W5077
DS 531
D 642 +

ĐỐI

**PHẠ THAI
GỬA
THAI**

LOG

ANT AN

ĐỜI

82

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

1

ĐẶC BIỆT :

PHÁ THAI

- CON SỐT NGỪA THAI TẠI VN hátúcdạo
- NẠN PHÁ THAI Ở HUẾ KỲ hãilưu
- CHÍNH TÔI ĐÃ PHÁ THAI đời
- SAIGON TÌNH DỤC VÀ NỮ SINH ngọcnữ
- NHỮNG ĐƯA TRẺ CHƯA NHÌN THẤY CUỘC ĐỜI iêđe

2

CHÁNH TRỊ

- ĐÀN ÁP PHONG TRẢO PHẢN CHIẾN MỸ lýđạinguyên
- ĐỢT TRƯỚC CON LỐC CHÍNH TRỊ TƯƠNG LAI đời
- GIÁC QUAM THỨ SÁU phanlệthanh dịch

3

VĂN NGHỆ

- LUỐNG CẢI VÀNG cungtíchbiên
- PHƯƠNG HOÀNG BỘNG trầnviênphương

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHỦ • TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẶT • SINH HOẠT NHÓM HTN • ĐỜI LẦM CẦM • MỘT VÒNG THẾ GIỚI

ĐỜI • NĂM THỨ HAI • SỐ 82 • TUẦN LỄ TỪ 13-5-1971 ĐẾN 20-5-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

đầu tranh cho đời

ĐỜI TRƯỚC CƠN LỐC CHÍNH TRỊ TƯƠNG LAI

Từ số 71, ĐỜI chính thức chuyển vào một đoạn đường mới. Lý do được nêu ra, như quý vị đã rõ, là để thể hiện một cách tích cực hơn, chủ trương xây dựng mà từ lâu chúng tôi vẫn theo đuổi. Trong đoạn đường mới này, quý vị cũng đã thấy rõ, tầm quan trọng lớn lao được khoác lên cho những vấn đề xã hội và giáo dục. Đây là điều đã tạo nên một số thắc mắc của nhiều bạn đọc. Thắc mắc đáng kể nhất trong số các thắc mắc trên là tại sao ĐỜI lại quay về với những vấn đề xã hội và giáo dục đúng vào giữa lúc chính trường Việt Nam sôi động hơn bao giờ hết? Phải chăng đây là chiến thuật né tránh những khó khăn mà ĐỜI đã tiên đoán được hoặc là kết quả của một con toán sai lầm.

Chúng tôi cần nói ngay rằng sai lầm là điều có thể xảy ra, nhưng né tránh không phải là chủ trương của chúng tôi. Khi quyết định chuyển vào một đoạn đường mới, chúng tôi nghĩ rằng mọi biến cố chính trị thực ra chỉ là những cơn lốc trong khi thực trạng xã hội là một không gian sẽ phải chịu đựng những cơn lốc đó. Từ ý nghĩ này, chúng tôi cho rằng cũng có thể hạn chế sức tàn phá, hoặc nhiều hơn nữa, chỉ có thể lợi dụng được những cơn lốc, nếu có sự chuẩn bị cho các điều kiện đề kháng của không gian. Cho nên, chúng tôi thấy sự lưu tâm đặc biệt tới các vấn đề xã hội và giáo dục thực sự cần thiết hơn bất kỳ lúc nào. Nói một cách khác, theo quan điểm của chúng tôi, chân đứng của mọi nỗ lực vận động chính trị tức là các vấn đề xã hội và giáo dục. Vì thế, muốn góp phần một cách hữu hiệu trong giai đoạn đảo lộn sắp tới của chính trường VN, việc giải quyết thỏa đáng một số vấn đề xã hội và giáo dục căn bản cần phải được đề ra với trọn vẹn tầm vóc của những vấn đề lớn nhất.

Có như thế, mọi nỗ lực vận động chính trị mới có cơ bám rễ sâu được vào đời sống để được vun bồi thêm sức mạnh. Ngược lại, mọi mưu toan sẽ chỉ là những thiết trí để đón gió và có thể làm loạn thêm tình thế vốn dĩ đã hỗn loạn cùng cực. Đây cũng là một trong số những lý do chính khiến chúng tôi công khai đề cập tới thắc mắc đã nêu. Trong dụng ý của chúng tôi, đây không phải là một dịp xác định cho rõ hơn công việc mình đang làm, nhưng chính ra là để lưu ý tất cả những người đang gồng mình chờ đợi đối phó với các cơn lốc chính trị mà lại bỏ quên các vấn đề xã hội, giáo dục. Sự bỏ quên này sẽ là đầu mối cho những nguy cơ khó thể lường đoán nổi, nếu không được kịp thời xét lại.

ĐỜI

Tại Mỹ mỗi năm có một triệu vụ phá thai bất hợp pháp. Người ta ước lượng hàng năm có từ 500 đến 1000 phụ nữ đã chết uống vì phá thai không đúng phép.

Còn nạn phá thai lén lút ở VN không phải là hiếm. Quần chúng được biết các vụ phá thai đó sau khi các tai nạn xảy ra, những bà mẹ bất dắc dĩ bị chết hay tuyệt đường sinh sản, những cô mẹ và lang băm bị bắt.

Những hạng người nào hay hành nghề phá thai? Trước hết là một số bác sĩ vô lương tâm, ham tiền. Nhiều nhất thuộc về giới cô mụ đã lén lút hành nghề. Một số là y tá hoặc các loại lang băm khác.

Những hạng người hay đi phá thai là ai? Những bà mẹ bất dắc dĩ đó gồm các cô gái bán bar, những người đàn bà làm sổ Mỹ ở đại với ngoại kiều không muốn mang cái bầu con lai, nhiều bà và cô thuộc giới giàu có, một số thuộc giới trung lưu, cũng thường là khách hàng đi phá thai lén lút.

Luật pháp ở nước ta vẫn cấm đoán và buộc tội việc phá thai.

Luật của Pháp ban hành năm 1920 áp dụng ở Đ. Dương từ 30-5-1933 đã cấm ngặt việc phá thai phạt từ 6 tháng đến 3 năm và phạt tiền. Theo điều 2 luật lệ 1933 thì người ban thuốc để phá thai, dùng cụ phá thai đều bị tội trên dù việc phá thai có công hiệu hay không. Người làm việc phá thai sẽ bị xử theo hình luật điều 317.

Luật pháp ngăn cấm việc phá thai. Nhưng cũng có nhiều trường hợp luật lệ các nước cho phép phá thai, trong các hoàn cảnh mà người mẹ không thể sanh con được nếu sanh sẽ nguy hiểm tính mạng của chính bà mẹ. Trong trường hợp đó rõ ràng một người (dù là thai nhi hay phôi thai) đã bị giết để cứu người khác.

Tôn giáo luôn luôn ngăn cấm việc phá thai, vì hành động đó không khác gì giết người.

Câu hỏi đặt ra là cái phôi thai từ khi xảy ra việc thụ tinh, trứng kết hợp tinh trùng, đã phải là người nghĩa là một sinh vật có linh hồn, hay chưa? Hay phải đợi đến khi đứa trẻ lọt lòng mẹ mới có thể gọi là người?

NẠN PHÁ THAI Ở HOA KỲ

- 1 Một triệu đàn bà phá thai lén lút mỗi năm với 1.000 người bỏ mạng.
- 2 Mỗi vụ từ 250 đến 2.000 Mỹ kim.
- 3 Chỉ đau đớn 30 giây và chịu khó trong 3 phút.

Bại đa số các giới công giáo cho rằng một phôi thai đã là một người. Sau vào cái phôi lúc chỉ bằng đầu ngón tay đã thấy hình dạng của một người ngồi co quắp.

Nhiều tu sĩ Tin lành thì cho rằng cái thai chỉ coi là người vào tháng thứ 7 của thời kỳ thai nghén.

Còn đối với Phật giáo lại khác, tuy các tăng sĩ chưa bao giờ tuyên bố về vấn đề này, nhưng đối với đạo lý nhà Phật thì tội sát sinh, dù là giết con kiến, con trùng cũng là tội, ấu là giết thai nhi?

Chỉ trong vòng 3 phút

Đây là câu chuyện của cô Dorene Falk, 19 tuổi ở Los Angeles do phóng viên Nicholas Proffitt thuật lại.

Một buổi sáng thứ sáu, tháng tư năm 1970, cô Dorene và người bạn trai Rick Neubauer đến phòng mạch của bác sĩ John S. Gwynne. Hai người ngồi ở phòng đợi. Cô Dorene cảm thấy, nhắm mắt lại, thở dài: "Trời ơi! Tôi sợ phá thai quá! Tôi sợ bị xuất huyết hay không? Nhưng mà mang thai thì cũng sợ quá! Cô con làm sao được? Để ra đây chỉ nuôi? Thưa bác sĩ, xin bác sĩ làm ơn mau mau hộ một chút".

Bác sĩ Gwynne năm nay 29 tuổi, ông tốt nghiệp ở Đại học Southern California School of Medicine, chuyên về sản khoa, ông đã mở 1 Đường Đường phá thai mang tên quý hóa là Phục Vụ Cộng Đồng, ở đại lộ Santa Monica, Los Angeles. Ông tuyên bố lý do chính là vì ông thấy nhiều phụ nữ đã chết uống dưới bàn tay của những lang băm phá thai lén lút.

Một tuần sau khi đường đường mở cửa Cảnh sát đã bắt Gwynne. Sau khi được thả, ông lại tiếp tục hành nghề. Đường đường của ông trung bình mỗi ngày phá thai cho 20 phụ nữ.

Trước hết cô Dorene phải được một chuyên viên tâm phân học phỏng vấn. Cô tâm sự: «Cha tôi sợ mang tiếng cho gia đình. Ông ghét tôi mà tôi cũng ghét ông».

Sau đó Dorene sang căn phòng nhỏ, thay đồ để mặc vào cái áo nhà thương màu xanh. Theo Dorene có «khuyến hướng mang thai» vì lòng cô hận gia đình. Cha cô coi chuyện tình dục là dơ bẩn và vì thế mà trong tiềm thức, cô đã chống đối cha mẹ bằng cách làm sao cho có thai. Nhà tâm phân học giải thích

cho Dorene hiểu các triệu chứng của «khuyến hướng mang thai» với hy vọng là cô sẽ giải tỏa được cái ấu ức đó.

Bốn giờ đồng hồ sau khi vô cửa Đường Đường, Dorene Falk vào phòng mổ. Căn phòng trang trí ấm cúng với những bức tường lót gỗ, trông khác những phòng mổ trắng toát lạnh lùng khác. Trên tường treo tấm bằng bác sĩ và giấy phép hành nghề của Gwynne.

Một cô y tá đỡ Dorene lên bàn mổ, đặt chân lên hai thanh nạng sắt ở hai bên tấm bàn. Bác sĩ Gwynne bước vô mỉm cười thân mật «Sao, cô Dorene? Dễ chịu chứ? Nàng gặt đầu yếu ớt».

Bác sĩ Gwynne đi găng tay bằng cao su có khỉ trùng rồi ngồi xuống quan sát khu vực xương chậu của Dorene.

Ông vừa an ủi «bệnh nhân» vừa chích mấy mũi thuốc tê loại Xylocaine.

«Sao cô cảm thấy thế nào?» Dorene gặt đầu nhẹ.

«Cũng như đi nhô răng thôi mà», Bác sĩ nói «Tôi thấy có cái nhàu đây. Chắc cô có thai thật rồi, Dorene. Khoảng 2 tháng».

Rồi nghe có tiếng máy chạy, BS Gwynne lấy một cái máy hút chạy bằng điện. «Cô sẽ cảm thấy hơi đau một chút», Dorene hơi mỉm cười «Đạ, hơi khó chịu».

Một giây sau, cô kêu lên: «Á trời, nó đau thật». Cô nắm chặt lấy bàn tay cô y tá. Sự đau đớn kéo dài khoảng 30 giây.

«Xong rồi» Bác sĩ nói. Ông quan sát cái ống nhựa trong suốt ở máy hút, không còn máu hay thịt nữa.

Tất cả cuộc phá thai kéo dài chừng ba phút. Trong khi Dorene lấp bắp cảm ơn thì bác sĩ rời khỏi phòng mổ, sang phòng rửa tay chờ bệnh nhân khác.

Dorene bước sang phòng nghỉ mệt, cô y tá nâng tay. Cậu bạn trai Rick đã ngồi đó, đưa cô một chén cà rem lạnh. «Rick à, thế là em không còn mang thai nữa»

Bốn mươi lăm phút sau, 2 người đã ngồi ở tiệm ăn và mở chápagne. (báo Newsweek ngày 13-4-70)

Luật lệ và cổ vấn

Trong số 50 tiểu bang ở Mỹ, đã có 13 tiểu bang chấp thuận các đạo luật có tính cách rộng rãi hơn về vấn đề phá thai.

Ngoài lý do sức khỏe còn có những lý do khác để người phụ nữ được phá thai như trường hợp người ta biết thai nhi ra đời có tật thuộc loại «tiên thiên bất túc» hay là người phụ nữ có thai vì bị hiếp dâm hay loạn luân.

Một trường hợp đã từng làm sôi nổi khắp nước Mỹ là vụ bà Sherri Finkbine vào năm 1962. Năm đó người ta khám phá ra ở Âu châu có hàng ngàn phụ nữ đẻ con quái thai vì dùng thuốc an thần Thalidomide. Bà Finkbine quá hoảng sợ. Bà sang tận Thụy điển để phá thai, một cuộc hành trình làm cho bà nổi tiếng khi lấy cái thai ra thì quả nhiên nó có hình thù bất thường.

Trong đa số các tiểu bang đã sửa đổi luật lệ từ 1967 phụ nữ muốn được phá thai phải ít nhất 2 bác sĩ đồng ý cho phép và phải phát trong một bệnh viện có y sĩ hợp pháp.

Ở tiểu bang California nơi BS Gwynne làm việc luật lệ có nới rộng nhưng không cho phá thai vì lý do cái thai có tật. Luật lệ ở tiểu bang Hawai rộng rãi nhất coi việc phá thai là chuyện riêng giữa thầy thuốc và bệnh nhân thỏa thuận

Nhưng để tránh cho các bệnh viện ở Hawai bị tràn ngập bởi các bà bầu khắp HK kéo tới luật lệ ở đây buộc người phụ nữ phải cư trú ở tiểu bang ít nhất là 90 ngày. Đây cũng là một cách để gia tăng lợi tức về du lịch cho tiểu bang này.

Ngoài các nhà y học, luật học các vị tu sĩ cũng phải lo cho các bà phá thai nữa.

Mục sư Howard Moody ở Nữ ước đã lập một ủy ban giáo sĩ để cố vấn cho các bà bầu lỡ. Ủy ban của ông có chi nhánh ở 12 thành phố và đã cố vấn cho 25 ngàn bà bầu một năm.

Một người khéo biết lợi dụng phong trào phá thai là R. McCoy 42 tuổi ở Minneapolis. Ông ta vốn là mại viên của một công ty kỹ nghệ thép. Ông đã mở một văn phòng liên lạc điện thoại cố vấn các bà bầu. Phần lớn các bà bầu gọi đến đều được ông chỉ dẫn sang Mexico.

Các phương pháp thông dụng

Ở Mỹ việc phá thai thường theo mấy phương pháp chính. Trong vòng 12 tuần lễ sau khi thụ thai, người ta thường phá thai theo phương pháp D và C (Dilatation and Curettage). Phương pháp này dùng thìa mở rộng tử cung vào nạo cái phôi ra. Công việc kéo dài 20 phút và người đàn bà phải nằm ở bệnh viện một ngày.

Cũng giống phương pháp trên, người ta còn dùng một máy hút đặt vào âm đạo cho đến tử cung và hút phôi thai cùng cái nhau ra.

Sau tháng thứ 3, thường người ta dùng phương pháp mổ ổ bụng dưới như khi đỡ đẻ khó khăn. Ngoài ra còn phương pháp chích một dung lượng muối đậm đặc vào tử cung để vài ngày sau cái phôi sẽ bị tống ra. Hai phương pháp này tất nhiên đòi hỏi người mang thai phải nằm ở bệnh viện lâu hơn.

Trên đây là các phương pháp do y sĩ thực hành tại nhà thương với các vụ phá thai được phép chánh thức. Còn các vụ phá thai lén lút bất hợp pháp của các lang băm thì lại khác.

Một phương pháp của các lang băm vườn gọi là «đóng nút». Họ nhét vào tử cung một cái ống plastic hay cao su sau đó lấy băng đóng kín âm đạo lại. Vài ngày sau

nếu người phụ nữ đó may mắn không bị xuất huyết và nhiễm độc thì cái thai sẽ được lấy ra. Nhưng các phụ nữ trải qua cho biết cái đau đớn khủng khiếp.

Nếu người đàn bà đó có tiền họ có thể tìm đến một bác sĩ chuyên quyền hơn.

Lợi tức và giá biểu

Nữ phóng viên Bernice Buresh ở Chicago đã trực tiếp phỏng vấn bác sĩ hành nghề phá thai lén lút. Bác sĩ này cho biết mỗi vụ họ lấy 750 mỹ kim (gần 300.000 VNĐ). Bác Sĩ cũng đã từng phá thai cho các trẻ em gái 12 và 13 tuổi.

Hành nghề lén lút như vậy phải thường xuyên hối lộ cho cảnh sát và các tay chỉ điểm. Trung bình mỗi tuần họ có thể phá thai lên tới 50 vụ. Hai bác sĩ trên kể rằng nhiều cô phá thai xong thành bạn gái của bác sĩ và này vẫn hẹn hò với nhau.

Có bác sĩ lấy giá cao đến 1.000 Mỹ kim (gần 800.000 VNĐ) và nhiều những số tiền đó không giờ được khai báo cho sở thuế.

Một phương pháp phá thai lén lút mà vẫn công khai đã được BS ở Houston áp dụng: ông ta chích lấy máu từ cánh tay bệnh nhân rồi lại bơm vào âm đạo. Sau đó ta cho chỗ bệnh nhân đến nhà thương có ông ta đi kèm bên tư cách bác sĩ riêng. Tại bệnh ông ta chuẩn bệnh cho thân làm như bị xuất huyết ở tử rồi dùng phương pháp D và C lấy thai ra. Với phương pháp tình đó, bác sĩ lãnh 1200 mỹ kim (bằng giá một lần đỡ đẻ) và công tính thuế.

Cơ quan cố vấn của mục Moody không cộng tác với các I nào tình giá quá nặng. Bệnh sau khi được giới thiệu sẽ yêu cầu phúc trình cho cơ quan kiểm soát. Giá một lần phá trung bình là 350 mỹ kim được là phải chăng.

Ở San Francisco, bệnh viện phá thai hợp pháp tính giá từ 250 500 mỹ kim.

Trong năm 1970 rất nhiều nữ Mỹ đã bay sang Nhật phá thai. Lý do là có hội chợ Expo 70 còn một lý do khác là giá phá

(Xem tiếp trang 5)

DÒNG ĐỜI

CHỤP MŨ

Sáng thứ tư vừa qua, Độc Thủ mò lại tòa soạn để... báo đời anh Chu Tử về khoản thù lao. Các anh Uyên Thao, Ông Đạo Cây, Thiện Căn... đang ngồi chuyện ngẫu. Anh Chu Tử cười thật phóng khoáng nói lớn: «Cảnh sát vừa bảo tôi Độc Thủ là CS nằm vùng». Anh ĐNY lôi ĐT ngồi xuống ghế nói đùa: «Đừng run, cứ bình tĩnh ngồi xuống đây». Anh Chu Tử nói tiếp: «ĐT mà là CS cái khi khô gì!»..

Thì ra sau một thời gian ngắn báo động có CS nằm vùng trong báo Đời, Cảnh sát đã lần lượt chiếu cố tới hai mạng, đều là những bút hiệu mới ra lò. Tuần trước, trong mục «Nói chuyện với đầu gối» đã đăng nguyên văn lá thư tâm sự của Lưu Dân, theo đó trước khi bị Cảnh sát chụp cho cái mũ CS, anh ta bị gán bút hiệu «thân chính quyền» và «CIA» tức là toàn những nhãn hiệu chống Cộng thật lực có môn bài đảng hoàng. Thế thảm thật!...

ĐT xin miễn cả kẻ đề ngỗng về cuộc đời và sự nghiệp ái tình (xin lỗi nói lại) sự nghiệp chống Cộng của mình, Pascal đã khuyến bảo rằng: Le moi est haissable. Hơn nữa kẻ lè đồng dài về «tiểu sử» của mình ở đây e sẽ bị chụp mũ là có ý đồ tranh cử bất chánh chăng? Hồi báo Đời mới ra mắt cách đây gần hai năm, ĐT viết bài lai rai với tên cứng cỏi. Có lần tòa soạn lại cao hứng đăng cả hình mặt mệt của ĐT lên mặt báo nhân góp mặt trong cuộc hội thảo bỏ túi, nhưng chẳng có ma đại nào đoái hoài, chiếu cố đến kẻ hèn này cả. Lúc sau này có lẽ chịu ảnh hưởng của điện ảnh lố canh đang có chiều hướng đi lên, ĐT bèn quay ra viết phim, thường được gọi là văn chương nham nhở hay phô trương lố. Những người viết nham nhở không ký tên thật đã trở thành thông lệ, như Kha trấn Ác, Ao thả Vịt, Đầu Gối, Ký giả Lô Răng, Ông Đạo Cây, Súc Mấy v.v... Cho nên vì nhu cầu nghề nghiệp, cái tên ĐT khó thương được ra lò chuyên móc lò thiên hạ. Bút hiệu «Đ.T» cũng đã chịu cảnh chuân chuyên ba chim bảy nổi qua hết Nặng Thép, Quyết Sống, Độc Lập trước khi về làm đầu báo Đời, vẫn chẳng một ai thắc mắc đến. Thật là bất ngờ khi một sớm mai Cảnh sát đã chụp ngay trên đầu cái mũ CS nằm vùng!

Có thể nói ông Cảnh sát đã chịu ảnh hưởng văn chương kiếm hiệp của Kim Dung hơi nhiều, nên chỉ điểm bắt đầu có những câu chuyện giả tưởng, nên coi chuyện chụp mũ này như là một chuyện giả tưởng vì nguồn tin hoàn toàn vô căn cứ. Trong một tiểu thuyết giả tưởng thường được mở đầu bằng mấy hàng rào trước. «Đây là câu chuyện tưởng tượng. Nếu có trùng hợp với nhân danh, địa danh hay sự việc nào hoàn toàn ngoài ý muốn của tác giả». Nhưng chuyện giả tưởng của C. sát có hai điểm khác biệt: Thứ nhất không có tác giả rõ rệt. Thứ hai nhân vật giả tưởng được chụp ngay lên đầu một... mạng ký giả! Ôi, nếu có ai lần thần hỏi ông C. sát tên tuổi thật của ĐT và nhờ ông C. sát chỉ bảo cho bài Dòng Đời nào có tưng tưng CS hay phạm vào điều 5 Hiến Pháp, chắc chắn ông C. sát sẽ ngần ngại như người vừa từ mặt trắng rớt xuống.

Điều tai hại nhất trong trò chơi chụp mũ của C. sát là không biết rõ «kích thước» của người bị chụp mũ, như trường hợp ĐT, thành ra cái mũ đội vào đầu quá chật chội khó chịu. Theo lời chỉ bảo của đốc tờ, không nên đội mũ hay mặc chật quá, không những biểu xấu nước nhà là thiếu vải hay thiếu tiền mua cho đủ vải, nên kinh tế khủng hoảng v.v... mà còn có hại cho vấn đề vệ sinh. Thiết tưởng về y học phổ thông này cũng nên được C. sát ghi nhận. Theo lý thuyết, một người mệnh danh là «bạn dân» không nên làm hại sức khỏe của dân chúng như bọn CS! (Đây ĐT cũng bắt chước mồm loa mép giải chụp mũ đại cho C. sát là CS, vì cả hai đều viết tắt là CS)!

Sau nữa, tình cảnh một người quốc gia bị chụp mũ CS có khác nào một người vô thừa nhận? Nhưng sự vô thừa nhận chỉ có về phương diện pháp lý, trong thực tế vẫn không sao bồi xóa được bản chất thực sự riêng biệt. Như một đứa trẻ có thể bị coi là vô thừa nhận trên giấy tờ họ tịch, trong thực tế vẫn mang các đặc tính di truyền của cha mẹ. Một người có thể bị coi là vô thừa nhận về quốc tịch, trong thực tế vẫn là một người dân một quốc gia v.v... Cho nên cái mũ CS chỉ là một ngoại biểu (appearance) không đủ rộng vành để che khuất được cả châu thân. Cũng như chiếc áo không làm nên ông thầy tu.

Thế mới biết trò chơi chụp mũ cũng là một hình thức ngụy ngữ hồ đồ. Các ông C. sát cũng nên thôi chơi trò chụp mũ đối với anh em báo Đời. Nếu Độc Thủ kể lể ra đây lý lịch của mình với những chứng tích rõ rệt, không biết ông điểm chỉ viên nào đó sẽ còn can đảm đề tiếp tục hành nghề chăng?...

ĐỘC THỦ

Chúng tôi thấy rằng những lời trình bày của bà nội trợ đã có kinh nghiệm xin hoãn đẻ nay có nhiều điểm thực tế. Trước hết bản tính của người VN vốn thường hay đa nghi. Thấy nhà nước đột nhiên cđ động việc ngừa thai mà không giải thích rõ lý do đã đề sẵn trong đầu một dấu hỏi rồi. Nay lại thấy báo chí loan tin ngừa thai sẽ bị bệnh này bệnh nọ vì uống thuốc hoặc đặt vòng xoắn, sự đa nghi nọ lại càng lớn hơn nữa...

Thành kiến «của rẻ là của ôi» cũng gây một trở ngại không nhỏ cho thiện chí của nhà nước. Trong khi đó, điều đáng buồn hơn cả là phong trào ngừa thai đã phát động được ba năm mà dư luận trong nước đa số vẫn còn mù tịt hoặc chỉ biết một cách hết sức mơ hồ. Trong những cuộc phỏng vấn của chúng tôi với nhiều cặp vợ chồng ở Saigon phần lớn các câu trả lời đều nói rằng họ chỉ mới biết sau khi được nghe và xem chương trình Người dân muốn biết của Bộ Xã hội mới đây. Như thế đường lối thông tin, tuyên truyền của những người đang có trách nhiệm thực hiện kế hoạch này chúng tôi thiết tưởng cần phải đặt lại hoàn toàn ngay từ những bước căn bản lúc đầu. Hình như ngay đến cả báo chí, những người có thể tiếp tay cho BYT và Xã hội nhất trong việc quảng bá kế hoạch này tôi đại chúng thì báo chí cũng bị giới chức có trách nhiệm tại hai Bộ trên làm khó dễ đủ điều. Thủ tục hành chánh xin phép này nọ mà Bộ Y Tế đòi hỏi trước khi cho phép nhà báo mở một cuộc phỏng vấn đã làm nhiều người hết còn thấy hào hứng hành nghề. (Những chi tiết mà phái viên Đời trình bày trong bài này hoàn toàn do sáng kiến tìm tòi riêng, Bộ Y Tế và những người có trách nhiệm không ai vui vẻ giúp đỡ cả). Đó là một lỗi lầm khá nặng nề nếu chính quyền không sửa đổi thì không riêng gì kế hoạch này mà trong tất cả những quốc sách khác, chúng tôi e rằng rồi quần chúng cũng chỉ hưởng ứng với một vẻ uể oải mà thôi. So với những kết quả vĩ đại của những kế hoạch hoa gia đình ở Nhật, ở Đài Loan, Ấn Độ, con số 5000 người đã tới xin ngừa thai tại những trung tâm do nhà nước đặt ra quả là một sự mỉa mai cay đắng cho uy tín của nhà nước! Có một lý do đã được một vị công chức cao cấp tại Bộ Y tế tiết lộ là kế hoạch số dĩ không phát động rầm rộ từ lâu vì ngay trong bộ Y tế cũng có sự chống đối. Hiện nay TTY tế là một bác sĩ Thiên chúa giáo. Áp lực của Tôn giáo này hình như đã đưa tới việc phò trương nửa kín nửa hở hiện nay của phong trào ngừa thai.

Ngừa thai từ khuya

Nói như thế không có nghĩa là dân chúng VN xưa nay chưa hề làm quen với những phương pháp ngừa thai. Không ai ngờ rằng đã có tới 8 phần 10 những cặp vợ chồng ở VN áp dụng tận tình tất cả những phương pháp ngừa thai thông dụng từ khuya kể cả những cặp vợ chồng trẻ mới cưới. Phương pháp thông dụng nhất đỡ gây ám ảnh bệnh tật lẽ dĩ nhiên vẫn là phương pháp Ogino. Chúng tôi tin rằng mỗi cặp vợ chồng ở VN đều đã nghiên cứu quá kỹ phương pháp này nên xin phép khỏi đi sâu vào

những chi tiết áp dụng. Theo nhiều cặp vợ chồng đã xài phương pháp này cho chúng tôi biết thì kết quả của Ogino chỉ hiệu nghiệm vào khoảng 50 phần 100 tới 80 phần trăm tùy theo kinh nguyệt điều hòa của người vợ và sự kiên cố đúng một của người chồng. Thí dụ điển hình: Sau khi sanh đứa con gái đầu lòng, một đại úy từng sự tại Bộ Quốc Phòng đã đề nghị với người vợ tìm cách hoãn đẻ vài năm bằng phương pháp Ogino. Sau đó, cả hai người đã cẩn rất kỹ những lần an ái vậy mà tới tháng trước đây khi tôi thăm, chúng tôi thấy bà đại úy nọ đã đẻ chum đủ đứa con đầu mới 15 tháng. Anh bạn đại úy nhìn chúng tôi cười bẽn lèn: Phương pháp này không sũa cậu ạ. Lần sau tội tôi nhất định xài thuốc ngừa thai.

Viên thuốc ngừa thai

Theo nhận xét của nhiều bác sĩ phương pháp ngừa thai hiệu nghiệm nhất có thể nói gần chắc ăn 100 phần 100 là dùng thuốc ngừa thai. Hiện nay hơn hai ngàn y sĩ VN đều được kê những toa thuốc ngừa thai với những nhãn hiệu khá thông dụng như Lya diol, Menol, Provest, Alovina v.v Kể từ ngày chính thức được phép du nhập sang Việt Nam từ năm 1964, tới nay các loại thuốc viên ngừa thai đã trở nên những người bạn khả ái của rất nhiều cặp vợ chồng chưa muốn có con hoặc có thêm con. Đây cũng là một hình thức «giúp giáo cho giặc» để giải trê bây giờ tha hồ làm tình mà không còn sợ trách nhiệm. Dĩ nhiên dùng loại thuốc này thì phải dùng đều mỗi ngày. Ở Việt Nam nhiều bà vợ hoặc nhiều cô nữ sinh đã khốn đốn vì lỡ quên đã làm tình trong lúc chưa kịp uống thuốc. Tưởng cũng cần nên nhắc lại lời khuyên của bác sĩ Phạm tu Chính là người muốn dùng thuốc ngừa thai nên tới bác sĩ

● Bạn đã từng sống đói xanh mặt giữa thành phố mà đô la rơi rớt đầy đường?

● Bạn đã từng sống để vương giữa một quận lỵ cần coid?

Bạn không thể không tìm đọc:

Một lần về thăm

— truyện của TRẦN ĐÌNH THÁI

— do HUỖNH VĂN TRỨ xuất bản

để thấy tâm trạng bời bời của người trẻ trước cuộc sống hôm nay.

— Bản thường 100 đồng. Bản ân nhân tùy theo người mua.

— Các bạn ở xa muốn có sách xin gửi 20 đồng tem về Hộp Thư 84 QUI NHƠN tác giả sẽ gửi sách tặng theo lối báo đảm.

khám tổng quát và phụ khoa trước đã. Tới bây giờ ở VN vẫn còn ít ai biết rằng ngoài loại thuốc viên cũng còn 1 loại thuốc khác dùng chích từng được rất nhiều giới phụ nữ VN hoan nghênh. Hiện loại thuốc này hình như không còn lưu hành trên thị trường vì không được phép nhập cảng và kho dự trữ cũng đã hết? Đó là loại thuốc tiêm có hiệu lực trong ba tháng mang tên Depo-Provera do hãng Upjohn International INC chế tạo và nhập cảng sang VN khoảng năm 1967. Với loại này chỉ cần chích một lần với dung lượng 3 phần khối thuốc là đủ xài cho 3 tháng rồi. Tuy nhiên thuốc cũng có cái bất tiện là làm mất đường kinh luân trong 3 tháng.

Vài kết quả của vòng xoắn ngừa thai

Ngoài phương pháp dùng thuốc ngừa thai, một phương pháp khác hiện cũng được các trung tâm ngừa thai của chính phủ chính thức áp dụng phương pháp đặt 1 chiếc vòng xoắn bằng nhựa dẻo vào tử cung. Với phương pháp này các bà có thể yên chí tha hồ làm tình với chồng mà không sợ mang bầu. Khi nào muốn có con thì lại tới nhờ bác sĩ xin lấy vòng xoắn ra. Hiện nay tại các trung tâm ngừa thai ở VN phương pháp đặt vòng xoắn được khoảng 30 phần 100 các bà xin áp dụng. Kết quả của phương pháp đặt vòng xoắn ra sao? Sau hơn một năm theo dõi 329 phụ nữ đặt vòng xoắn ngừa thai tại thị điểm Đà Nẵng, Bác sĩ Đinh Văn Tùng giám đốc bệnh viện Dạy Tân Đ. Nẵng đã cho hay: «Vòng xoắn rất tiện lợi. Có 221 người áp dụng đã hài lòng phương pháp này, đạt tỷ số 67 phần 100. Bác Sĩ Tùng cũng có dịp hỏi ý kiến 160 phụ quân của các bà đặt vòng xoắn thì tất cả đều đồng ý sự giao hợp không bị trở ngại. Tuy một vài người cũng cảm thấy hơi đau vì chạm đầu giây nylon. Song cảm giác ấy biến ngay.

Ngoài những phương pháp thịnh hành đã được các cặp vợ chồng ở VN áp dụng ngừa thai, tưởng cũng nên biết một vài phương pháp khác, tuy chúng không thịnh hành bằng những phương pháp kể trên. Phương pháp dùng áo mưa có từ cả mấy ngàn năm trước đây chẳng hạn. Thời La mã đã có sách vở nhắc tới việc dùng bong bóng để trong khi giao hợp. Ở B c hiện nay hình như nhiều cặp vợ chồng đã phải dùng tới bong bóng lon để thay thế áo mưa chế tạo bằng cao su rất thị h hàng trong giới chị em ta ở VN. Một giải thoát về áo mưa trong ngày cưới của một quân nhân, người ta đã chứng kiến một món quà cưới oái oăm nhưng thực tế là một hộp kiều áo mưa đủ các kiều mua từ HK.

Chắc hẳn ông khách tặng món quà này hôm đó muốn nhắc nhở bạn của mình khoan để «đẻ là khổ» đấy.

Ở VN có một đạo người ta cũng thấy báo chí nói đến việc ngừa thai cho đàn ông bằng cách người chồng tìm đến bác sĩ xin cái luận ông dẫn tinh. Ở Ấn độ có tới 7.100.000 người đàn ông đã được thiến kiều này. Tại Việt Nam có lẽ các ông chồng không thích xài cho lắm vì sợ bị tuyệt tự. Số người áp dụng rất ít. Các ông chồng

có bản lãnh ở VN cũng hay dùng một phương pháp ngừa thai là gieo tinh khi ra ngoài. Tuy nhiên phương pháp cũng không thịnh hành.

Nên hay không nên ngừa thai

Sau khi đã đi 1 đường ôn lại vài phương pháp ngừa thai đã và đang áp dụng ở VN, chúng tôi xin trình bày tiếp một số ý kiến chung quanh vấn đề: Nên Hay Không Nên Ngừa Thai? Rõ rệt hiện nay người ta đang thấy có hai luồng dư luận đồng ý và phản đối trước phong trào ngừa thai mới công khai đặt ra của Bộ Y Tế.

Dư luận đồng ý thường nhấn mạnh đến những lý do tài chánh, sức khỏe, dân số. Dư luận phản đối thường phát xuất từ hàng ngũ tín đồ Thiên Chúa Giáo và những vị lãnh đạo tinh thần. Lập luận chống đối thường dựa trên căn bản luân lý hôn nhân giữa vợ chồng và những biến chứng nguy hiểm có thể xảy ra cho những người áp dụng những phương pháp ngừa thai nhân tạo.

Trong một cuộc tiếp xúc với chúng tôi, bác sĩ Hoàng A th Nguyệt, đại diện một số y sĩ trong phía hàng họ trả lời rằng: Tại sao chúng ta lại chống đối việc ngừa thai mà chúng ta không đủ những điều kiện vật chất và tinh thần để nuôi nấng dạy dỗ bọn trẻ thành người. Nếu nói rằng chúng ta đang ở trong tình trạng chiến tranh cần tăng dân số vì người chết nhiều quá thì tại sao chúng ta lại cũng không nói cần phát triển kinh tế xã hội để nâng cao mức sống hiện tại của người dân trước rồi gia tăng dân số sau. Nếu không giải quyết vấn đề kinh tế và nạn thất nghiệp thì gia tăng dân số, tôi e rằng càng làm người dân khổ khổ hơn trong cuộc sống mà thôi. Tăng dân số đồng ý là đòi hỏi cũng cần thiết với một nước chiến tranh cả mấy chục năm nhưng chúng ta cũng cần phải kiểm soát ăn cho những đứa trẻ chào đời và nuôi nấng dạy dỗ chúng thành tài chứ.

Nữ bác sĩ Nguyệt cũng tỏ vẻ than phiền vì đã có nhiều tờ báo có ác ý loan những tin đồn nhằm làm dân chúng không tin tưởng vào những phương pháp ngừa thai mà chính phủ đang cho áp dụng. Bà nhấn mạnh: tất cả những phương pháp này đều đã được những người có trách nhiệm nghiên cứu cần thận. Hơn nữa trước khi áp dụng phương pháp nào, những người phụ trách phòng ngừa thai đều phải có bốn phần giảng giải kỹ lưỡng và khuyết điểm của những phương pháp đó để tùy người đàn bà xin ngừa thai chọn lựa. Chọn lựa xong, trung tâm cũng còn bắt người đàn bà phải đi khám tổng quát về tuyến giáp trạng, nước tiểu, huyết áp... và khám phụ khoa như khám tử cung, cổ tử cung xem có gì nguy hiểm không rồi mới chính thức nhận lời thực hiện việc ngừa thai cho người đàn bà. Nữ bác sĩ trẻ đẹp trạc 31, 35 xuất thân từ đại học Y Khoa Saigon khẳng định: Tất cả những dư luận nói rằng việc ngừa thai sẽ đưa tới những biến chứng như ung thư tử cung, đẻ con quái thai đều có tính cách xuyên tạc. Trong hơn 5000 người đã xin ngừa

thai tại các trung tâm của chúng tôi, chưa hề có một người nào khiếu nại về những trường hợp này cả.

Lời khẳng định của bác sĩ Nguyệt làm chúng tôi liên tưởng tới thái độ dè dặt của bác sĩ Tùng, Giám Đốc Bệnh Viện Toàn Khoa Đà Nẵng. Bác sĩ Tùng có cho biết các phương pháp ngừa thai bằng cách đặt vòng xoắn chẳng hạn cũng không hoàn hảo cho lắm. Bằng cơ đã có 51 phụ nữ trong tổng số 329 người đặt vòng xoắn xin bác sĩ rút vòng ra. Lý do: «11 bị sức khỏe kém, 8 người băng huyết, 8 người xuống cân, 4 người nhức đầu, 4 người có kinh không đều.

Một kinh tế gia khác thuộc hạng có tên tuổi ở VN thì cho rằng: VN phải áp dụng những biện pháp thích nghi để giảm tỷ lệ gia tăng dân số xuống mức vừa phải là 2 phần 100 mỗi năm thôi. Theo kinh tế gia nọ thì hiện tại tỷ lệ tăng dân số ở VN là một trong những tỷ lệ cao nhất thế giới—khoảng 2,6 phần 100—ông lo ngại với mức gia tăng đáng ngại như thế thì trong vòng 27 năm nữa dân số VN sẽ đông gấp đôi bây giờ bảo rằng hiện tại chúng ta còn biết bao vấn đề khó khăn về công việc làm, nhà cửa tại các đô thị đông đúc. Nếu không hạn chế sinh sản bằng những phương pháp ngừa thai như ở các nước khác thì trong vài năm nữa chúng ta sẽ gặp khủng hoảng lớn, nhất là khi chiến tranh kết thúc.

Vợ chồng một vị đại úy mà chúng tôi quen hiện đang từng sự ở BQP cũng nhất định tán thành phong trào ngừa thai. Ông chồng đang ấm ức vì mới có hai đứa con nên chưa được các trung tâm ngừa thai thu nhận cho bà vợ làm hội viên. Anh bạn đại úy đưa ra một lý do thống thiết: «Anh thử xem với đồng lương hiện tại của vợ chồng chúng tôi mà có thêm vài đứa nữa thì chịu sao thấu. Lúc đó chỉ còn cách uống nước lã ngồi nhìn con khóc. Mỗi lần sanh con là cả một vấn đề đó cậu ạ. Khó lắm. Nhất là đối với quân nhân công chức như tôi có con mà để nó đói hoặc không thể dạy dỗ chúng tôi nơi tới chốn thì mình làm cha mẹ cũng ân hận chứ. Bởi vậy tốt hơn hết là khoan để chờ bao giờ có tiền cái đã.

Sinh viên lừng khừng

Một trong những thành phần có phản ứng lừng khừng về việc nên hay không nên ngừa thai là giới

SV. Trong những cuộc tiếp xúc với phái viên đồn báo một số sinh viên dự tính lấy vợ đã bành vực dư luận nên ngừa thai vì: Trong năm đầu tiên lấy vợ thì mình cũng phải tìm cách kiếm tiền nhiều nhiều đã chứ. Nếu để ngay thì lấy đâu ra tiền để vợ nằm nhà bảo sanh. Để mượn người làm giặt giũ, nấu cơm đun nước. Bởi vậy chúng tôi chủ trương ngay cả những cặp vợ chồng mới cưới cũng nên cho phép họ được ngừa thai vì đó là một sự công bằng, nhưng không thể bắt họ dùng những phương pháp ngừa thai như «áo mưa Ogino, gieo tinh trùng ra ngoài» trong thời kỳ nửa năm hương lửa đang nồng được. Vợ chồng mới cưới sức mảy mà kiêng gần nhau, hoặc dùng các phương pháp đó. Chỉ con cách dùng thuốc ngừa thai là chắc ăn nhất. 1 số nam nữ sinh viên còn trong tuổi đi học chưa tính tới việc lập gia đình đã cho biết lý do họ ủng hộ việc ngừa thai: Có uống thuốc chúng tôi mới yên lòng theo đuổi việc học và đủ kiên nhẫn đợi khi ra trường sẽ lấy nhau được chứ. Không ngừa thai, nhỡ có bầu một cái thì làm sao đây. Chẳng nhẽ bỏ học. Bỏ học bây giờ là có màn đi lính gấp.

Ở trong thành phần chống đối việc ngừa thai, 1 nữ SV Cao học Văn khoa đã nói với chúng tôi: Dùng thuốc ngừa thai vừa dễ dàng vừa có hiệu quả tức thì khiến các cô gái sinh ra thái độ buông trôi không cần chống đỡ giữ gìn gì cả khi gặp người yêu thì sao. Ít ra việc sợ có bầu cũng khiến chúng tôi cố gắng bảo vệ trinh tiết cho tới ngày cưới,

Tình yêu hướng thượng

Cái quan niệm chống đối việc dùng thuốc ngừa thai hoặc dùng những phương pháp ngừa thai khác để tạo cho mình một phần ứng tự vệ hữu hiệu hơn trước sự tấn công của người con trai là một thứ quan niệm thực tế. Tuy nhiên cũng ở trong những luồng dư luận chống đối phong trào ngừa thai hiện nay ở VN người ta còn bắt gặp nhiều quan niệm khác đây ý hướng thượng. 1 linh mục dùng Chúa Cứu Thế hiện đang làm giám đốc trung tâm gia đình mục vụ (lớp dự bị hôn nhân) đã nói với chúng tôi rằng ông không phủ nhận cái ý tốt của những người đã đề ra kế hoạch gia đình hóa bằng cách thiết lập những phòng ngừa thai khắp nước. Tuy nhiên ông nghĩ rằng bất cứ kế hoạch nào cũng có nhiều phương thức thực hiện. Với những phương thức mà bộ Y tế đang áp dụng hiện nay cho rằng chúng ta không nên áp dụng. Linh mục đã đặt ra một vấn đề, là con người nên có một quan niệm đẹp về tình yêu vợ chồng, vì đây là một thứ tình yêu hướng thượng nhằm mục đích tự hiến cho nhau qua những tâm tình và cử chỉ yêu đương để nên «một xương một thịt», chứ không phải là thuần ý tưởng thỏa mãn tình dục mà thôi. Ông đưa ra một thí dụ về tính mê ăn của dân La Mã hồi xưa. Sau khi yến tiệc phê phởn họ thường dùng ngay một thứ thuốc để thổ tất cả những gì đã ăn ra ngoài để có thể ăn nữa mà không sợ bội thực. Ông nói: Trong tình yêu vợ chồng cũng vậy. Nếu người chồng chỉ nghĩ tới việc thỏa mãn dục vọng nhất thời của mình nhưng lại sợ có con nên bắt người

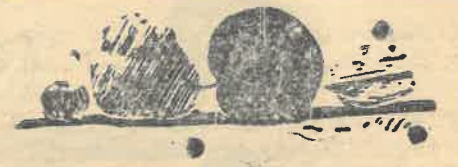
vợ phải áp dụng những phương pháp ngừa thai thì cũng không khác nào những người lính La Mã đã phạm tội mê ăn.

Trả lời câu hỏi của phái viên đồn báo là con người dù sao cũng không phải là những bậc thánh, vì thế vấn đề thú vui chăn gối cũng là một yếu tố rất cần để bảo vệ hạnh phúc gia đình. Nếu đạo Thiên Chúa không cho phép ngừa thai thì trường hợp hai vợ chồng nghèo lại đông con tìm ở đâu ra lạc thú khác ngoài lạc thú vợ chồng để tiếp tục sống trọn đời với nhau? LM Thi vui vẻ nhấn mạnh rằng: Chính Giáo Hội cũng thông cảm những hoàn cảnh như vậy nên đã có vài phương pháp ngừa thai theo thiên nhiên được giáo hội cho phép như phương pháp Ogino, đo nhiệt độ. Theo sự hiểu biết về y học của linh mục thì những phương pháp này áp dụng đúng mức cũng có kết quả khá hiệu nghiệm và cũng không hạn chế khả năng chăn gối của hai vợ chồng vì được gần nhau khá nhiều trong một tháng. Trong trường hợp chẳng may có con thì đó là một việc ngoài ý muốn. Hai vợ chồng cũng nên vui vẻ đón nhận điều này vì đó là ý muốn của Thượng đế. Hơn nữa tiết dục để cho gia đình hạnh phúc thì đó là thứ tình yêu tuyệt vời nên chấp nhận.

Ngoài vấn đề cũng quan niệm hôn nhân như là một thứ tình yêu hướng thượng không phải thuần ý định tình dục nên phải cố kiềm hãm thú vui xác thịt. Các bác sĩ Vũ Ngọc Hoàn và Nguyễn Văn Hồng hiện đang phụ trách việc giảng dạy vấn đề điều hòa sinh sản cho những lớp dự bị hôn nhân tại trung tâm Gia Đình mục vụ cũng còn nhấn mạnh đến những nguy hiểm có thể xảy ra cho những phương pháp ngừa thai ngoài Ogino và nhiệt độ. Bác sĩ Hồng đã cho rằng dùng thuốc ngừa thai không khéo xử dụng đúng mức độ lượng và ngay cả trong trường hợp dùng đúng chẳng nữa nhưng nếu người dùng khỏe mạnh thì những kích thích tố do buồng trứng tiết ra cũng có thể làm cho người bị mập phì và gây rối loạn bộ máy tiêu hóa. Bác sĩ Hoàn còn cho rằng vài trường hợp người dùng thuốc ngừa thai vì sợ đông quèn không uống đủ liều có thể còn bị sinh đôi, sinh ba vì trứng thường rụng không rụng xuống được hoặc rụng hết bị cản trở nên có thể rụng xuống hai bà trưng đâm chum một lúc tạo ra bào thai sinh đôi ba.

Về phương pháp dùng vòng xoắn đặt vào tử cung với mục đích cản ngăn không cho trứng đã thụ thai đậu lại tại màng nhầy tử cung và phải chết. Bác sĩ Hồng cho rằng tuy phương pháp này không gây trở ngại trong sự giao hợp và không làm náo loạn buồng trứng nhưng vốn là một vật lạ được đưa vào tử cung, nó sẽ gây nên một vài phản ứng của cơ thể như «ống dẫn trứng sẽ co thắt dữ dội làm đa bụng đau ghê gớm. Hậu quả trầm trọng là nó đã làm trụy thai vì dù sao trứng cũng đã thụ thai rồi và cơ thể coi như một thai nhi bị truất quyền song một cách oan ức.

(Xem tiếp trang 55)

LỖ NGÀY XANH

Thân tặng các cô đang tuổi dậy thì

Năm mười sáu tuổi, đến hai mươi,
Quãng đời đầy mộng, lắm vui tươi...
Bao người khen đẹp, khen xinh quá!
Sung sướng tôi che miệng mỉm cười.
oOo

Tôi mơ thật cao, mộng thật nhiều...
Bao chàng trai trẻ khổ vì yêu,
Kiêu căng, hờ hững, tôi xem họ
Như kẻ qua đường... chỉ bấy nhiêu!
oOo

Hai mươi một tuổi đến hai mươi lăm,
Thưa người sẵn đón, ít ai thăm!
Đôi má bớt hồng, môi bớt thắm,
Đêm nằm lo nghĩ chuyện trăm năm...
oOo

Hồi hộp mỗi lần tiếp mỗi mai:
Người yêu không phải những chàng trai,
Là người đứng tuổi, người đang dở...
Cố nén mà tôi vẫn thở dài!
oOo

Rồi hai sáu tuổi đến ba mươi,
Chợ đã về chiều, mặc ngược xuôi!
Mộng ước tan rồi, tôi ngơ ngẩn
Tiếc lỗ ngày xanh! Ngán cuộc đời!
oOo

Mỗi lần nghe bạn báo tin mừng,
Tôi thấy lòng xao xuyến, rung rung...
Thương thân, trách phận, rồi ân hận...
Thời gian trôi mãi mãi không ngừng!
oOo

Đôi khi ra phố gặp xe hoa,
Tôi ghen, tôi tức, với người ta,
Sao ai hạnh phúc, tôi trơ trọi?
Có lẽ cô đơn mãi tới già!
oOo

Kinh nghiệm khuyên tôi sống ở đời
Đừng nên mơ mộng quá xa xôi...
Đừng đứng núi này trông núi nọ...
Hạnh phúc tầm tay chớ để rơi!

NGUYỄN HỮU BÀO
(Thi Thi Văn Đạt)

Chúc mừng

Phạm hữu Tài

và

Nguyễn Ngọc Thiên Thơ

hạnh phúc dài dài dài dài

ÔNG ĐẠO CÂY
HÀ TỨC ĐẠO

KHA TRẦN ÁC

Anh hùng móc túi

Hôm qua một thanh niên khoảng 30 tuổi đến tòa soạn tìm Đầu Gối. Bề ngoài, anh có vẻ lương thiện, làm ăn, nhưng theo lời thổ lộ của anh, thì anh chính là một anh hùng móc túi số 1 ở Việt Nam, vì theo lời anh, anh đã dành dụm được một số tiền là 30 triệu đồng nhờ nghề móc túi Mỹ. Kế hoạch móc túi Mỹ của anh cũng khá khoa học, có thể tóm lược như sau: Anh và vợ anh nuôi một số gái điếm đẹp, được tuyển lựa và huấn luyện chu đáo trong sự mệnh bắt bớ, mẫn tiệp với các quân nhân Mỹ. Anh thuê sẵn một phòng riêng ở một khách sạn lớn nọ, phòng này có đặc điểm là dưới gầm giường, anh đào sẵn một cái hầm rất kín đáo, vợ anh nấp trong hầm đó, đợi khi nào người gái điếm lời được khách sộp về, và khi người khách đã thoát ý, nhập thần thái, thì vợ anh nhô ra khỏi hầm, làm công việc vét túi khách, rồi rút lui, êm ru bà ru, trong khi khách vẫn say sưa «make love». Anh瞒 từ 5 năm nay, chưa hề bị đổ bể, bị bắt giữ một lần nào. Chẳng hoặc một đôi khi, khách bị móc túi đi trình báo, thì anh cũng đã chia chác với nhân viên an ninh, nên chẳng bao giờ anh bị làm khó dễ. Bởi vì, sự thực anh đã móc túi được trên 60 triệu trong 5 năm, nhưng anh đã chia cho các «em», và «cóm» mất trên 30 triệu, phần anh được 30 triệu. Lúc này, anh muốn hoàn lương bỏ nghề móc túi Mỹ, anh đề nghị hùn 10 triệu vào công ty do nhóm Hà thúc Nhơn đang xúc tiến thành lập đề xuất bản sách, báo v.v. Đề nghị của anh làm nhóm HTN khó nghĩ lắm,

không phải anh em chê tiền móc túi là tiền không sạch sẽ, nhưng vì điều lệ của công ty không cho phép nhận quá nhiều cổ phần của một cá nhân nào.

Biêng Đầu Gối đã khuyên vị anh hùng móc túi này đừng có đại dợt hoàn lương, trái lại cần tiếp tục hành nghề móc túi Mỹ và cho Đầu Gối được hùn với anh trong cái nghề không vốn này. Đ. Gối trình bày với anh là Đầu Gối lúc này có «sở mệnh» kinh tài để ủng hộ rất nhiều công cuộc vĩ đại, từ Nghĩa Thực Quảng đến nhóm HTN v.v... nhưng về cái khoản «kinh tài» thì Đầu Gối hơi kém, nên nghe anh nói, Đầu Gối rất tha thiết mong được hợp tác với anh, Đầu Gối khuyên anh đừng có mặc cảm tội lỗi. Không những nghề của anh còn sạch hơn rất nhiều nghề, chẳng hạn nghề dân biểu, nghị sĩ, anh còn đang được thưởng «bảo quốc huân chương» vì đã thiết thực làm giàu cho đất nước, bằng cách vớt vát ngoại tệ của ngoại nhân. Đầu Gối phải mất cả một buổi sáng mới thuyết phục được anh bỏ ý định hoàn lương, bằng lòng hợp tác với Đầu Gối, khai thác một cách đại qui mô công việc móc túi Mỹ.

Vậy Đầu Gối báo tin để bạn đọc nào thích thì nhào vô công ty do Đầu Gối mới thành lập với vị hệt sĩ móc túi. Không phải là chuyện nói rồn đầu. Chuyện thực và đứng đắn 100%.

Một lá thư. Một đề nghị: xin quý vị lãnh đạo nhò vào mặt chúng tôi

Lời Đầu Gối: Sau khi thành lập công ty móc túi Mỹ Đầu Gối nhận

được lá thư sau đây của một văn hữu, xin đăng nguyên văn:

Chiều thứ bảy tôi cùng một bạn thân đi xuống phố Saigon. Đây là một hành động rất xa xỉ với tôi đặc biệt chỉ muốn chiều một ông bạn mới ở Mỹ về. Chúng tôi dạo một tua dọc đường Lê Lợi rồi đường Nguyễn Huệ rồi tới đường Tự do, Catinat xưa. Chúng tôi vào tiệm nước Brodard. Chao ôi phòng lạnh đông cửa kính ngợp hơi thuốc lá. Dư chán đời chán chính quyền, chán những ông làm lớn vô liêm sỉ của ta đến mấy, tôi cũng không thể tự đầu độc mấy giây phút sống ở phòng trà này đây về snobisme ghê tởm thuốc lá. Tôi và bạn vợ và mở cửa ra ngược đường nhìn về phía nhà thờ đáng xa.

Có người chán Bộ Giáo dục đến nỗi anh ta phải luôn luôn tránh không đi ngang qua quảng đường Gia Long hay Lê thánh Tôn ngang qua mặt trước và mặt sau Bộ Giáo dục. Khi tôi ngang qua công trường Lam Sơn, tôi cũng nhìn sang tay trái xuôi về phía đường Lê Lợi mà tránh không nhìn vào tòa nhà lập pháp, trong đó các đảng lập pháp đã thi đua nhau lập được quá nhiều thành tích mà sự ô nhục vượt quá xa trong biên giới quốc gia. Qua nhà hàng Givral, xuyên lán cửa kính cũng như những khuôn mặt non choét, snobisme làm họ trầm ngâm trước ly nước, hoặc làm họ lơ đãng nhìn ra ngoài đường, khói thuốc bèn trong chiếc cũng ghê tởm. Đợi xa nhà hàng Givral chừng mười bước gần tới nhà sách Xuân Thu lòng tôi bỗng tê điếng, đầu đơ ư, mắt hồ ư

nhục như ư, có lẽ là tất cả, tâm hồn tôi lúc đó là chiếc ly và rượu đau đáu và rượu tủi hổ và rượu nhục hèn cùng rót vào thành một cốc—tuyệt làm tê điếng đến tận những tế bào của sự sống.

Người lính thương binh cụt một chân mặc bộ đồ ka ki đã cũ rách, ngồi phệt bên rìa hè Tự Do, lưng quay về phía đường lộ, mặt nhìn về phía cửa vào tiệm sách Xuân Thu hai cái nạng đặt hai bên, để ngửa chiếc mũ phớt ngang trước mặt, vừa lúc đó một người đàn bà Tây phương, người Pháp, hay Mỹ tôi không rõ mặc váy xanh đứng lại trước người thương binh về mặt bà vẫn ngỡ ngàng mà vẫn trầm lặng, sự xót thương thoát ra ở kẻ hở bờ ngõ và trầm lặng đó, bà mở ví lấy tiền ra cúi xuống cho vào mũ, và người thương binh kính cẩn cúi đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Xin thú thực với các bạn tôi không dám đứng lâu trước cảnh đó, tôi vội vã và lúng túng rồi bước hơn lên. Tôi vừa thương vừa kính trọng người thương binh đó, thương vì tôi nghĩ đến con tôi và những đứa cháu gọi tôi bằng chú, bằng bác, bằng cậu hiền có mặt ở các ngũ quân khu, có thể trong số đã có một đứa ngã đạn hoặc trúng đạn đưa vào nhà thương không chừng. Kính trọng vì thực ra trong cái xã hội như nhớp bần thiêu của chúng ta ngày nay, trên cái đất nước rách nát vì một phần tư thế kỷ làm môi trường thử thách cho cuộc đấu trí và đấu hỏa lực của hai phe. Quốc tế Cộng Sản và quốc tế tự do, chỉ còn hình ảnh của người lính chiến đấu là không ai dám ngờ vực và xâm xỏ, dù họ chiến đấu trong lúc miệng sặc mùi rượu đế, hay chiến đấu trong lúc tình táo phóng ngự.

Tôi và bạn tôi đã quành trái sang đường Lê thánh Tôn rồi lại quành trái sang đường Nguyễn Huệ. Tôi giật mình, lại một thương binh nữa ngồi ở sát cửa ra vào passage d'Eden và thật là kỳ dị, cũng lại 1 bà đầm nữa, bà này mặc váy màu đỏ gạch, đứng lại trước người thương binh và đương sửa soạn mở ví...

Xin có bức thư ngỏ này dâng lên quý vị chánh phó TT quý vị chánh phó thủ tướng, quý vị chánh phó tổng trưởng trong hội đồng nội

các lãnh đạo quốc gia có trên bốn ngàn năm văn hiến này, xin quý vị hãy tiếp mọi cuộc họp báo, hãy tiếp mọi thông điệp chiến thắng, mọi huấn từ, hãy tiếp mọi diễn từ, hãy tiếp mọi hiện diện trên TV. Trong chương trình «Người Dân Muốn Biết». Hãy tiếp, tiếp hết và quý vị hãy làm gấp cho người dân chúng tôi một việc như sau này: quý vị hãy chia nhau mà đến từng gia đình chúng tôi nhò vào mặt chúng tôi một cái. Khoan, xin quý vị đừng ngạc nhiên, tôi sẽ bày tỏ lý do sau. Tôi biết việc đến từng nhà nhò vào mặt chúng tôi là một việc rất nặng nhọc và mất thì giờ, tuy nhiên đồng thời quý vị có thể cứu những đại diện xứng đáng. Tỉ như tất cả quý vị vị chánh phó Tổng Thống, Thủ Tướng, Tổng trưởng có thể lập hợp tác cả quý vị chánh phó phu nhân, tất cả những phụ tá và cố vấn của quý vị, rồi phân công nhau tới từng gia đình nhò vào mặt những người đứng tuổi đã có con có cháu gia nhập quân đội VNCH. Quý vị đừng lo là mình nhò nhầm, không một gia đình nào trên toàn lãnh thổ miền Nam VN này mà lại không có người thân trong quân đội đâu.

Bây giờ thì tôi xin nói rõ vì sao tôi đề nghị quý vị (hay người đại diện của quý vị) đến nhò vào mặt chúng tôi: sau khi nhò chỉ xin quý vị hứa với chúng tôi một điều là bằng mọi cách quý vị đừng để một người thương binh nào phải ra ngoài đường phố ngồi ăn xin nữa. Quý vị ban huấn từ, huấn dụ mà làm gì, quý vị đề cao chiến thắng quân sự, chiến thắng

chính trị để bẹp đối phương mà làm gì, quý vị đề cao phong trào hậu phương yểm trợ tiền tuyến mà làm gì, một khi trên mảnh đất rách nát vì chiến tranh này còn một người, vắng, chỉ cần một người thôi, một người thương binh đi ăn xin, người thương binh xếp hai nạng bên mình, chiếc mũ lật ngửa đặt trước mặt. Người thương binh VN mà phải đi ăn xin, chắc chắn phần nhiều chỉ đàn bà ngoại quốc cho tiền, còn người VN sẽ ít, ít lắm. Không phải người VN ở hậu phương vô ơn với những người đã đem xương máu, mạng sống ra bảo vệ họ (đã bảo không một gia đình nào là không đóng góp ít nhất là một người cho lực lượng quân đội), mà chỉ vì họ vừa thương vừa kính những người chiến sĩ (vừa là con cháu họ, vừa là tượng trưng cho một cái gì cao quý thiêng liêng). Chính vì nỗi lòng vừa thương vừa kính nên xót xa vô cùng, bởi vậy tôi cam đoan với quý vị lãnh đạo đất nước vừa kể trên là toàn thể dân chúng tôi ai nấy đều sẵn sàng hoan hỉ đợi quý vị (hoặc đại diện của quý vị) đến nhà nhò vào mặt, chỉ tha thiết xin quý vị cố gắng hứa cho là không còn để cảnh thương binh phải ra ngoài đường ăn xin nữa. Quý vị ở Hạ viện có thể cứ đi buồn lặn bạc năm trăm, buồn lặn thuốc phiện đen, thuốc phiện trắng, buồn lặn vàng khối, quý vị có thể bị bắt quả tang ở trường bay Tân Sơn Nhất, hoặc trường bay Thái Lan, hoặc trường bay bên Mỹ điếm đó tuy có nhục thật, nhưng thực tình chúng tôi chỉ coi là cái

(Xem tiếp trang 54)

Tin mừng

Chúc

Chu từ Kỳ — Trương thị An

trăm năm hạnh phúc

**CHU TỬ — LÝ ĐẠI NGUYÊN
VŨ NGỌC ĐÌNH — UYÊN THAO
ĐO QUÍ TOÀN**

NHỮNG ĐỨA TRẺ CHƯA NHÌN THẤY MẶT TRỜI

TÊ ĐỀ

Trên thế giới có cả triệu vụ phá thai, cả triệu đứa bé, đã không được nhìn thấy mặt trời, nhìn thấy đời, dù đời chẳng mấy vui. Cả triệu mầm sống đã bị tống ra, kéo ra bằng những liều thuốc, bằng những thìa nạo.

Ở những nước C.S người ta áp dụng công thức 3 khoan: khoan yêu, khoan lấy nhau, khoan để cũng chỉ xoay quanh cái thai. Khoan mọi thứ để phục vụ cho nhà nước hết mình hơn.

Tại các nước vấn đề giữa phái nam phái nữ như Đan Mạch, Thụy Điển được tự do hơn thì những vụ phá thai tương đối ít vì giới trẻ được giảng rất kỹ về vấn đề sinh lý ngay từ lớp nhỏ, hơn nữa những thuốc ngừa thai, dụng cụ ngừa thai được bày bán công khai cho dân chúng.

Mới đây, tại Mỹ người ta ghi nhận trong năm có 100.000 phụ nữ đã phá thai và cứ 40 người lại có 1 người dưới 16 tuổi.

Tại Pháp giới tri thức cũng làm một cú đòi hỏi nhà nước cho các phụ nữ được công khai phá

thai, vì sự lén lút có thể đưa đến hậu quả là cái chết cho rất nhiều phụ nữ.

Tại HK mới đây một trường đại học lại gây quỹ cho các nữ sinh viên tiền để phá thai.

Chẳng cứ gì Tòa thánh hoặc các nhà đạo đức lên án, cấm đoán sự phá thai, mà ngay cả những phụ nữ phá thai cũng chẳng muốn điều kinh khủng đó.

Vậy tại sao lại phá thai? Có rất nhiều lý do. Hai kẻ yêu nhau, rồi với ngày tháng hôn nhau miệt mài rồi tới một phút nào đó họ «yêu» đến tột cùng để thấy được cái tuyệt diệu của cảm giác, để chứng tỏ mình đã hết mình với người tình hoặc vì tò mò muốn biết cái sự đời nó ra sao.

Nhưng rồi 1 hôm người con gái với nét mặt lo âu, hốc hác nói với người tình «Em đã có thai». Gián dí có thể nhưng chuyện lại rắc rối.

Họ chưa có thể lấy nhau, chưa có thể có con với nhau, hoặc vì sợ tai tiếng thế là người thiếu nữ đành phá thai, đành để mất mầm sống của hai kẻ yêu nhau!

Người phụ nữ phá thai vì bị hiếp, bị «chê hội đồng».

Cũng có thể vì nghề nghiệp mà phải phá thai. Một vũ nữ, một nữ ca sĩ, một cô gái bar phá thai vì không muốn công việc làm tiền của mình bị gián đoạn.

Người ta cũng có thể phá thai vì không muốn có con với người mà mình không yêu, hoặc sợ đưa con ra đời sẽ đau khổ. Thí dụ một cô gái bán Bar biết mình có thai với một người lính Mỹ da màu, thế là cô bèn cho tống ra mầm sống hai màu đó. Có thể cô gái không có óc kỹ thị màu da, nhưng cô nghĩ thà thế còn hơn có một đứa con đen sì, tóc quăn thì sống giữa những đứa trẻ Việt Nam khác hẳn con mình nếu cho nó ra đời.

Tại VN sự phá thai vẫn bị cấm đoán nên phụ nữ vẫn phải đi phá thai một cách lén lút. Nếu có tiền họ có thể vào một đường đường nổi tiếng chịu phá thai x, y, z, nào đó thì sự nguy hiểm có thể không xảy ra. Nếu họ ít tiền, họ tìm mộ đến những ổ phá thai bí mật và họ có thể tự kết thúc cuộc đời ở đây.

Sự phá thai không kể đến sự nguy hiểm như băng huyết, bị thương ở cổ tử cung, còn mang đến sự dẫn vật khó quên về phương diện tâm lý khi phá thai, người phụ nữ tự cho mình đã là kẻ sát nhân, và điều đó ám ảnh họ không rời.

Trong phạm vi bài này, tôi chỉ muốn viết cho những người trẻ mới vào cuộc tình.

Người con trai phải học hỏi, những kinh nghiệm trong sách vở hoặc những người đã đi trước mình trong nhiều giai đoạn của cuộc tình để tránh cho người yêu mình phải đi đến chỗ phá thai. Các bạn phải có trách nhiệm khi yêu chứ không phải yêu là buông thả, là miệt mài trong thú vui thân xác. Bạn phải hiểu mọi kỹ thuật ngừa thai hoặc là thiết lập cho mình 1 hàng rào ngăn ngừa tự mình không cho mình vượt quá những sự vượt vạ hoặc hôn. Chỉ có hai con đường đó mà thôi.

Sách vở, báo chí viết về vấn đề ngừa thai không thiếu. Điều cần nhất là bạn phải vững, phải có ý chí, phải hiểu thấu tình hình, phải luôn luôn tự chủ vì sự bay bướm chỉ xảy ra trong một tích tắc quyết định.

Nhưng khi chuyện đó đã lỡ xảy ra rồi bạn phải hết sức bình tĩnh. Bạn hãy hỏi cưới nàng, nhưng trường hợp này ít khi xảy ra. Nếu nàng đồng ý phá thai bạn phải hỏi bác sĩ, bạn phải trấn an nàng, an ủi nàng và giải quyết cho nàng vì nàng lúc này rất bối rối.

Khi nàng thấy không có kinh nguyệt, bạn phải đưa nàng đi bác sĩ.

Bác sĩ có thể thử thử. Thử thử là lấy nước tiểu của đàn bà chích cho thử cái sau 48 tiếng đồng hồ, mở thử ra nếu thấy trứng thử màu thâm là người đàn bà có thai. Xưa kia người ta chích nước tiểu vào

đầu cóc ếch, nếu cóc ếch phun tinh trùng ra cũng là triệu chứng người phụ nữ thụ thai.

Tùy trường hợp, bác sĩ có thể cho uống thuốc trong vòng một tuần lễ là thai ra, hoặc là mở tử cung để nạo thai. Trường hợp sau sau nguy hiểm hơn vì tử cung có thể bị thương, thủng vì rất mỏng.

Bạn phải tin tưởng ở khoa học tân tiến. Các bác sĩ có thể giúp người tình của bạn qua cơn bối rối đau khổ. Nếu bạn trao phó nàng cho những bà mụ, hoặc những ổ phá thai «nửa mùa» có thể chính bạn sẽ là những tên sát nhân, là người giết chính người tình mình!

Bạn đã từng đọc báo mô tả các ổ khủng khiếp này rải rác trong đô thành. Bạn cũng đã nghe thấy nhiều thiếu nữ bỏ mạng vì phá thai.

Tóm lại khi bạn có một người tình trách nhiệm bạn rất lớn. Đừng để nàng phải mang thai một cách bất đắc dĩ và khi cả bạn và nàng vì 1 lý do nào cũng quyết định đi đến chuyện không cho đứa bé hay mầm sống, một sự kết tuyệt diệu của nàng và bạn thì bạn phải rất bình tĩnh tìm đến bác sĩ nhờ giải quyết hộ.

Nhưng dù bạn cho sự phá thai không phải là một cái tội thì ít nhất lương tâm của bạn và nàng cũng không dễ gì thanh thản.

Khi yêu, khi có liên lạc xác thịt với một người tình một người đàn bà bạn hãy nghĩ tới những điều thực tế trên, chứ không phải chỉ đọc những con số thống kê về phá thai những con số về người dùng thuốc ngừa thai. Bạn hãy nghĩ cái thai chính là con người bạn và con người nàng được kết hợp trong một phút đẹp nhất đời.

Phá nó là phá cả một cuộc sống.

«Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ u» tục gọi: — «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ»

Cần gì phải là Đả Vương, chúng ta vẫn có thể làm Đả Vương trong tưởng tượng khi uống một ly «NHỊ THẬP BÁT TỬ NGŨ TỬ U» tục gọi «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ».

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ u được tinh luyện đúng 28 vị thuốc Bắc trong 49 ngày âm dương (28 ngày dương và 21 ngày âm) để chỉ có 1 lít 350 phần rượu CỐT mà thôi.

Rượu thuốc có khả năng rõ rệt tiêu trừ những chứng bệnh phong tê thấp. Đau lưng lúc nửa đêm về sáng. Nhức mỏi các khớp xương. Thận suy hay hư. Đàn ông liệt dương, đàn bà lạnh nhạt: Vợ chồng không thích chung chăn gối! Những bậc tuổi tác, kinh mạch bị trở ngại, huyết đạo bị bế tắc, khiến tay yếu chân run hay liệt bại một phần cơ thể. Ban đêm, dùng một ly nhỏ trước khi đi ngủ, quý vị hãy nằm lắng nghe rượu thuốc chạy đều ngũ tạng, lục phủ và giải khai 116 huyết đạo chính, từ ngón chân tới sợi tóc. Do đó, thất khiếu được linh mẫn và hoàn toàn khai thông.

Dùng trong bảy ngày trở lên, thuốc sẽ tạo cho quý vị một «nội lực» tiềm tàng, cường tráng cho tuổi trẻ, hồi xuân cho tuổi già đề... sống cho ra sống, hết còn buồn nản, chán ngán cho kiếp sống vô vị nữa...

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ u tục gọi Nhất Dạ Ngũ Giao Sinh Lục Tử luôn luôn xứng đáng và chứng minh đúng với tên tuổi của nó.

TRẢ LỜI THƯ HỎI THUỐC:

— TS/QY/TCC (Cần Thơ): Tại sao phải luyện âm dương?

ĐÁP: — Theo khoa học, trong cơ thể con người cũng có sẵn âm và dương điện. Nhưng chúng tôi chỉ theo phương pháp cổ truyền. Trong 28 ngày Dương thuốc đang ở vào thời kỳ tạm gọi là CƯỜNG MÃNH, phải luyện Âm 21 ngày để dịu bớt tạm gọi là ÔN NHU.

— TS/ANHQ/NVN (Biên Hòa) và Cụ P.V.-PH (Gò Công): Vời 1250đ, một chai nửa lít thì mắc quá.

ĐÁP: — Thưa, chúng tôi tự biết như vậy là quá mắc, mà không biết sao hơn vì thuốc Bắc sống quá mắc. Tuy nhiên, với 1 ly nhỏ, tính ra không đầy 100đ, mà đem vào cơ thể 4 loại SÂM (Ginseng) NHUNG, QUY, TRỌNG, THỰC, HỒ CỐT v.v... thì cũng đáng giá. So với một ly nước mát LA HÂN bán ở lề đường Nguyễn Trãi giá 300đ, mà người qua đường ừn ừn ghé uống, vẫn còn rẻ hơn nhiều.

— Ô. CHÍN (Phước Nhuận): Rượu uống có ngon không?

ĐÁP: Đây là THUỐC trong hình thức rượu dùng để trị bệnh. Tất nhiên không có mục đích làm thỏa mãn vị giác như whisky v.v. bà LÝ BÍCH VÂN

219/49 Mai Xuân Thưởng Q6 Cholon

CHÍNH TÔI ĐÃ PHÁ THAI

Tuần báo «Nouvel Observateur» vừa đăng tải trên cả một trang lớn một bản tuyên ngôn có mang chữ ký của 343 bà trong giới phụ nữ có uy danh ở Pháp như Simone de Beauvoir, Francoise Arnoul, Christiane Rochefort, Jeanne Moreau, Delphine Seyrig cùng nhiều nữ tài tử, nữ ký giả, v.v...

Bản tuyên ngôn ấy tóm tắt như dưới đây :

«Tại Pháp mỗi năm có tới một triệu đàn bà phá thai. Vì có sự cấm đoán của pháp luật nên họ đã phải làm việc trong những điều kiện rất nguy hiểm. Đảng lý ra việc này rất giản dị nếu nó được thực hiện dưới sự kiểm soát của các y sĩ.

«Cho đến bây giờ không ai đã động hay nhắc nhúm đến số phận của một triệu người đàn bà ấy.

«Vậy nay tôi xin tuyên bố rằng tôi là một người trong đám một triệu đàn bà ấy. Tôi cũng thẳng thắn công bố rằng : chính tôi đã phá thai.»

Một nhóm độ 10 nữ chiến sĩ phát cờ tranh đấu

Khởi thủy một nhóm độ mười bà chiến sĩ hội họp tại nhà nữ văn hào Simone de Beauvoir, là hội viên của «phong trào tranh thủ tự do cho phụ nữ» và «phong trào tự do phá thai». Người cư ngụ nhất trong nhóm này là bà Gisèle Halimi, 44 tuổi, sinh quán ở Tunisie, làm nghề luật sư. Trong hai vừa qua bà ta biệt hộ cho một số độ một trăm thiếu phụ bị truy tố ra trước tòa án về tội phá thai.

Simonne de Beauvoir là một sử đồ tranh thủ quyền lợi cho giới phụ nữ và đã mạnh dạn truyền bá trong dân chúng Pháp những tư tưởng của hai nhà nữ lãnh đạo phong trào giải phóng phụ nữ ở Hoaký là Betty Friedman và Kate Millett.

Chính Simone de Beauvoir từ 3 năm trước đây đã khởi xướng vụ thảo soạn và công bố bản tuyên ngôn trên đây. Vì sao nhóm nữ chiến sĩ này thường hội họp trước phòng làm việc của nữ luật sư Gisèle Halimi. Lúc đầu bà này cho là chỉ cần độ 100 chữ ký bản tuyên ngôn này là đủ cho nó có hiệu lực mong muốn. Nhưng rồi số phụ nữ tự nguyện tới xin ký đạt tới một con số đông đảo kinh khủng. Trong số này người ta thấy cả Jeanne Moreau và Francoise Sagan nữa.

Bản tuyên ngôn này chỉ mới là bước đầu của một cuộc tranh đấu lâu dài dưới hình thức những cuộc biểu tình liên miên trong khắp nước Pháp. Rồi người ta còn lập nên cả một hiệp hội để bảo vệ an ninh cho các Bà đã ký tên vào bản tuyên ngôn này.

Đã có luật cho phép phá thai

Trước kia, mỗi năm trong nước Pháp có hàng mấy chục vạn phụ nữ ngấm ngấm đầu điểm đi phá thai phần nhiều nhờ tay của bọn lang băm chứ ít khi dám dăng hoàng vào một phòng mạch của các Bác sĩ. Theo bản thống kê của các cơ quan công quyền thì số phụ nữ phá thai hàng năm có thể lên tới từ 400.000 đến một triệu. Trung bình là cứ hai người đàn bà đẻ con dăng hoàng thì có một người thứ ba đã phá thai.

Phá thai là cả một thảm trạng và mối nhục nhã cho người đàn bà.

Dư luận quần chúng ở Pháp tỏ ra vô cùng xúc động trước thảm trạng này khiến cho một Dân Biểu Bác Sĩ Claude Peyret phải đưa ra trước Nghị Viện một dự án luật nói rộng quyền cho phụ nữ được phép phá thai. Sau khi lấy được sự đồng ý của Y sĩ đoàn đạo luật được ban hành với những điều kiện quá khắt khe là cuộc phá thai chỉ được phép thực hiện trong những trường hợp sau đây :

— Khi đời sống của người mẹ lâm nguy vì cái thai.

— Khi đã biết chắc là đứa bé sinh ra sẽ là tàn tật.

— Khi người đàn bà bị hiếp dâm mà mang thai.

Cuộc tranh luận trên phương diện đạo lý

Trước khi đạo luật được đưa ra thảo luận ở trường và được ban hành, một cuộc tranh luận sôi nổi đã xảy ra giữa các giới Tôn Giáo và Khoa Học.

— Bác sĩ giáo sư Y Khoa Jérôme Lejeune nói rằng đạo luật này là 1 bước thối lui của loài người, một trong tội đối với tinh thần. Một Y sĩ không cho có quyền thất vọng và bỏ tay chịu không cho cách chữa khỏi các cổ tật của những trẻ sơ sinh. Còn về phía dân chúng

chúng ta thì làm chương mắt họ, miễn là làm cho gọn ghẽ sạch sẽ. Đạo luật này có nghĩa là nếu muốn bỏ bớt một tật bệnh nào, thì tiện hơn hết là bỏ bớt bệnh nhân. Nếu ta không giữ hy vọng đời lại được định mệnh của một con người, thì những cuộc sưu tầm nghiên cứu khoa học đặt ra trước đến giờ có ích lợi gì không »

— Các y sĩ theo đạo Gia tô thì nhất định tin rằng phá thai là một trọng tội.

— Bản giáo luật «Humanae Vitae» nói rõ rằng : đây là một cuộc phá thai nào dù là vì lý do chữa bệnh cũng là một trọng tội phạm tới sinh mạng của con người. Khi bào thai bắt đầu được cấu tạo, tức là con người sẽ sắp được sinh sống trong tương lai.

— Trái lại Tân giáo Cơ đốc thì chủ trương rằng sinh mạng của con người hiện hữu phải được tôn trọng hơn là tính mạng của con người sẽ ra đời.

— Theo Do Thái giáo, tính mạng của người mẹ phải được bảo vệ trước đã — còn cái bào thai nó chỉ là một bộ phận trong cơ thể của người mẹ thôi.

— BS Jacque Monier chủ tịch tổng liên đoàn y sĩ, đề nghị một thái độ sau đây :

Lập trường của một y sĩ là phải ở ngoài cả địa hạt luân lý và đạo giáo cũng như trước vấn đề ngừa thai, hoãn đẻ, viên y sĩ chỉ nên trình bày cho người đàn bà thân chủ biết rõ những điều hay lẽ thiệt, những sự có thể và những mối nguy hiểm, rồi để cho họ tự quyết định lấy cái bào thai vẫn coi là của riêng của bà ta chứ chưa phải là của xã hội.

Chính sách phá thai trong các nước CS Đông Âu: chỉ việc nộp một lá đơn

Dù sao xã hội cũng không thể bỏ qua vấn đề này được không những nó chỉ liên hệ đến địa hạt đạo lý thôi đâu, mà nó còn phải được đặt ra trước tình trạng nhân số của thế giới nữa.

Trong các nước theo chủ nghĩa xã hội ở vùng Đông Âu bắt đầu từ năm 1956 phụ nữ nào muốn phá thai chỉ việc đưa tới chính quyền một lá đơn là việc làm của mình được hợp pháp rồi. Kể từ năm ấy đến giờ con số phá thai leo thang mau lẹ khủng khiếp : Như ở Lỗ ma ni trong năm 1965 số phá thai nhiều gấp bốn lần hơn số sinh, có nhiều đàn bà đổ đồng mỗi năm phá thai một lần. Tỷ lệ trung bình là 16 cuộc phá thai

trên 10 cuộc sinh đẻ trong nước Hung gia lợi. Trong nước Bào thì số phá thai và số sinh ngang nhau. Còn ở Ba Lan là nước sùng đạo Thiên chúa nhất thì tỷ lệ chỉ có một phá thai trên hai sinh.

Nếu sự việc cứ biến chuyển như thế này mãi, nhân số của các nước trên đây dần dần suy giảm cho đến tuyệt chủng. Chính quyền của hai nước Lỗ và Bào phát hoảng rồi bắt đầu từ 1966 và 1967 giới hạn chỉ cho phép những phụ nữ có 3 con trở lên và đã quá 45 tuổi mới được phá thai. Sự hạn chế này mới được áp dụng trong 10 tháng mà mức sinh đẻ đã đạt tới một tỷ lệ quá cao như ở các nước hậu tiến (40/1000)

Mối liên hệ giữa phá thai và hoãn đẻ

Tất cả các nước tân tiến trên hoàn cầu trừ có 6 nước : Pháp, Tây ban nha, Bồ đào nha, Ý đại lợi, Hy lạp và Bỉ đã đều nói rộng luật pháp đến chỗ là người phụ nữ nên muốn phá thai chỉ phải có sự hỗ trợ và đồng ý của một Y sĩ riêng. Thế mà tỷ lệ sinh sản của các nước ấy vẫn được ngang với tỷ lệ của Pháp. Trên các nước Bắc Âu là nơi công cuộc giáo hóa tình dục được phổ biến rộng rãi, con số «phá thai» luôn luôn ở mức rất thấp và số «sinh đẻ» vẫn ở tỷ lệ trung bình được như vậy là nhờ ở kế hoạch «hoãn đẻ» hay ngừa thai. Hai biện cố «phá thai» và «hoãn đẻ» có những mối liên hệ với nhau rất bí hiểm mà chưa ai đã hiểu rõ được.

Hồi năm 1956 Bác sĩ Lagroua Weill Hallé đưa hẳn vấn đề ra trước công luận cốt là đề bài trừ nạn phá thai thâm kín rất nguy hiểm cho tính mạng. Kế hoạch «hoãn đẻ» hay «ngừa thai» đã giúp cho hàng chục hàng trăm vạn phụ nữ khỏi nghĩ tới việc «phá thai» mỗi khi họ bị «mang bầu» một cách bất đắc dĩ.

Phá thai trở thành vấn đề cổ hủ

Hồi năm 1961 nữ BS Weill Hallé đứng ra thành lập một phong trào kế hoạch hóa gia đình để mở một lối thoát mới và đẩy vụ «phá thai» vào chỗ lạc hậu. Trong mấy năm đầu dân chúng hưởng ứng phong trào này một cách rất nồng nhiệt. Nhưng mãi tới năm 1967 Quốc hội Pháp mới chuẩn y một đạo luật cho phép dưới sự kiểm soát chặt chẽ việc buôn bán trên thị trường những viên thuốc ngừa thai. Chính quyền không cho giảng dạy kế hoạch này trong các Học đường Y khoa và cũng không giúp đỡ cho các cơ quan Thông tin tư nhân phương tiện để truyền bá kế hoạch cho quần chúng am hiểu.

Trong suốt nước Pháp cũng có tới 350 phòng chỉ dẫn thường trực với 800 chuyên viên và 100 cổ vấn cùng với độ 2000 phòng bệnh của các Bác sĩ hội viên của phong trào. Nhưng tất cả chỉ có đôi chút ích lợi cho giai cấp khá giả. Còn giới nghèo đói là giới cần phải nâng đỡ về vấn đề này, thì hoàn toàn mù tịt và cũng chẳng ai hỏi tới. Hiện

tỉnh ngày nay trên đất nước Pháp có tới 80%. dân chúng muốn hiểu rõ vấn đề và ước mong tìm kiếm được phương tiện cần thiết để kế hoạch hóa gia đình.

Dùng thuốc ẩu nguy hại vô cùng

Đa số các cuộc phá thai đều được thực hiện trong những điều kiện khốn khổ với những thuốc men và phương tiện ẩu tả. Vì đương sự đầu điểm và hành sự âm thầm, nên chính quyền tư pháp rất khó bắt được quả tang những vụ phá thai bất hợp pháp. Luật sư Dourlen Rollier ước lượng trên toàn nước Pháp mỗi năm chỉ có độ năm trăm vụ được đưa ra xét xử. Sau khi cứu xét hồ sơ của 500 vụ này ông lập lên 1 bản thống kê với những tỷ lệ rất ly kỳ:

- 80 phần trăm các vụ đã được thực hiện do những đệ tam nhân không biết nghề.
- 12 phần trăm do các bà hộ sinh hoặc nữ y tá
- 6 phần trăm do chính đương sự tự làm lấy
- Còn lại chỉ có 2 phần trăm là do tay bác sĩ chuyên môn.

Như thế có gì là lạ khi ta thấy cứ trong 1000 phụ nữ phá thai thì có 1 người chết và nhiều người mang tật mang sẹo trong thân thể. Can hệ nhất là nhiều người bị mất đẻ sau khi phá thai.

Những câu chuyện đáng buồn trên đây đều xảy ra với những phụ nữ nghèo không có đủ tiền để vào nằm điều trị trong các bệnh viện chuyên môn hoặc đi ngoại quốc để phá thai. Trong số 520 hồ sơ mà L. Rollier đã cứu xét thì có tới 140 thợ thuyền, 123 tiểu tư chức, 121 nữ gia nhân 131 tiểu thương gia còn lại chỉ có 2 nhân viên cao cấp 2 bà vợ của kỹ nghệ gia và một đại thương gia. Bản thặng kê này chứng tỏ ra là chỉ có giai cấp khá giả mới có đủ phương tiện để tránh khỏi được sự trừng phạt của Luật pháp và cả những mối nguy hiểm của cuộc phá thai thâm vụng.

Hiện bây giờ tất cả những cuộc tranh luận về vấn đề này còn đương lệ thuộc vào một khám phá mới về khoa học. Đó là một vị thuốc mà người ta mới sáng chế được tức là chất «Prostaglandine» nó có linh hiệu cả cho phá thai lẫn ngừa thai. Trong thời gian thập niên 70, thuốc Prostaglandine cũng có tầm quan trọng như các thứ thuốc trụ sinh trong thập niên 50. Chỉ trong khoảng ba năm sắp tới đây giới phụ nữ sẽ có một phương tiện sẵn trong tay để làm điều hòa được «kinh nguyệt» của họ. Dù có thai hay không có thai trong bụng, người đàn bà chỉ việc trong mỗi tháng uống một viên thuốc này tức thời «kinh nguyệt» sẽ phát khởi.

Sau khi vị thuốc này được phóng ra thị trường các cuộc tranh luận hiện nay đương sôi nổi trên thế giới về vấn đề phá thai hay hoãn đẻ hay ngừa thai sẽ chỉ là những câu chuyện tán phỉ của các cậu học trò thôi.

(Lược khảo theo tài liệu hỗn hợp của Paris Match và l'Espresso).

Phải chăng trong những thành phố ồn ào hỗn tạp như Saigon, hình ảnh những nàng nghệ sĩ như trong thơ Huy Cận, Lưu Trọng Lư của thời tiền chiến hoặc trong những năm đầu cát đất nước như trong thơ Nguyên Sa cũng còn? — Có những ông bạn bị quan không dám các cô một cách qua đường vô tội và nếu điều tra kỹ. Một ông tâm sự: mình tán kỹ quá đa số các em đẹp thơm lại là mẹ Mỹ, gái bán lẻ hổ thì một là mình bị em chê là củ lùn, hai là sức lao động vào hao ông Trần Hưng Đạo, ba là khi em chỉ đáng năm búp một phễu. Mà quả như vậy, không riêng gì ông Mai Thảo đã kể một hai truyện ngắn của ông mà đất Saigon này quá nhiều tên hổ đầu điếng. Lẽo đẽo theo em buổi hóa ra em dạo phố chờ đêm xuống để về. Có anh theo đuổi, làm cả trăm bài thơ ca tụng, thánh em lên mây xanh đến khi bỏ ngửa em là hổ một anh bạn lao công Phi luật tân.

Rồi đến các tác giả văn chương giải tổng thi cả những vị trúng giải và những vị không đạt được cái giải nào, và những tác giả «ăn khứa» của các báo, tờ nhật báo, làm văn chương quanh quẩn ở trong những phim VN cội chướng của những đại tinh cổ Thẩm Thúy Hằng, Kim Vui, Thanh Lan, những ca kịch sĩ kịch liệt như Hùng Cường, Bông Tuyết, trái táo, trái mít, con mèo, con chó đã cho hồn ngọc viễn đông cả một cái nền văn nghệ cạnh tranh ráo riết với các cơ quan phối kiểm nghệ thuật và phục hưng văn hóa đầu phụng của nước một cách kịch liệt. Bỏ thẳng nào dám miềm Nam không có văn hóa nghệ thuật?

Từ những cuốn sách «lớn» VN của những nhà văn tiên tri kiểu Phạm công Thiệu và đám em út Nguyễn Hữu Hiệu, Võ văn Ái ca tụng cái make love như một cửa ngõ để đạt đạo, ông nhà văn khiêu dâm nhất nước Mỹ là Henry Miller với những đại tác phẩm the Tropic of cancer, the Tropic of capricorn khiêu dâm đến nỗi nước Mỹ quê hương của Playboy cũng phải cấm—là thánh kinh của thời đại đến những tác giả nữ lưu kiểu giải văn chương lớn thống, những màn chiến đấu tay đôi nhai dài dài trong tiểu thuyết. Giữa cái thời đại mà văn chương không thoát khỏi cái giường một người nào đã viết như vậy và giữa một thành phố như Saigon gái điếm chào khách ngay cửa quốc lộ (mời các bạn chiều tối lên Givral hay Công ti nam tan chiêm ngưỡng) có lẽ «đạo đức nữ sinh» sẽ bị bảo đảm chăng?

Nữ sinh phòng trà

Những buổi chiều nắng vàng còn vương vất trên những dãy Building cao, ánh nắng gay gắt và không khí đồ lửa của Saigon đã nhường lại cho bóng mát và những cơn gió dịu. Dân Saigon đổ xô ra đường. Những «Nữ sinh phòng trà» cũng bắt đầu xuất hiện tay cầm một vài tờ báo phụ nữ ôm sách đi ra ra. Những ông nhà quê hoặc vừa lái rai một hai chai cam đoan sẽ không phân biệt được các em loại này vì bây giờ kinh tế khó khăn đã lôi kéo một phần các

SAIGON - TÌNH DỤC và NỮ SINH

• NGỌC NỮ

nữ sinh thứ thiệt vào nghề, một phần trình độ chị em ta lên cao, cái vẻ «sắc sảo lộ lộ» không còn đủ để phân biệt đầu. Nhưng riêng các chị em ta ra mặc mi ni duýt thì bảo đảm không lầm lộn, vì theo thống kê mới nhất của giới anh em ta thì thành phần mi ni duýt ở Saigon có tới 78.1/ hành nghề bán Bar, còn 30.1/ còn lại đại đa số thuộc giới cum, có nghĩa là hoặc thuộc loại chịu chơi kiểu Happi giao củi hoặc thuộc loại chị em ta hạng sang.

Khỏi nói ta cũng biết giới này là giới sai thuốc ngừa thai chuyên nghiệp vì lý do nghề nghiệp, thị trường tiêu thụ của giới này có lẽ cũng không kém giới chị em ta chuyên nghiệp các hang cùng ngõ hẻm dài dài ở Saigon. Vì là dân chuyên nghiệp nên sẽ cũng có dài dài để viết nhưng lại không phải phạm vi của bài này, vậy xin hẹn.

Nữ sinh Saigon và các phóng sự Tình Dục Khiêu Dâm

Không biết những phóng sự về nữ sinh Saigon có ăn khách không, mà nhật báo Saigon không ngưng khai thác — và lẽ tất nhiên cũng khai thác quanh quẩn đề tài chiếc giường (hoặc bụi cây như kiểu văn chương Đồng quê của trường phái Lê Xuyên) riêng tác giả bài này cam đoan với bạn đọc

những con số ước lượng của bài này đứng đắn đến độ có thể tin được. Tác giả có biết 3,4 ông kỹ giả đang viết phóng sự loại nữ sinh choai choai, ảo ảnh ma túy, của các đại nhật báo, đó là những ông già ghiền mỗi ngày phải phi chừng 30 cặp để có hứng tưởng tượng viết và viết để có thuốc phi, Truong hợp đáng thương nhất là em học sinh lớp 12 kiếm được 15 ngàn một tháng để nuôi gia đình nhờ cái khả năng tưởng tượng này, em chưa hề trông thấy ngoài ta hút thuốc phiện, chứ đừng nói đến cái cảm giác mê của kẻ choác khoải cái tê mê của cần sa như thế nào.

Bên cạnh những tưởng tượng của những phóng sự báo chí là những bản thống kê chính xác nhất từ Kinsey, Hirschfeld đến Master và Johnson về đời sống tình dục của phụ nữ Tây phương. Và nhất là tinh thần hiểu biết nghèo nàn về tiền về sinh lý học, tình dục học đã khiến người ta bị quan hóa đời sống nữ sinh.

Mặc dù tiểu thuyết khiêu dâm bán chạy, mặc dù nhiều người thích đọc loại văn nghệ phối ở tông, mặc dù phim Việt Nam ở trường hót bạc, nhưng không thể dễ dãi đồng hóa vô ý thức với đời sống nữ sinh Việt Nam.

Không có một tài liệu chắc chắn, nhưng từ những chứng từ trung gian, những con số bệnh nhân phá thai ở các bác sĩ H, Tr, M.L và các lò phá thai nổi tiếng trong giới ăn chơi Saigon, từ như g lò bình dân đông ý đến những bệnh viện đắt tiền. Nếu không biết chắc chắn về con số, tỷ lệ nhưng người ta biết được đại đa số chỉ là giới chim đêm, các ca sĩ rẻ tiền, các em bán Bar, mẹ Mỹ... và một phần rất nhỏ là các nữ sinh con nhà khá giả và các «bà» (Rất ít thấy những nữ sinh giới trung lưu hoặc nghèo, có thể vì họ không đủ tiền hoặc quan niệm chưa thì cứ để cứ nuôi).

Từ đồng tính luyến ái đến ngừa thai

Một vài trường hợp Lesbienne (nữ đồng ái) sự thật đã có xảy ra ở những nữ học xá. Nhưng đại đa số đã được giải quyết sau khi lấy chồng, với lại theo đúng con số thống kê của bản tường trình Kinsey vốn được coi là những con số quá khích chỉ có 4 phần trăm thực sự là đồng tính dục (Homo sexual) số 46 phần trăm vừa đồng tính vừa dị tính dục. Jhonson và Master đã giải thích đó chỉ là một hình thức thủ dâm, và thủ dâm (masturbation) theo những quan điểm nghiên cứu chính xác nhất của tính dục chỉ là một tình trạng bình thường, một giai đoạn trung gian normal của tiến hóa tính dục của con người.

— Và những hiện tượng «văn chương nghệ thuật» ăn khấn hiện tại phải hiểu như là một hình thức thủ dâm tri não (masturbation cérébrale).

Đại số các nữ sinh với lối sống gia đình Việt Nam một phần vì dư luận và sự kiểm soát chặt chẽ của gia đình và phần khác với những việc làm đầu tắt mặt tối của bốn phần con gái họ đã tự động có một thói quen chịu đựng thụ động.

Cảm tạ

Chúng tôi chân thành cảm tạ quý ông, quý bà, và thân bằng quyến thuộc đã có lòng thương tới phân ưu phúng điếu và tiễn đưa linh cửu chồng và cha của chúng tôi :

NGUYỄN VĂN TÁM

qua đời ngày 1-5-71 hưởng thọ 69 tuổi.

Đến nơi an nghỉ cuối cùng tại nghĩa trang Bắc Việt Tương Tế.

Trong lúc tang gia bối rối, có điều chi sơ sót kính xin quý vị niệm tình tha thứ.

vợ : Nguyễn thị Chính

con : Ô.B. Nguyễn cao Minh, và các con.

— : Ô.B. Nguyễn thị Thông, và các con.

— : Cô Nguyễn thị Bê

Trong khi đó thật sự vấn đề đối Lối tính dục theo cơ thể học và tính dục học đối với con gái không có gì là ghê gớm mà không thể chịu đựng được. Những sách vở đại chúng giả dạng khoa học một cách ngu xuẩn, đa số các bài báo kể cả báo ngoại quốc là chiêu theo thị hiếu và đa số nhất là ở VN là những kẻ không biết gì.

Đại đa số Nữ sinh Việt Nam nếu lãng mạng chỉ là một hình thức làm duyên vậy thôi. Chỉ có một thiểu số, sự thực là từ các trường Pháp từ thời quen «tự do», quen thuộc việc giao tiếp và nhất là họ đủ phương tiện và rảnh rỗi của tầng lớp giàu có, cha mẹ bận bịu áp phê và giải trí... Nhưng nếu lấy con số 70% Nữ sinh đã mất trinh từ ở trung học như thống kê ở Âu châu, thì vẫn là con số quá cao.

Với thiểu số nữ sinh này, thì thông thường việc phòng ngừa thụ thai là do bên nam với những «áo đi mưa» bán khắp nơi ở các tiệm tạp hóa, sắp thuốc lá. Họ cũng không phải dân chuyên nghiệp để chích hoặc uống thuốc trực các loại thuốc hay canh ngày theo phương pháp Ngừa Thai.

Có một đạo ở một vài gian hàng mỹ phẩm ở hành lang Eden, Tax người ta thấy có bán các loại thuốc kèm phiếu chỉ dẫn ngừa thai và cả áo đi mưa dành cho phụ nữ.

Chắc chắn là nữ học sinh sẽ không hiền như giới đàn chị sinh viên ngày nay. Khách hàng nữ sinh ở các lò phá thai đa số là học sinh, có lẽ Nữ sinh viên già dặn khôn ngoan hơn chăng, và thực tế nữ sinh trung học đang loạn, dẫn đầu là một số nữ sinh đa số là con cái những sĩ quan trung cấp cao cấp và giới thương gia. Họ đầy đủ phương tiện và cộng với sự thiếu chăm sóc của cha mẹ công việc có một anh kép được coi như là một thời trang, họ đã chứng tỏ sự xoay sở được. Trong những trường hợp kết, thường ta thấy cả cặp lui tới các cơ sở phá thai.

Ngừa quen đường cũ. Theo sự tiết lộ của giới chức trong nghề đa số phụ nữ, nữ sinh đã phá thai đến 50% lâu lâu lại trở lại «thăm người quen». Nên các lò có một số khách quen và thường hoạt động trong vòng thân hữu.

SAIGON : Không có nữ sinh hippies ?

Saigon không có nữ sinh Hippies, không phải vì Saigon không kịp San Francisco mà chôn sống phong trào Hippie để để ra phong trào mới Guru, kiểu Ấn Độ (họ đi 1 bầy, theo 1 đạo sĩ Guru vai mang những Hamback để sẵn sàng ngủ bất cứ đâu) Saigon không có Hippies là những người phản kháng xã hội không chấp nhận những giá trị hiện đại những khuôn mẫu thành công kiểu chế độ tư bản kỹ thuật, trở về với thiên nhiên, tình yêu và mộng tưởng qua ma túy.v.v.

Saigon chỉ có vài hình thức thời trang kiểu áo dài Hippies, váy mini, ma xi... Họ chỉ chơi thời trang vậy thôi, chỉ có một thiểu số «chơi thật» nhưng chẳng ý nghĩa, văn nghệ chút nào vì thường họ là gái bán Bar, vợ Mỹ, Phi... đối với con trai thì là thành phần bại đời trộm cắp ít học. Tinh thần «văn nghệ» nghèo nàn và bị cuốn hút theo phong trào với những nhu cầu giả tạo, đại khái với họ,

Make Love làm tình Not War là không phải đi lính, vẽ cái hoa cái hình đầu xù trên áo, tối tối xoay tiền đi tụ tập nghe nhạc và chẳng cần hiểu nhạc hiểu lời. Bọn này là thành phần nòng cốt của những vụ trộm cướp, giật sác tay, Bê hội đồng.

Saigon không có nữ sinh Hippies nhất là ở quan niệm luyến ái. Hippies có lẽ không phải là thủy tổ nhưng rất ư là khoái kiểu sixty nine tức là hình hai con số 69, biểu trưng sự đồng tính luyến ái hoặc nghịch luyến ái cách. Họ cũng hay vẽ những con số 69 tức biểu tượng tính khoái thủ dâm (mình ôm lấy mình : 60). Và có lẽ chẳng bao giờ nữ sinh Sài Gòn tham dự những trại khóa thân nam nữ, Nudism camp, hoặc theo học những đại học giáo sư và nam nữ sinh viên đều trần truồng như vài nơi ở California trong cả một Nudism university của giới Hippies thứ thiệt.

Một thiểu số gọi là giới ăn chơi, chịu chơi của nữ sinh Saigon chưa thể tạo ra được những phong trào đại loại như những cuộc đòi hỏi cơ quan y tế học đường phát thuốc ngừa thụ thai như ở Âu Mỹ hoặc đòi miễn lệ phí phá thai, tương đương với miễn lệ phí chữa chạy bệnh hoa liễu ở nam sinh.

Với loại nữ sinh thường tập trung quanh các phòng trà buổi tối này vấn đề kết đến nỗi thụ thai để đi phá là thuộc loại cù lần, có sức chơi mà không chơi không tới.

Nữ đại học sĩ : người thiếu nữ cô đơn

Xin hãy bỏ ra ngoài những con số thống kê chính xác nhất của các nhà xã hội học Tây phương về đời sống tính dục nữ sinh viên. So với những thế hệ trước có lẽ phụ nữ VN đã được giải phóng nhiều lắm nhất là trên phương diện tiếp xúc với xã hội, nhưng trên phương diện tính dục dù được bảo đảm tới mức tối đa với những tiến bộ khoa học và thừa khả năng xử dụng các bảo bối từ phương pháp orgino đến những liều thuốc uống dễ dàng đa số nữ sinh viên VN vẫn chưa dám thí nghiệm tìm cảm giác.

Trong đời sống đầy kích thích tính dục hiện tại từ báo chí đến phim ảnh. Nhưng đời sống của họ vẫn êm đềm, trái với quan niệm vào đại học để kiếm chồng, các cô vào đại học trong đời sống kinh tế hiện tại cũng đã nai lưng ra học để tìm cách sống như ai.

Trừ một vài hoa khôi làm kẻ theo đuổi xin tí tiền cơm, đại đa số các nữ đại học sĩ đều không có bồ. Con số các cô cô đơn còn thảm hại hơn con số các cậu số lẻ (các cậu còn có thị trường trung học)

Nên đã có chiến thuật dĩ lai trong giới nam sinh viên là muốn tán các cô dễ lắm. Chỉ mang chiến pháp câu hồn ra là các cơ O.K ngay ; Thực tế biện pháp này rất ảo khách. Nhưng các cậu một phần chê các cô và thích Nữ sinh trung học hơn, một phần loay hoay nuôi mình chẳng xong sức voi mà nuôi được cả hai dù là chỉ nuôi ciné, phòng trà.

Thực tế các cô đại học sĩ của chúng ta rất thực tế. Và vì thực tế các cô không dám phiên lưu tình cảm và cố gắng thực tế cho cái thực tế tương lai. Ồi thực tế ! Và thực tế là các cô ít thông minh hơn

các cậu nên thực tế là các cô đầu ít và thực tế chậm nằm nào là chậm chững đi nằm đó.

Ở Việt Nam chỉ có hai đại học xá. Đại học xá Trần Quý Cáp của ĐH Saigon và ĐH xá Trương Vĩnh Ký của ĐH Đà Lạt. Đại H xá Trương Vĩnh Ký ở giữa một thành phố thơ mộng và yêu đương như Đà Lạt nên rất mực bay bướm, người quen lên ngày Chủ Nhật rất khó kiếm các cô vì chủ nhật thiên hạ rủ nhau đi chơi rất kỹ. Đại học xá vắng như lăng ông Nguyễn Hữu Hào.

Và không biết là tin mừng hay tin buồn cho nữ sinh khi ĐHX TVK có tỷ lệ đến 50% các cô có bồ (1 tỷ lệ cực cao ở ĐHNVN). Giữa một thành phố thơ mộng và nhiều quán trường đầy những trai tráng chưa vợ, lại trong thời gian thụ huấn họ bay bướm là phải nhưng khí lạnh rất dễ làm đổ lửa đó (Đà Lạt còn được coi là một thành phố phá thai của VN)

Trở lại với tập thể Nữ sinh đồng đảo ở Saigon Nữ sinh viên thuần thủy nhất lại thường thấy ở Khoa học, người đẹp ở Văn Khoa, dân chịu chơi ở Luật, giới đặc chủng là ở Dược, loại ưa trang trí ở Vạn Hạnh., và tất cả đã, đang và sẽ cô đơn (mãi mãi ?)

KẾT LUẬN : Nữ sinh cần giáo dục sinh lý ?

Theo địa dư và khoa sinh lý học, Saigon là một thành phố miền nhiệt đới, không khí nóng và ẩm tính dục dễ phát triển và phát triển sớm. Nhưng song song với một xã hội sa đọa của thời chiến tranh và những trào lưu văn minh vật chất và những cận bả của thời đại Nhiều nhưng người nữ sina VN vẫn giữ được bản sắc đáng mến, chịu đựng khắc khổ và làm việc, họ vẫn yêu đời nhưng chưa hẳn hàng để chấp nhận cái sa đọa chung của xã hội.

Về tính dục họ vẫn giữ được bản sắc quân bình của phụ nữ Đông phương. Nhưng bên cạnh một xã hội dĩ điểm, vợ Mỹ vợ Phi... và sự tiếp tay vô ý thức của các hình thức văn nghệ khiêu dâm hiện nay họ đã xao động không ít. Vấn đề giáo dục sinh lý được dư luận nhắc nhở đến thật là khi nào. Thực tế họ cần những môn giáo dục thực tế ở học đường để họ tiếp tục được lối sống quân bình cũ và đáp ứng lại được những nhu cầu mới của xã hội đang càng ngày càng thay đổi và phát triển.

Trái lại với vấn đề giáo dục sinh lý, điều cần thiết nhất đối với họ là làm sao kiểm soát được những sự du nhập ồn ào của những trào lưu tây phương lại qua sự trung gian của những thành phần cận bả nhất xã hội. Bên cạnh đó văn nghệ không những không lối thoát mà gần như được sự tiếp tay của nhiều giới chính quyền (Tivi--Radio) con buôn giả danh văn nghệ (Báo chí, nhà xuất bản, phim ảnh, hàng đĩa...) hướng vào việc khai thác dâm tính.

Một Nghị sĩ Mỹ qua Saigon, nói Saigon toàn là dĩ điểm. Nhiều người tự ái phản đối... Nhưng thực tế Saigon quá nhiều điểm... Sẽ đến giai đoạn người hiền không dám đi phố. Nữ sinh Saigon còn ngoan và hiền, điều đáng mừng nhưng hối sức lo.

NGOC NỮ

Vi hiến hay không vi hiến

Mấy bữa nay bà con xôn xao về chuyện có bầu hay không có bầu. Đây không phải là vấn đề ngừa thai vì sữa bột tăng giá mà các bà sợ không dám mang bầu.

Không phải là chuyện bà bầu.

Mà cũng không phải là chuyện ông bầu, dù rằng Phó TT Kỳ đang đóng vai ông bầu thể thao, chuyên môn tổ chức cho các sinh viên học sinh đi bơi lội Nha Trang, Phú Quý.

Chuyện bầu ở đây là chuyện bầu cử TT và Phó TT cùng các dân biểu Hạ Nghị Viện.

Cách đây một tuần ông TT đã quá quyết rằng: Nhất định có bầu! Và bầu đúng kỳ đúng hạn không có huren huren chi hết.

Nhưng sau vụ Phán Quyết ngày 20-4-71 của Tối Cao Pháp Viện thì có lẽ ckinh ô TT cũng phải té ngửa.

Theo các nhà luật học thì cái phán quyết ngày 20-4 đó đã cho bà con thấy 9 vị Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện có thể cũng bị tuyên xử vi hiến vì các vị đó được cử ra chiếu theo một điều luật của chính quí vị đó mới phán là vi hiến.

Thôi thế là bỏ mẹ cả lũ!

Chính những ông Tối Cao bị coi là vi hiến thì lấy ai tổ chức bầu cử? Vì theo hiến pháp và luật lệ xứ ta thì các ông Tối Cao sẽ là người lập danh sách các ứng cử viên Tổng thống, Phó Tổng thống kiểm soát tính cách hợp thức của cuộc bầu cử và tuyên bố kết quả cuộc bầu cử!

Tuần qua ủy ban tư pháp của Thượng viện mới bắn ra một phát nhận định rằng chín vị thẩm phán tối cao cũng đang ngồi trên những cái ghế vi hiến, ủy ban trên lại còn lên tiếng kêu gọi quí vị tối cao nên tự xử bằng cách từ chức hết loạt đi!

Mẹ kiếp, dọa một cái, lỡ các ông Tối cao làm theo thiệt thì sao?

Các ông Tối cao sẽ có thể hợp một phiên tòa, tuyên xử rằng các ông vi hiến, kết quả là:

— Hoặc chúng ta phải tin rằng các ông đang ngồi trên cái ghế vi hiến thiệt. Do đó các ông đương nhiên được giải nhiệm và nước ta sẽ không có tối cao pháp viện nữa. Dinh Gia Long sẽ bỏ trống không cho chuột chạy ra chạy vô.

ÔNG ĐẠO CẤY

— Hoặc ta phải lý luận rằng nếu các ông Tối cao đã ngồi ở mấy cái ghế vi hiến, thì bản tuyên xử của các ông cũng chẳng có giá trị. Nghĩa là khi các ông phán «Chúng tôi vi hiến, đáng từ chức cả bọn» thì bà con cười mà rằng: «Các ông không có thẩm quyền nói vậy, các ông vẫn cứ phải ngồi tại chức!»

Cái vòng luẩn quẩn sẽ như vậy. Các ông Tối cao đã vi hiến thì các ông sẽ không có quyền tuyên xử rằng các ông vi hiến nữa! Nghĩa là vì các ông không đáng ngồi ở dinh Tối cao Pháp viện nên các ông cũng không có quyền đuổi các ông ra khỏi Dinh Tối cao pháp viện».

Vậy ai có thể đuổi các ông Tối Cao ra khỏi cái dinh vi hiến đó?

Có lẽ phải kiện các ông ra Đặc Biệt Pháp Viện.

Nhưng Đặc Biệt Pháp Viện sẽ chỉ được xử các Thẩm Phán Tối Cao trong trường hợp quí vị này can tội phản quốc và các trọng tội khác mà thôi! Mà việc các ông đang ngồi ở Dinh Gia Long là do 2 viện Quốc Hội tuyên chọn và Tổng thống bổ nhiệm! Đâu phải là lỗi của họ mà đem họ ra xử?

Lại còn kẹt một nỗi là các ông Tối Cao cũng không có quyền tự xử mình, nghĩa là không thể vừa đóng vai quan tòa vừa đóng vai đương can. Vậy cái đồng Tối Cao Pháp Viện cứ nằm lù lù tác nghẽn ở cổ họng, khạc chẳng ra cho, nuốt chẳng vào! Lấy ai mà đảm trách việc bầu bán?

Kế hoạch ngừa thai 1971.

Hiện nay thì có một số người đang toan lợi dụng tình trạng lộn xộn của Tối Cao Pháp Viện.

Nếu kéo dài tình trạng trên thì cuối năm nay khó lòng Có Bầu được.

Cho nên họ đặt tên cho một kế hoạch gọi là Ngừa Thai 1971 để khỏi bầu cử chi hết.

Trước hết là có rất nhiều vị DB đang tại chức muốn Ngừa Thai. Có thể kể tên bà Trần Kim Thoa là số một. Không phải vì bà Thoa đang ở tình trạng độc thân nên bà không thích có bầu. Nhưng bà không muốn Có Bầu vì bà mới vô làm DB Hạ nghị viện có tý siu mà bắt bà ra ngay để bầu lại thì phí của quá!

Bà Thoa mới đắc cử vô Hạ Viện thay thế DB Trần Văn Nam quá cố, chưa đầy 2 năm. Vốn bỏ ra tranh cử đầu phải nhờ tuy thầu vô để gấp mấy lần nhưng chưa đã! Bà Thoa chắc chắn chưa muốn có bầu bây giờ!

Ngoài bà Thoa ra, chắc các ông Phạm chí Thiện, Ng. Quang Luyện cũng không muốn có bầu. Lý do là bầu lại kỳ này chắc chắn các ông Thiện Luyện sẽ bị tèo luôn, không còn hy vọng nào ra lại một lần nữa. Cứ kéo dài tình trạng này mà lãnh lương DB coi bộ đỡ hơn.

Người ta trù tính có 90% các DB ra tranh cử lại sẽ bị thua. Vậy các ông DB đó cũng có thể không muốn có bầu.

Các ông các bà đó sẽ tiến hành kế hoạch Ngừa Thai như thế nào? Hoặc là có ông sẽ đệ đơn kiện Tối Cao Pháp Viện về tính chất vi hiến của 9 vị thẩm phán TCPV.

Việc kiện có thể sẽ kéo dài nhì nhằng năm, vừa vi pháp lý, vừa vi tâm lý. Yếu tố tâm lý là các ông Tối cao chẳng muốn xử mau tí nào. Khi vụ kiện đó chưa xử xong thì chắc hẳn không có bầu cử.

Hoặc là các ông sẽ đưa ra một dự luật đình hoãn vô thời hạn cuộc bầu cử năm nay vì lý do chiến tranh!

Nhưng phương pháp đơn giản nhất là các ông dân biểu cử ra không bàn chi đến đạo luật tổ chức bầu cử năm nay cả!

Đạo luật tổ chức bầu TT thì đang nằm ở Hạ Viện.

Đạo luật về bầu Hạ Nghị Viện thì đang nằm ở Thượng Viện, sẽ còn phải qua cửa HV một lần nữa.

Đóng cái cửa đó lại, nội bất xuất, ngoại bất nhập, là xong!

Ông Kỳ đi với ai

Ngay từ khi ông Phó Kỳ tuyên bố rất có thể ra ứng cử T. Thống người ta đã thắc mắc không biết ông sẽ ứng cử với ai?

Bữa tối Tây Ninh dự tang lễ, ông Phó leo thang thêm một chữ rất: rất rất có thể... bà con lại càng thắc mắc nữa.

Một giả thuyết là ông Kỳ sẽ đi với Big Minh, giả thuyết này bị bác bỏ ngay vì cả 2 ông chắc không ở nào chịu làm phó cả. Không lẽ cả 2 ông lại làm đồng Tổng Thống?

Có người tung tin ông Kỳ sẽ đi với cựu thủ tướng Nguyễn Văn Lộc mời gia nhập đạo Cao Đài, nhưng ông Lộc lại có phiếu miền Tây với tư cách cựu chủ tịch Liên Trường.

Nguồn tin thứ hai nói ông Kỳ đi với ông Nguyễn lưu Viên, đương kim phó thủ tướng vì mấy bữa nay ông Kỳ đi kinh lý đầu đầu cũng có ông Viên đi kèm theo.

Nguồn tin sau cùng cho biết có thể ông Kỳ sẽ đi với ông Nguyễn xuân Oánh, tức Tony Owen, để gặt hái sự ủng hộ của Mỹ. Có một điều lạ là Tony Oánh lại là dân Bắc như ông Kỳ, e mất phiếu của cử tri miền Nam.

Vì vậy có giải pháp sau cùng được đề nghị, là ông Kỳ sẽ ra chung với bà Tony Oánh, tức nữ minh tinh Thẩm Thúy Hằng. Nàng là dân

miền Nam chánh gốc. lại là người được cả nước hâm mộ suốt soa.

Đi với nàng vừa lấy phiếu cử tri miền Nam vừa gặt hái được sự ủng hộ của nước bạn Huê Kỳ.

Ngoài ra còn đề nghị ông Tổng thống tương lai khỏi độc tài. Ô.Kỳ từng tuyên bố rằng 1 người có vợ đẹp như ông không thể nào độc tài được. Nay một ông Tổng thống có vợ đẹp lại vừa có phó Tổng thống đẹp thì chắc chắn sẽ không bao giờ độc tài!

Việc đi chung với Thẩm Thúy Hằng còn phù hợp với chủ trương cộng tồn với Bắc Việt của ông phó Kỳ. Nếu đã chủ trương bất tương xâm, bất can thiệp với Bắc Việt, thì ông Kỳ có thể sẽ tiến tới chủ trương trao đổi văn hóa với miền Bắc. Mà khi đã nói chuyện trao đổi văn hóa với Bắc Việt thì ai cũng phải nhớ tới văn hóa phẩm vĩ đại là Thẩm Thúy Hằng người đã từng được một vị ngoại trưởng trong chánh phủ VNCH đề nghị đưa ra trưng bày ở đất Bắc.

Nên ta có thể kết luận nếu ông Kỳ mà đi với Thẩm Thúy Hằng ra chung kỳ này thì ông có nhiều hy vọng đắc cử nhất!

Phản kháng các Hippy Saigon

Đang lễ ra thì ông Đạo phải lấy làm mừng rỡ khi nghe tin Đại Hội Hippy đầu tiên ở Á Châu sẽ tổ chức tại Saigon vào ngày 29 tháng 5 này. Vì vụ đó sẽ làm cho nước ta nổi tiếng lắm, và tại bốn chất các ông Đạo, từ ông Đạo Dừa Nguyễn thành Nam đến ông Đạo Ủ Ủ Ph. Duy, ông đạo DB Hồ hữu Tường, ông nào cũng có máu Hippy cả.

Nhưng xét cho kỹ thì ông Đạo Cấy xin nhất quyết phản đối cái đại hội hippy sắp được tổ chức.

Tại sao vậy? Có nhiều lý do. Hippy vốn là một phong trào của các nước dư ăn dư mặc; các xã hội tiêu thụ.

Hippy là phong trào phản kháng lại xã hội kỹ nghệ hóa, cơ khí hóa và đô thị hóa quá trớn.

Là sản phẩm của nền kinh tế tư bản, phong trào hippy mong cứu vãn nền văn minh của các nước Âu Mỹ trong đó tự do cá nhân và tính chất nhân bản đang bị nghiền nát.

Đem phong trào hippy vào các

nước chậm tiến như nước ta, chẳng qua phong trào đó chỉ là một phó sản (by product) của các hàng hóa nhập cảng khác.

Một nước nghèo, đói, sống nhờ viện trợ không thể so sánh giống các nước sản xuất thừa mứa Âu Mỹ. Mang một phó sản văn hóa của các nước Âu Mỹ vào một nước nghèo nàn chậm tiến như nước ta quả là chuyện lỗ lã.

Thử nhìn tất cả các tay hippy Saigon thì thấy họ mang trên người tất cả các sản phẩm ngoại hóa. Ngay cái xe gắn máy họ chạy đến cái đĩa hát mà họ quay cũng là đồ ngoại hóa. Trên phương diện kinh tế nước ta đã là một nước ăn bám sống nhờ, không sản xuất mà chỉ tiêu thụ. Thật đáng lấy làm nhục nhã.

Nay các thanh niên ta mà lại tưởng rằng họ có thể sống theo nếp sống của thanh niên Âu Mỹ dư ăn dư mặc, trong khi đồng bào họ ở các căn nhà ổ chuột và các làng quê vẫn còn sống dưới cái mức phải có để xứng đáng làm người! Liệu như vậy có đáng làm không?

Trong đại hội hippy dự định tổ chức vào ngày 29-5 này, ban tổ chức còn trù tính sẽ mời các chiến sĩ Hạ Lào về liên hoan chung. Tội chặc rằng các binh sĩ ta đã từng nằm gai nếm mật ở Hạ Lào bây giờ trở về trông các cô các cậu nhay nhót họ sẽ khóc chờ khó lòng mà cười được, nói chi liên hoan.

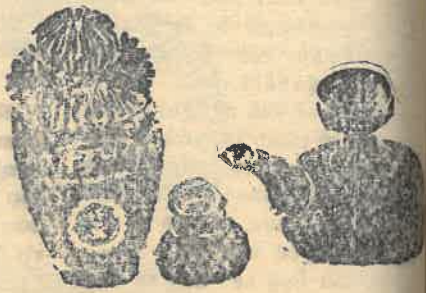
Ban tổ chức còn định trao giải thưởng 100 ngàn cho hippy nào ăn mặc theo thời trang đẹp nhất. Tội tưởng lúc này nên khuyến khích thanh thiếu niên cái chi khác hơn là ăn mặc đúng thời trang.

Vì vậy mà Ông Đạo Cấy long trọng xin quí vị trong ban tổ chức hãy tốp cái trò xa xỉ là đại hội hippy đó lại.

Nếu các bạn trong ban tổ chức không dẹp bỏ tự ái mà cứ nhất định tổ chức, Ông Đạo Cấy xin bãi phục thái độ can đảm của quí vị.

Nhưng Ông Đạo cũng kêu gọi những ai cảm thấy mình có trách nhiệm với xã hội hãy tìm mọi cách để ngăn cái trò chơi xa xỉ đó! Còn ai cảm thấy họ có thể thủ lợi nhờ trò chơi xa xỉ đó, họ cứ việc bất chấp dư luận mà làm!

Đàn áp phong trào phản chiến Mỹ

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Từ nhiều năm nay phong trào phản chiến Mỹ lên rất cao, phong trào phản lớn gồm những thanh niên được gọi là có khuynh hướng tiến bộ của Mỹ. Họ mỗi ngày mỗi nhận thấy chiến tranh là một điều tối phi lý đối với con người, con người ai cũng chết, nhưng phải để cho sự chết đó đến với con người một cách tự nhiên, chứ không thể lừa đẩy con người vào chiến tranh hủy diệt.

Phản khác, từ ngày lập quốc tới nay, người HK chưa phải gánh chịu một cuộc chiến nào lâu dài và hao tổn sinh mạng tiền của bằng cuộc chiến VN. Thêm nữa mang danh là một siêu cường quốc, người Mỹ nảy sinh mặc cảm tội lỗi đối với một dân tộc nhỏ bé VN. Bom đạn kỹ thuật của Mỹ trút xuống mảnh đất VN ngày đêm đã làm cho lương tâm thanh niên trí thức Mỹ sống dậy.

Họ phản chiến, họ đã làm đúng với lương tâm của họ, họ làm với tất cả lòng ngay thơ của họ để rồi hành động phản chiến của họ mỗi ngày một bị lạm dụng, bị sử dụng vào những mục tiêu chính trị của chính các thế lực đối địch với Quốc gia họ. Nhân dân Việt Nam của chiến tranh lại trở thành nạn nhân do hành động phản chiến của họ tạo ra.

Đối với các chiến lược gia Mỹ và giới cầm quyền thì phong trào phản chiến Mỹ được sử dụng như một áp lực đối với chính phủ để chính phủ dễ bề thoái thác vai trò chiến tranh của họ tại VN, mà Mỹ Nga đã thỏa thuận với nhau từ đầu cuộc chiến. Chúng tôi đã trình bày vấn đề này trong số báo trước.

Đối với Cộng Sản thì hiện nay áp lực quân sự của họ ở chiến trường VN đã không còn đủ sức đặt được những điều kiện lợi cho họ nữa, họ chỉ cố sức kéo dài chiến tranh để trông chờ phong trào phản chiến Mỹ lên mạnh, hồng dùng đó làm cho chính giới Mỹ nóng ruột, nhất là gần tới kỳ bầu cử Tổng thống Mỹ 72 để Mỹ phải nhượng bộ họ tại VN.

Cộng Sản đã dùng mọi thủ thuật để vượt ve phong trào phản chiến, đặt yêu sách với Mỹ, mà những yêu sách nhằm vào việc kích động phong trào phản chiến Mỹ lên cao. Khiến cho giới phản chiến tưởng rằng chính quyền Mỹ đang nắm trong tay chìa khóa Hòa Bình Việt Nam. Trong

khí đó sự thật thì chính Cộng sản VN muốn quân đội Mỹ ở lại chiến trường VN thêm lâu. Chứng cứ cụ thể là Cộng sản VN đã đề không đánh vào quân đội Mỹ nếu các đơn vị không đánh họ, họ chỉ muốn B52 ngưng thả xuống đầu các đơn vị lớn của họ. Hầu như này đã được chấp nhận trong tình trạng tạm thẹn chí của đôi bên.

Sự thể đã cho thấy không phải VNCH muốn ở lại Nam VN, mà chính Cộng sản muốn điều. Bây giờ nếu chương trình Việt hóa hoàn tất, đương nhiên trên danh nghĩa người Mỹ có thể phải từ vấn đề chiến tranh VN. Nhưng cam kết ngầm của Mỹ với phe bên kia đều bị hủy bỏ, lúc đó muốn gì họ phải nói thẳng với VNCH. Thật là khó khăn lớn cho CS, đánh thì không thể mà hòa thì không có lợi khi chương trình Việt đã làm cho phía bên này mạnh.

Phe phản chiến đã không nhìn thấy điều không nhìn thấy âm mưu của Cộng sản, họ vẫn đi tin rằng, cộng sản là nạn nhân của Mỹ từ chiến tranh VN, mà nạn nhân đích thực của Mỹ của Cộng sản là dân chúng VN trước nay khi được nói những lời mình muốn nói. Họ càng mạnh phong trào phản chiến thì Cộng sản càng được thể kéo dài chiến tranh và làm tăng sự khổ của dân chúng VN ra thêm nữa.

Phong trào phản chiến bị dẹp bỏ

Cộng sản có mặt nơi đầu bạo động xuất hiện nơi đó. Phong trào phản chiến Mỹ đã bị CS đầu quá nặng. Trong cuộc biểu tình cuối tháng 4-1968 phong trào phản chiến Mỹ đã quy tụ được một lớn người ủng hộ và tham dự, trong đó có mặt hết những lãnh tụ bỏ câu trong Quốc hội. Nhưng những người phản chiến đã không còn thể thống gì của Quốc gia họ nữa. Họ đã treo cờ cờ Mỹ xuống đồng thời dơ cao cờ Bắc Việt và Cộng Sản Nam Việt Nam, hành động đó làm cho giới bỏ câu lo sợ cho là phong trào đã bị Cộng thao túng.

Đồng thời giới lãnh tụ phong trào còn thao túng làm tê liệt guồng máy cầm quyền tại thủ

Hoa thịnh đốn, nhằm đánh gục điều mà họ gọi là đầu não của chiến tranh Việt Nam. Trước hành động đó, các nghị sĩ bỏ câu đều phải lên tiếng chỉ trích phong trào. Khởi từ đó đương nhiên chính quyền của Tổng thống Nixon có dịp để dẹp bỏ phong trào phản chiến mà họ cho là mang tính cách bạo động.

Những cuộc xuống đường của phong trào phản chiến đã bị dẹp bỏ. Đường phố thủ đô Mỹ quốc đã ngạt mùi lựu đạn cay, giống như thủ đô Saigon mấy năm trước. 7000 người bị bắt, 100 người bị thương trong cuộc biểu tình làm tê liệt Hoa thịnh đốn ngày 3-5. 2000 người bị bắt trong cuộc biểu tình ngày 4-5. Lực lượng chính phủ đã làm chủ được tình thế đã giải tán được các cuộc biểu tình trong hai ngày liên tiếp. Guồng máy Hoa Th Đốn vẫn chạy đều.

Bạo động đã thất bại. Quá khích đã thất bại. Chính Cộng Sản đã là một trong những nguyên cớ khiến cho phong trào phản chiến Mỹ bị dẹp bỏ. Và chính giới lãnh đạo Mỹ khiêu khích để cho phong trào phản chiến bắt bạo động để trở thành bạo động để dễ dẹp bỏ. Đúng trường hợp của các phong trào tranh đấu của Việt Nam hồi 1966.

Xét về mặt khác, mặt chính trị quốc tế, chúng ta cũng thấy, trong lúc này HK phải tạm thời chặn đứng phong trào phản chiến lại, vì sau khi thăm dò thái độ của Trung Cộng, người Mỹ thấy Trung Cộng quả thực muốn sống chung hòa bình với Mỹ hơn là Mỹ mong muốn. Nhu thế việc rút hết quân đội Mỹ tại Á châu để làm vừa lòng Trung cộng không còn là ưu tiên số một nữa. Trái lại việc tạm thời để Quân lực Mỹ tại VN và Á châu là có để buộc Trung Cộng phải coi đó là một trong những điều kiện trong việc trao đổi giữa Mỹ và Trung Cộng.

Số trước chúng tôi đã đề cập tới việc Mỹ muốn nhượng Bắc Việt vào tay Nga, Mỹ phải duy trì quân đội của họ tại Nam VN thời gian nữa để giúp Nga tạo lại uy thế tại Bắc Việt đến nay sự kiện đó lại thêm rõ ràng. Khi Mỹ quyết định dẹp phong trào phản chiến tại Mỹ và phe Cộng tại bàn hội nghị Ba Lê để nghị ngưng bắn tay đôi giữa Mỹ và Cộng Sản. Trung cộng muốn có Bắc Việt, thì Trung cộng phải chịu một vài điều kiện nào đó của Mỹ, thì Mỹ rút mau lẹ tại Nam VN nếu không Mỹ sẽ thỏa thuận với phe Cộng sản thân Nga để hiện diện dài dài tại NVN, và để cho cuộc chiến tranh VN kéo dài thêm nữa nhằm giúp Nga có cơ hội viện trợ kỹ thuật cho BV, từ đó Nga có thể dùng biện pháp mạnh đối với phe Trung cộng tại Bắc Việt.

Một biện pháp mạnh tại BV do phe thân Nga chủ trương chỉ có thể thành tựu nếu có Mỹ ngầm ngầm yểm trợ bằng cách vẫn còn duy trì một số lượng quân đội vừa đủ để khiến TC không dám trực tiếp mang quân đội vào Bắc Việt để cứu tay chân của họ.

Hiện nay Lê Duẩn cầm đầu phe thân Nga vẫn còn ở Nga và đang chuẩn bị để về cùng với Tổng bí thư cộng đảng Nga. Phải chăng thời gian này là thời gian mà Nga đang lo thu xếp với Mỹ về vận mệnh BV. Theo chiều hướng hiện nay, chính quyền Mỹ đang thắng tay với phong trào phản chiến, và các lãnh tụ bỏ câu Mỹ đều quay lưng

lại với phong trào này, ta có thể thấy rằng Mỹ đã bằng lòng để Nga ra tay một lần chót tại BV.

Mỹ quả đang tạo được tư thế mà cả Nga lẫn Tàu phải cầu cạnh tới, có điều đáng nói ở đây là việc đàn áp phong trào phản chiến Mỹ của chính quyền Nixon sẽ tạo ra một mầm loạn trầm trọng tại Mỹ, và chính địa vị của ông trong kỳ bầu cử TT 72 rất bấp bênh.

Chính sách Mỹ trong giai đoạn hiện nay

Từ nhiều năm qua, Mỹ dù bề ngoài vẫn thỏa hiệp với Nga, nhưng bên trong không lúc nào không phá Nga làm cho Nga thất thế tại Á châu, để Mỹ dễ bề tiến lại gần với Trung cộng. Đến nay việc đến với Trung Cộng, Mỹ đã tìm được. Dù Trung cộng có cố gắng giải thích như thế nào chăng nữa, thì trên thực tế Mỹ cũng đã thấy được thật rõ và chính xác là Trung cộng muốn sống chung hòa bình với Mỹ.

Trong màn sống chung hòa bình này, Trung cộng đã chứng tỏ họ không phải chỉ muốn sống riêng với Mỹ mà sống chung với tất cả các cường quốc Tự do Tây phương. Họ đã mở rộng cửa Hoa lục để đón tiếp các nước khác ngoài Hoa kỳ, điều này họ gọi là: «Khiêm tốn học tập cái hay của Nhân dân các nước, học tập trong tinh thần cách mạng cũng như những kinh nghiệm quý báu của họ.»

Thế là lời giải thích đó của Mao Trạch Đông đã làm tan biến đi quan niệm quá khích của Trung cộng, để chuẩn bị tinh thần, khối người Hoa lục trong việc sống chung hòa bình và kỷ luật trong đời sống thế giới. Làm cho dư luận vẫn cho rằng Trung cộng là mối họa xâm lăng đối với thế giới cũng tan theo. Trung cộng đã đi đúng đường rút lại của Nga mà trước đây họ đã lấy đó làm nguyên cớ chính để chống Nga.

Điều này cho ta thấy, Tư tưởng và Chủ nghĩa Cộng sản đã hoàn toàn bị sụp đổ, sụp đổ ở Nga với hoàn cảnh một quốc gia đã kỹ nghệ hóa, sụp đổ tại Tàu với hoàn cảnh của một nước Nông nghiệp bắt đầu thấy cần phải kỹ nghệ hóa. Nếu CS và tư tưởng CS còn lại thì chỉ còn lại ở các nước chư hầu Nga Tàu còn lại để cho Nga Tàu dễ cầm đầu các nước đàn em mà thôi.

Thế là phong trào CS đã không phải là nhu cầu của con người thời đại, không phải là cao điểm của cuộc cách mạng thế giới, mà chỉ còn là thứ cùm xích đối với các dân tộc nhỏ mà thôi. Còn lại để các cường quốc tự do và các nhà cầm quyền tự do dùng làm cái cớ để can thiệp vào nội tình các nước nhỏ, cũng như cái cớ để dọa dẫm chúng.

Khi TC hồi hã và vồn vã đưa tay ra nắm lấy Mỹ, cũng có nghĩa là thành tri cuối cùng của Chủ nghĩa CS bị đánh gục. Tư tưởng CS không còn tinh cách cách mạng vạn năng nữa, Mỹ thấy chính họ đã nắm được phần thắng lợi. Thế nhưng dù hồi hã tới mấy thì TC cũng đã tạo nổi một tư thế, tức là giới tài phiệt Mỹ cần thị trường của họ, nên Trung cộng dùng ngay sự việc đó để yêu sách Mỹ thêm nhiều điều kiện.

(Xem tiếp trang 55)

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

TRIỂN LÃM

Đi xem triển lãm tranh ảnh về Huế

Trung Tâm Liễu Quán, tức là cơ quan văn hóa Phật Giáo Cổ Đô Huế đã mở cuộc triển lãm tranh ảnh Phật Giáo và về Huế tại VDH.VH nhân mùa Phật Đản 2.515 bên phần triển lãm của sinh viên viện đại học này. Chúng tôi xin ghi nhận nơi đây vài ý nghĩ sau khi đến dự buổi lễ khai mạc, không phải dưới tư cách 1 nhà phê bình nghệ thuật.

Khi bước chân vào viện đại học tôi thấy xốn xang trong lòng vì tự nghĩ rằng sẽ phải nhìn lại những cảnh đồ nát của cố đô, những đau thương của thời cuộc, nhất là cuộc tàn sát Mậu Thân ghi lại qua những ống kính máy móc. Nhưng sau khi xem hết mấy chục bức ảnh, tôi lại thấy ngỡ ngàng không hiểu những di tích lịch sử như Ngọ Môn, Thái Miếu, cầu Trường Tiền có thật tan nát như chính mắt mình đã chứng kiến hay không, hay là dân chúng và chính quyền đã tái thiết mà mình không hay biết. Vì lẽ những bức ảnh được trưng bày Liễu Quán đưa đi trưng bày những hình ảnh cũ nguyên vẹn như Ngọ Môn, điện Thái Hòa v.v...hay nói khác không có một chứng tích điêu tàn mới nào cả.

Điều kế tiếp, không có một hình ảnh nào về cái đau thương nhân sự của biến động chính trị quân sự M.Thân. Nói như vậy, có lẽ những người tổ chức sẽ cho là không đúng vì có một bức ảnh nhan đề «An ủi» chụp lại cảnh nữ dân biểu Kiều mộng Thu trong lối trang sức đẹp để với đôi kính gọng nhựa đang nói chuyện với hai người đàn bà mặc áo tang. Nói là một cảnh an ủi gia đình thân nhân bị giết cũng được nhưng nó không đủ để chứng minh biến cố trên vì lẽ sự an ủi này có thể xảy ra bất cứ với đám tang nào. Ở một khía cạnh khác, người ta có thể

cho rằng nhận xét trên đây của người viết quá thiên về chính trị, chèn trách người viết muốn mọi cuộc triển lãm phải mang tính cách tuyên truyền, hay tuyên truyền cho chính phủ Saigon. Tôi xin minh xác vài dòng dưới đây.

Thượng tọa giám đốc trung tâm Liễu Quán giới thiệu Huế «trên tang thương và đổ vỡ sau nhiều biến cố dồn dập», «sau bao năm chiến tranh tàn phá». Chiến tranh tàn phá đất nước đã quá rõ ràng với bao chứng tích, hằng ngày ta có thể thấy trên báo chí. Những đồ nát ấy thường xảy ra ở thôn quê, nhưng không có một thị trấn nào chịu ảnh hưởng trực tiếp của chiến cuộc bằng Huế, về vật chất cũng như nhân sự. Trước khi bước vào phòng ảnh người ta dự đoán sẽ có những bức ảnh rừng rợn hơn của bức tranh «Chứng Tích» của Nguyễn Hoàn, gây nhiều xáo trộn trong hội chợ Hồng T. Tự năm qua.

Theo thiên ý, Phật Giáo, hơn ai hết, hơn cả Bộ Thông Tin, nếu không chú trọng đến những đồ nát vật chất—vì theo triết lý tượng Phật chùa chiền v.v... đều không đáng trọng — Phật giáo phải nói lên những thương đau của con người tại xứ Huế trong gần một tháng nguyệt thổ. Vì những sự việc đó sẽ làm hậu thuẫn cho đòi hỏi hòa bình, vì chính trong lời giới thiệu, chủ đích muốn cho người đến xem triển lãm chứng kiến «những cử chỉ tha thiết đối với nền hòa bình của xứ sở». Hơn ai hết, Phật giáo phải nêu ra những tai vạ của chiến tranh để thức tỉnh lòng người trở về với tình thương và bất bạo động, vua Asoka nhờ chính mắt trông thấy những khổ đau của chết chóc mà thay đổi chính sách cai trị, mà lấy đá tạc bia ghi lại những lời Phật dạy. Chính những cảnh tượng gọi là tầm thường như thú vật ăn thú vật, gà ăn côn trùng, đã làm cho Thái Tử Tất Đạt Đa thị nhận cái khổ đau của mọi sinh vật, đã làm cho Ngài vững tâm trên đường tu trì,

Không ai bắt buộc Phật Giáo Cổ Đô trình bày sự kiện để gây hận thù, phải làm tuyên truyền. Chính sự tránh né chính trị trên đã nêu rõ tính chất chính trị của người chọn lựa những bức ảnh này. Hãy nhìn lòng vị tha của những Phật tử không tên tuổi ở cố đô này. Sau cảnh chém giết gần một tháng trời, Phật tử đã thiết lập các bàn lễ cầu siêu công cộng cho những người không nhà cửa, những kẻ được mệnh danh là «chữu danh vô vị» hay «chữu vị vô danh», cầu cho họ siêu thoát tại những bàn thờ nơi góc đường, đầu chợ như cảnh cúng dường người chết trong dịp kinh đô thất thủ ngày 23-5 âm lịch.

Sự thiếu sót nói trên không thể giải thích bởi lẽ trung tâm Liễu Quán muốn phi chính trị. Thật ra khía cạnh chính trị đã được nêu rõ trong phòng triển lãm này, chánh trị lớn cũng như chánh trị nhỏ, Chính trị nhỏ là quảng cáo cho nàng Kiều (Mộng Thu) qua bức «An Ủi»; ở thủ đô bức ảnh này được trình bày tại một vị trí khiêm tốn nhưng có lẽ ở Huế nó được nêu trong nơi trang trọng hơn và cỡ hình lớn hơn vì «nàng dâu» này (danh từ của các thầy) sẽ ra tranh cử tại thành phố Huế vì sức gái dặm trường xông xáo các quận lỵ nghiệp. Phải chăng vì vậy nên Nguyễn đại Bàng buồn tình ở luôn bên Pháp? (Trong buổi lễ khai mạc này có sự hiện diện của nàng Kiều trong lối phục sức rực rỡ khác với quan điểm trang sức của các cử tri Huế là ăn mặc giản dị, áo màu đen, khăn hay khăn hương mỗi khi đi chùa như dịp này). Trong lúc quan khách ở các phòng triển lãm khác, dân biểu Ng Ngọc Nghĩa, mà báo chí gọi là dân biểu tượng Chăm, cùng nàng Kiều nói chuyện với một số candidat như một bà cụ nghị sĩ sẽ ra ở SG một được sĩ sẽ ra ở Quảng Trị v.v..

Chính trị lớn là các ngài cổ vũ hòa bình. (Nói đến danh từ này chỉ để chứng minh tính cách chính trị của phòng triển lãm chứ không

phải chống hòa bình hay lập trường hòa bình của các ngài) :

Ba bức ảnh lớn chụp hình thượng tọa giám đốc trung tâm đang thả bồ câu trắng. Đó là khu vực được chú tâm nhất. Trong vùng này cũng có bức «Kỷ an» chụp một số Phật tử lớn tuổi trong quốc phục trước một hương án nhưng lại có một bồ câu trắng ở trên. Sự hiện diện của con chim này nói lên sự giả tạo nghệ thuật của nó. Trong tập tục thờ cúng tại V.N. không bao giờ có chim chóc súc vật trên bàn thờ. Cần biết rằng Phật Giáo không lạ gì với cầu nguyện hòa bình. Từ lâu, cầu nguyện quốc thái dân an là một nghi lễ trọng đại và thường xuyên mà không cần bồ câu trắng. Và lại, Phật giáo đã có một biểu tượng cho hòa bình là hoa sen, dấu hiệu của tâm bình (tâm bình, thế giới bình).

Đặc biệt những bức hình của các cấp lãnh đạo Phật giáo cổ đô đã dành ba bức cho vị giám đốc trung tâm Liễu Quán tức là người tổ chức phòng triển lãm trong lúc các vị khác chỉ có một tấm; trừ trường hợp hòa thượng Tây Thiên nhưng một bức kia để nói lên sự tôn kính đối với các ngài tức là bức «Rước ôn về». Về nghệ thuật những bức chân dung các vị cao tăng như ngài Thuyền Tôn, ngài Vạn Phước thật tuyệt hảo. Nhưng tại sao lại không đưa ra những bức ảnh các ngài chống gậy đến Tòa hành chánh Huế yêu cầu được bình đẳng tôn giáo năm 1963?

Có thể nói người tổ chức đã bỏ qua cuộc tranh đấu của Phật giáo Huế năm 1963. Nhưng bỏ qua thì không được nên cũng đành đưa ra một bức tranh nhan đề «Vỗ vẫy 1963» ghi lại hình ảnh thượng tọa Trí Quang trên diễn đàn. Dù tình hình Phật giáo cổ đô thay đổi thế nào, cuộc tranh đấu 1963 là một vết son. Sáu ba với một thượng tọa Trí Quang trước máy vi âm không đủ, còn cả sinh viên tuyệt thực, cảnh đàn áp v.v... Người tổ chức đã thay thế những cảnh quần chúng vận động ấy bằng bức ảnh diễn hành với biểu ngữ «Mừng Phật Đản».

Sự bỏ qua cuộc tranh đấu này và sự im lặng về Mậu Thân (về vật thể cùng nhân sự, là một trùng hợp ngẫu nhiên hay có một tương quan nhân quả?

Theo ngu ý, phòng triển lãm nhiếp ảnh này có thể nói chung là thiếu sót về nhiều điểm.

1.— Nếu lấy cố đô làm đề tài chính thì đó là một sự thiếu sót nặng nề nhất. Người viết đã từng đi xem triển lãm nhiếp ảnh ở Huế và thấy đồi dào giàu có hơn, mặc dù những bức tranh đưa ra ở đây đã đạt mức kỹ thuật rất cao, đặc biệt là Nguyễn khoa Lợi.

Như đã nói trên thiếu sót, hay cố ý, không ghi nhận cố đô tàn phá hiện nay. Ở phòng hội họa chỉ có bức Thăng Trầm của Hồ Hoàng Đại vẽ lại một cảnh đồ nát.

2.— Nếu lấy đề tài chính là Phật Giáo, phòng ảnh chỉ nói lên thể tình (mà cũng không đủ).

3.— Về chính trị, sự tránh né càng gây thêm nhiều hiểu lầm cho Phật Giáo.

TÔN THẤT TUỆ

NHẠC

Stravinsky đã mất

Nền Âm Nhạc Hiện Đại vừa mất một sáng tác gia nổi tiếng nhất thế kỷ, nhạc sĩ người Nga với quốc tịch Hoa Kỳ Igor Stravinsky. Hưởng thọ 88 tuổi, Stravinsky đã sống một đời bận rộn với những cố gắng không ngừng để mở những chân trời mới cho âm nhạc. Ông thường coi sự cố gắng của mình như cách người trẻ, núi ra sức nắm chắc lấy giây thăng để trườn lên đỉnh cao. Và đến lúc khám phá những cái đẹp trên những đỉnh cao nhất của nghệ thuật Stravinsky sáng tác nhạc của riêng mình. Ông cho rằng sáng tác trong âm nhạc phải là một phát minh. Thực vậy, trong những tác phẩm của Stravinsky người ta thấy những điểm mới lạ trong cách ông soạn nhạc, từ cách sắp đặt tiết tấu cho đến sự hòa hợp của những màu sắc trong âm thanh.

Ra đời vào năm 1882 tại Nga số

Stravinsky là con của một nhạc sĩ trong ban Đại Nhạc Kịch của Nga Hoàng. Ông khởi sự học nhạc từ khi còn nhỏ, và đến năm 21 tuổi ông theo học nhạc với Rimsky — Korsakov. Sự nghiệp sáng tác của Stravinsky bắt đầu hơi trễ so với những thiên tài âm nhạc khác. Nhưng tác phẩm đầu tay của ông đã được Vũ Đoàn Nga xô, do nhạc sĩ nổi tiếng Diaghilev điều khiển, trình bày tại Paris với sự tán thưởng nồng nhiệt của giới âm nhạc. Đó là tác phẩm «The Firebird (Hỏa Tước)» (1910) soạn cho vũ điệu «ballet» dựa trên câu chuyện thần tiên của xứ Nga. Sự thành công của tác phẩm trên mở đường cho các nhạc phẩm mang sắc thái cách mạng khác: «Petrouchka» (1911) và «The Rite of Spring» (1913). Sự ra đời của những tác phẩm này khiến soạn nhạc gia Ravel người Pháp gọi Stravinsky là «thiên tài» của thế kỷ, còn nhạc sĩ Pierre Boulez coi đó là «điểm xuất phát của một quan niệm mới về tiết tấu và mỹ thuật trong âm nhạc». Sở dĩ Stravinsky được gọi là một nhà «giải phóng» hay là «Einstein của âm nhạc» vì ông soạn nhạc theo một lối đối chọi hẳn với quan niệm sáng tác của thế kỷ 19, quan niệm «Lãng Mạn (Romanticism)» mà nhiều nhạc sĩ cùng thời với ông cũng chưa từ bỏ. Ông sử dụng lại những thể nhạc cổ điển của thế kỷ 17, 18 thường bị lãng quên ở thế kỷ 19 và cộng thêm những cái độc đáo về giai điệu, tiết tấu và màu sắc. Tài nghệ và những đóng góp của ông vào nền Âm Nhạc Hiện Đại đã sớm mang đến cho Stravinsky sự âm mộ của thính giả thế giới và sự khâm phục của các soạn nhạc gia lừng danh thế kỷ 20. Nhiều soạn nhạc gia hiện đại trong đó có Aaron Copland, Roger Sessions và Paul Hindemith đã chịu ảnh hưởng của Stravinsky để từ bỏ một vài quan niệm cũ về sáng tác.

Năm 1914 trận thế chiến thứ I bùng nổ, Stravinsky cùng vợ là Catherine phải giả từ đất Nga qua lánh nạn bên Thụy sĩ. Sống ở ngoại quốc người nghệ sĩ không khỏi thương nhớ quê hương thân yêu. Nhạc phẩm «Les Noces» đã chứa nỗi nhớ nhung ấy. Nhưng tới năm 1917 đảng cộng sản lên

nắm chính quyền tại Nga sô. Là một người bảo thủ về chính trị và hết sức sùng đạo, Stravinsky quyết định sống tha phương nghèo nàn. Sự nghèo nàn đó chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, vì sau ngày đình chiến Stravinsky đã gặp lại Diaghilev và cả hai hợp tác với nhau. Người ta nhận thấy kể từ đó tư tưởng của Stravinsky quay lưng về phía Nga sô để hướng về những truyền thống Tây phương. Nhưng sự thay đổi này chỉ có trong lãnh vực sáng tác, trong Stravinsky vẫn có một tình yêu đậm đà với cố hương, một nỗi ràng buộc mà cả đời ông không hề thoát khỏi.

Thuở sinh tiền Stravinsky là người ăn mặc phũ phạp, kén ăn, thích đi xem hát nhạc kịch và tin tưởng nếu mỗi ngày uống nhiều rượu Scotch người ta sẽ đánh tan được bệnh cảm cúm. Stravinsky có tài đọc sách và luôn luôn thắc mắc tìm hiểu mọi sự. Nhưng ông không rành về trò chơi cờ bạc, nhất là cờ sắp chữ (scrabble), người ta thường thấy ông đi đâu cũng mang theo một quyển từ điển đặc biệt. Stravinsky đã sinh sống ở Thụy Sĩ, ở Pháp, và cuối cùng ở Hoa Kỳ. Năm 1939 bà Catherine Stravinsky qua đời để lại cho ông 4 người con. Ít năm sau nhạc sĩ cưới một người tên là Vera, rồi sang Hoa kỳ, nhập tịch Mỹ và lập nghiệp tại Hollywood từ năm 1945. Ngoài những nhạc phẩm Stravinsky còn viết rất nhiều bài vở và 11 quyển sách bình luận về nghệ thuật. Năm 1962 nhà cầm quyền Nga xô đã mời Stravinsky thăm viếng quê cũ để nghe chính người Nga trình bày tác phẩm của ông. Ông đã tỏ ra xúc động trước lời mời này, sau 48 năm xa cách Stravinsky được dịp trở về đất nước thân yêu, và được thủ tướng Khrushchev nghênh tiếp. Nhưng đó cũng là lần chót ông sang Nga. Năm 1971 đã là năm cuối cùng của người nghệ sĩ. Sự yên nghỉ vĩnh viễn này cũng là lối thoát duy nhất cho Stravinsky khỏi mối tình ràng buộc với đất mẹ Nga Xô. Ông đã để lại một công trình sáng tác gồm hơn 100 tác phẩm trong nhiều thể nhạc khác nhau, nhạc đại hòa tấu, nhạc kịch, nhạc tôn giáo, v.v. Bản «Symphony of Psalms» là một hòa tấu khúc được nhiều người hâm

mộ. Thế theo ước nguyện của Stravinsky, ông được chôn tại thành Venise êm ả của Ý đại Lợi mà ông thương mến nhất. Tại thành phố này rất nhiều tác phẩm của ông được đem trình diễn lần đầu tiên. Nhà soạn nhạc vĩ đại nhất thế kỷ 20 đã nằm xuống trong khu đất dành cho người Nga tại nghĩa địa San Michele, gần đây là mộ của Diaghilev.

(theo báo Newsweek)

THANH NIÊN

Trung tâm sinh hoạt thanh niên Duy Tân

«Với một dân số gần 2 triệu người, Saigon là một thành phố lớn duy nhất trên thế giới không có một trung tâm nào để cho thanh niên sinh hoạt và giải trí. Tại thủ đô của VNCH người ta chỉ gặp những cảnh kẹt xe kéo dài hàng cây số, những đống rác to như núi mà không tìm đâu ra chỗ cho con người vận động sau những giờ mệt nhọc về trí óc tại văn phòng hay lớp học. Những sân đá banh vốn đã hiếm hoi, nay lại lần lượt trở thành bãi đáp trực thăng hoặc trại tạm trú cho đồng bào hòa loạn. Vì vậy thành lập một Trung tâm Sinh hoạt Thanh niên là điều rất cần thiết».

Trên đây là những lời tuyên bố của ông Quản đốc Bùi văn Thường khi phải viên báo Đới tới thăm Trung tâm Sinh hoạt Thanh niên mới được xây cất tại góc đường Duy Tân và Hồng thập Tự, nơi trụ sở Tổng hội sinh viên cũ.

Ông Thường cho biết Trung tâm Sinh Hoạt Thanh Niên này được khởi công xây dựng từ năm 1967, theo đồ án của kiến trúc sư Ngô viết Thụy. Chúng tôi quan sát đồ án thì nhận thấy Trung Tâm được chia ra hai phần:

— Trung Tâm Sinh hoạt là một cao ốc 8 tầng lầu.

— Một phòng chứa được từ 700 tới 1000 người, dùng làm nơi hội họp hoặc trình diễn văn nghệ.

Tuy nhiên tới nay công tác đã hoàn thành chỉ gồm có một phòng và một tòa nhà 3 tầng vì,

với một kinh phí đã chi là 60 triệu đồng, nhà thầu kêu ca đã lỗ mất 12 triệu do đó họ không dám nhận công việc xây cất 5 tầng còn lại. Dầu chưa hoàn tất nhưng Trung Tâm này cũng sẽ được khánh thành một ngày gần đây.

Ông Quản Đốc Bùi văn Thường cho biết khi xây cất Trung Tâm Sinh Hoạt này, Tổng Nha Thanh Niên nhắm mục đích tạo cho các Hội Đoàn Th. Niên có nơi tổ chức những buổi sinh hoạt và các thanh thiếu niên có phương tiện giải trí và tập luyện về thể chất. Đây là một dự định đang được hoan nghênh vì theo ông Thường tại các quốc gia tiên tiến như Hoa kỳ, người dân thành phố cứ đi từ 800m tới 1000m là đã gặp một trung tâm sinh hoạt và giải trí. Tưởng cũng nên nhắc lại rằng ông Thường đã tốt nghiệp phân khoa thể thao và giải trí tại viện đại học Lakewood, Hoa kỳ. Ông nói thành phố Lakewood chỉ có 80 000 ngàn dân mà có tới 7 trung tâm giải trí.

Trong tương lai hoạt động của Trung tâm sinh hoạt thanh niên sẽ gồm có hai phần:

— Sinh hoạt thể thao và giải trí

— Huấn luyện lãnh đạo giải trí
Sở dĩ phải đặt nặng vấn đề huấn luyện vì hiện nay tại nước ta vấn đề thể thao và giải trí bị coi thường cho nên rất thiếu cán bộ hướng dẫn. Vì vậy sẽ có nhiều khóa huấn luyện đào tạo huấn luyện viên cho tất cả các bộ môn hoạt động thanh niên kể cả ngành Tổ chức và Quản trị về Thanh Niên.

Riêng về phần sinh hoạt thì nồng cốt là những bộ môn Thể thao như Bóng Bàn, Võ cầu, Quần vợt, Bóng chuyền, Bóng cùn v.v... Ngoài ra còn có nhiều bộ môn giải trí khác như Nhạc, Hội Họa, Dân Vũ, Thủ công, Nhiếp ảnh, Bowling, Shuffle Board và các thứ cờ. Trung Tâm cũng dành một số phòng dùng làm quán trọ thanh niên chứa được từ 60 tới 70 người và một phòng đọc sách cho sinh viên, học sinh. Mục tiêu hoạt động quả thật là vĩ đại và nếu thực hiện được đầy đủ thì thật là một điều đáng mừng nhưng hiện nay Trung tâm còn thiếu rất nhiều dụng cụ. Chúng tôi thấy về thể

thao chỉ có môn bóng bàn với 10 bàn đã có là đang sẵn sàng hoạt động. Các môn giải trí khác chỉ có thủ công và chơi cờ là đã có phương tiện. Ông quản đốc Bùi văn Thường cho biết vì chưa được chính thức khánh thành nên mới có sự thiếu thốn như vậy và trong tương lai hy vọng tất cả các bộ môn đều có thể hoạt động được. Nếu lời tuyên bố trên đây đúng với sự thật thì một ngày gần đây thanh thiếu niên Saigon sẽ có một nơi để sinh hoạt và giải trí một cách lành mạnh. Các hoạt động thể thao cũng sẽ được chú trọng hơn để cho giới trẻ không hoàn toàn sa vào những cuộc vui chơi trụy lạc. Mong làm thay!

DUY BÌNH

SINH VIÊN

Love Story?

Mặc dù quyển «Love Story» của Erich Segal do Phan lệ Thanh dịch đã tung ra thị trường sách báo thật sớm, nhưng thật ra số độc giả sinh viên còn tương đối ít. Lúc này đã kề cận mùa thi nên giới SV ít lưu tâm đến những sách báo văn nghệ hơn là những chồng cours nặng nề phải «gao» cho hết đề thi. Đa số cho biết đã tìm đọc quyển truyện tình này vì thấy quảng cáo rộng lớn quá (đã dịch ra 18 thứ tiếng, bán được 300 triệu bản v.v)

Một nữ SV Văn khoa cho biết: «Cái tựa đề thương nhưng những phân tích tâm lý trong nội dung còn nghèo nàn quá, không sâu sắc bằng một tác giả VN cỡ hạng trung bình. Anh chàng Barrett IV có thể tượng trưng cho đa số thanh niên Mỹ bây giờ, nghĩa là chỉ sống hiện thực, yêu thể thao hay bất cứ trò chơi nào động não và nhất là rất nông nổi, nhiều khi hồn nhiên như trẻ con. Còn mẫu người Jennifer gần với mẫu người con gái VN hơn ngoại trừ cái vẻ sừng sỏ đánh đá của cô ta. Tôi tin là bên cạnh những mối giao thiệp chỉ thuần nhằm thỏa mãn dục tính, thanh niên nam nữ Mỹ có thể yêu nhau theo lối của Barrett và Jenny.»

Khía cạnh «yêu lãng mạn nhưng thiếu sâu sắc» được nhiều SV khác chia sẻ. Có người còn nói rõ hơn: «Vi ảnh hưởng của chủ nghĩa thực

dụng đang ngự trị nặng nề trên tâm hồn người Mỹ, một chuyện tình uớt át như Love Story có thể nói là mức đến tận cùng của óc lãng mạn Mỹ Quốc. Tác giả Segal là một giáo sư văn chương nên ông ta mới dễ viết một chuyện trữ tình như vậy.»

Một nam SV Vạn Hạnh, trẻ trung và có vẻ hippy, gặp tại Cầu Lắc Bộ (ĐH Vạn Hạnh vừa hoàn thành một câu lạc bộ rất khang trang, cho nghe cả nhạc kích động ngoại quốc) cho biết ý kiến: «Tim đọc Love Story để coi tụi thanh niên Mỹ yêu nhau ra sao. Rõ ràng cặp tình nhân trong truyện không thuộc loại SV hippy hay yippy Mỹ. Còn bản Theme From Love Story do nhà soạn nhạc Ý quốc Henri Mancini viết thật tuyệt, nhất là với giọng ca của Andy William. Cái thằng Barrett IV về phần kháng nổi loạn» chống ông bố tỷ phú không chứa một dịp nào nhưng có vẻ mặc cảm với các khuôn phép lễ nghĩa. Con nhỏ Jennifer cũng đánh đã quá và dữ, ít khi thấy nói những lời tình tứ dịu dàng mà chỉ toàn những lời nặng nề cộc lốc!»

Một SV triết, thuộc loại tranh đấu phát biểu với một vẻ rất am hiểu thời cuộc: «Có thể sự xuất hiện rầm rộ của một quyển tiểu thuyết tình cảm uớt át như Love Story là ý muốn của giới lãnh đạo Hoakỳ. Họ cho tung ra một quyển sách gần như xa lạ hoàn toàn với tình hình cái đại học Mỹ hiện tại như đang xuống đường đến đổ máu ở ĐH Kent, biểu tình phản chiến v.v để tìm cách trấn an và lái tình thần của thanh niên sinh viên Mỹ qua ngã khác. Biết đâu nếu cái uớt át của Love Story đã có ảnh hưởng thật sự thì có thể nó sẽ lấn át cả ảnh hưởng của Herbert Marcuse. Marcuse là một tư tưởng gia Âu châu, quan niệm của ông là hô hào lật đổ nếp văn minh cơ khí và thử lại hiện tại. Ông rất có ảnh hưởng đối với các chủ trương phản kháng của giới SV cách mạng trên thế giới. Như mới vài năm qua, SV Mỹ và SV Pháp trong các cuộc xuống đường có nơ to khẩu hiệu 3M. Nghĩa là: Marx Mao Marcuse.

Nếu giới SV làm cách mạng bên Mỹ mà trở trên «thăm» cái tình

thần uớt át của Erich Segal, dù cho có song song với cái khoái Marcuse, thì chắc họ sẽ trở nên hiền lành ít phá phách hơn, hay ít ra họ sẽ đấu tranh ôn hòa hơn».

Trái với cái nhìn cứng rắn đó, một SV y khoa hạng lão thành, cho biết ý kiến ở khía cạnh khác 1 cách nhẹ nhàng hơn. Anh cho biết đã coi bản Anh văn của Segal chứ không xem bằng bản dịch: «Tôi chú ý quyển truyện này ngay từ đầu. Một tác phẩm bán được đến 300 triệu quyển chưa hẳn là một tác phẩm toàn bích về tư tưởng để đạt được giải Nobel đâu, tôi tin như vậy. Thật ra truyện của Segal viết dễ dãi, đoạn kết có một cái chết khá cảm động có thể làm ngậm ngùi những ai nhiều tình cảm một tí. Có thể đây là một luồng gió mát thổi qua cái tình thần thực dụng kho khan của người Mỹ hiện tại. Giới trẻ Mỹ hay bất cứ ở đâu cũng đều thích có thay đổi, đang sống trong cái xã hội gì gì cũng phải thực dụng, hiệu quả... mà lại đòi nhiên nhận được một cuốn tiểu thuyết tình yêu nhẹ nhàng thì hỏi làm sao họ không ủng hộ E. Segal được? Segal đã bước lên hàng best-seller một cách nhanh chóng, qua mặt cả những sách viết về Sex và phân tâm là hai chủ đề vẫn được dân Mỹ ưa chuộng».

Mãi một mà phim Love Story đến VN thì chắc thiên hạ sẽ đi coi đông lắm. Chắc cũng xôn xao cỡ phim Roméo và Juliette. Minh là SV cũng nên chú ý đến các sách truyện viết về tình yêu trong giới SV chứ, dù cho SV Mỹ và SV Mỹ nhất định phải khác biệt nhau rất xa về quan niệm tình yêu. Trong truyện tác giả cũng viết thuần về tình yêu, diễn tiến chuyện tình của cặp Barrett, Jennifer, còn sự chống đối của hai cha con hay mặc cảm giàu nghèo của Jenny thì rất đại khái.

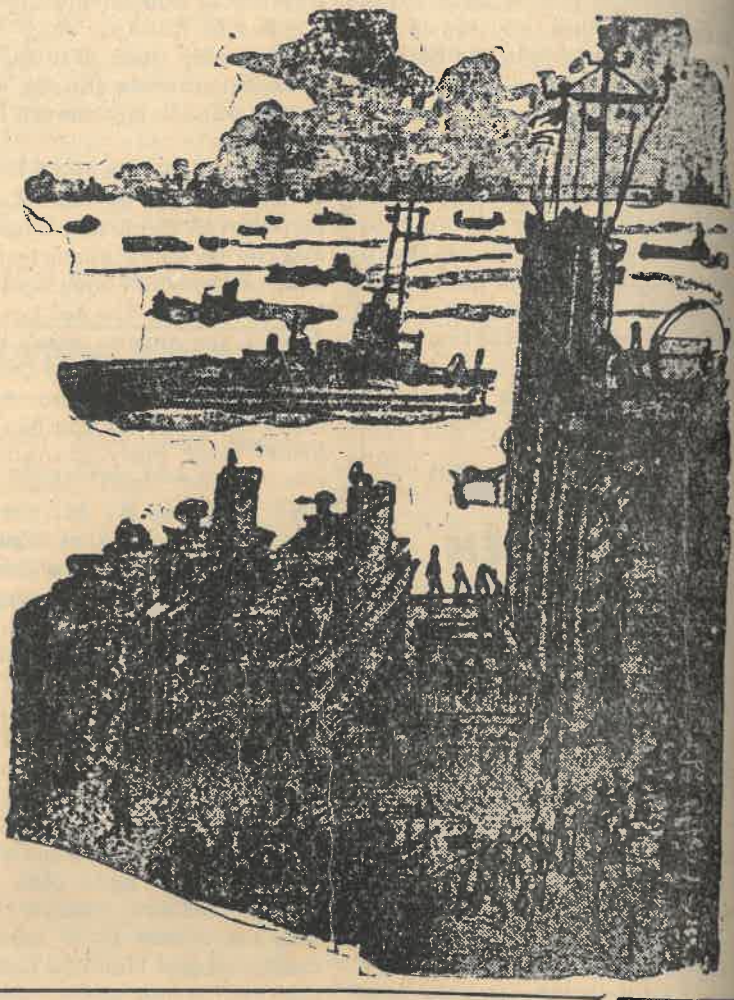
Chúng chung thì qua ý kiến của một số độc giả SV Việt Nam, giới trẻ ở Đại học Saigon có chú ý đến quyển Love Story, phần lớn vì lòng hiếu kỳ và cũng thấy thích thú khi đọc qua. Tuy nhiên, khó có thể SV VN cũng khoái cuốn tiểu thuyết tình này như giới trẻ HK được. Có lẽ khi cuốn phim Love Story sang đến VN thì sẽ được ủng hộ nồng nhiệt hơn quyển truyện.

PHẠM NGÀ

truyện

Trần Viên Phương

PHƯỢNG HOÀNG BÔNG

Hoàng đặt tay lên trán vợ, chàng vuốt nhẹ từng sợi tóc rối trên khuôn mặt xanh xao của Trâm.

— Dêm qua em ngủ yên chứ?

— Em bị sốt, sáng nay em ngủ mê, em lạnh quá mà chẳng dám gọi anh dậy vì biết anh phải dậy sớm, ba hồi nóng ba hồi lạnh, em nói sảng lung tung, anh nghe không?

— Không, anh canh chừng em đến một giờ sáng mới đi ngủ.

— A, em nhớ rồi em nằm mơ kỳ quá!

— Gì vậy Trâm?

Trâm cười nhớn rồi lắc đầu nằm quay mặt vào vách, Hoàng lắc nhẹ vai vợ:

— Kề cho anh nghe đi.

— Giấc mơ bần tiện lắm... Trâm quay lại nhìn Hoàng, nàng chép môi, đôi môi khô khan không bật được thành tiếng, một lát sau Trâm nói:

— Em mơ thấy anh đi Saigon về tay xách một cân cam, em ăn ngấu nghiến hết trơn đến lúc em thức dậy miệng đắng ngắt mò tay vào lấy ống thuốc bỏ đề uống cho khỏe mà thuốc cũng hết trơn...

Hoàng nhìn lại chiếc bàn con đặt ở đầu giường toàn là những ống thuốc trống trơn, chàng chán nản bỏ đi xuống nhà dưới, Trâm gọi vọng theo:

— Hoàng ơi, anh ngồi cạnh em đi.

Hoàng đi trở lên nhà, chàng chán nản ngâm điếu thuốc lá không buồn châm lửa, anh ngồi xuống bên cạnh vợ:

— Chẳng lẽ lại đưa em lên xin thuốc ở bệnh xá tụi y sĩ ở đây chỉ biết cho thuốc APC cho đàn bà con trẻ và trụ sinh cho bọn đàn ông độc thân, mỗi lần vào phải chầu chực khổ quá.

Hoàng châm lửa đốt thuốc, anh thở dài nhìn xuống đất:

— Anh không biết vay mượn ai, bọn bạn anh ở cùng phi đoàn đều như tụi mình cả, có lẽ anh sẽ xin thăng sĩ quan tài chánh cho lãnh lương sớm lo thuốc men cho em.

Trâm nắm chặt tay Hoàng, nàng nói với nụ cười gắng gượng:

— Em sắp lành rồi, anh đừng quá lo cho em, khổ quá...

Trâm khóc thút thít một mình, Hoàng buông tay vợ anh chán nản đứng dậy nhìn xách com mới mua về từ câu lạc bộ đặt trên chiếc bàn gỗ ọp ẹp từ trước Hoàng không cảm thấy đói như mọi ngày. Đứng bên thành cửa sổ nhìn vu vơ ra ngoài phi đạo Hoàng muốn chạ lạng ra con tàu mở máy tổng hết ga bay lên trời nhào lộn rồi đâm xuống đất... gần một tháng từ ngày Trâm phát bệnh thương hàn Hoàng như người mất trí, bao nhiêu tiền nong vay mượn anh trút ra lo thuốc thang cho vợ. Ngày còn độc thân anh chán chường với đời sống, đời sống chỉ có rong chơi và hăng say vào công việc. Những ngày đó anh nghĩ đến việc làm càng hăng say hay bỗng, lần xả vào lửa đạn anh cứ nghĩ rằng đó là hạnh phúc, đó là lý tưởng. Nhưng cuối cùng chỉ là phù phiếm, phù phiếm như mây gặp lạnh thì tan gặp núi ngán thì dừng lại. Bao nhiêu năm chiến đấu chỉ còn lại mấy miếng kim loại trên ngực áo, mấy hoa mai trên vai người ta gán cho anh đã quá hạn tháng ngày. Anh bỏ cái ảo tưởng phù phiếm khi anh biết được rằng mình chỉ là ngọn lá vàng trên cây cỏ thụ già nua, lá có chết cũng chỉ là phân bón cho cây tươi cành tốt... nhưng Hoàng không bỏ được nghề bay, một ngày mấy giờ ngồi trên ghế lái chung quanh là xăng, lửa và chất nổ, mỗi lần lao xuống mục tiêu chẳng khác nào tên đặc công ôm bom chạy qua hàng chục ổ đại liên đang nhả đạn vào mình. Đó là điều ngu, mà cũng là điều hãnh diện. Ở cái binh chủng này chỉ có những tháng phi công khu trục mới nghèo xơ xác không biết tham những, chẳng biết làm giàu. Chỉ biết mang bom đi đánh giặc và trở về với bàn tay trắng, có chết đi chính phủ cũng đỡ tốn tiền mua hòm vì chết chắc chắn không còn thân xác. Bao năm ôm lấy con tàu để được sống, không phải sống vì tiền bạc nhưng sống bằng những hào hứng ngay thẳng, lái tàu bay như một cuộc vui một học. Anh đã nói với người yêu mình: anh đã đạt được điều ham thích, cái ham thích mang đầy nhân tính: muốn đua giỡn với cái chết bằng tốc độ, bằng mạo hiểm nhưng rồi cũng chỉ là giấc mơ ngắn hạn. Bao năm rồi có ngày anh sẽ mỏi mệt nằm yên nghĩ như em bé trong tay em để mở đầu bằng câu nói: Thưa em. Hoàng như bưng tỉnh, như đứa bé trở về sau ngày thất lạc bỏ cuộc vui nửa chừng. Anh không nghĩ rằng sẽ có những ngày như hôm nay, sau chuyến bay dài hàng trăm dặm trở về nhìn vợ mình nằm trên giường bệnh trong cơn sốt mê man, trong túi không còn một xu lo thuốc thang cho vợ.

Như con thú đại H. muốn lên phi đoàn để dành lấy một phi vụ thật hiểm nghèo, dấn vật với phi cơ súng đạn cho đỡ buồn khổ bức tức.

— Hoàng, anh vào nghỉ đi chiều còn đi làm việc, anh xem em có thể đi đứng, em khỏe lắm, lãnh bệnh rồi mà. Trâm bước xuống giường đến nắm lấy tay Hoàng, ôm chặt lấy Hoàng khóc nức nở, Hoàng dịu vợ trở lại giường, mặt Trâm tái dần vì phải gắng sức bước đi mấy bước, anh với tay bế ống thuốc bỏ cuối cùng rót vào ly và ép vợ uống. Uống thuốc

xong, Trâm nằm nghe đầu sang một bên thở đều đặn rồi ngủ thiếp đi, Hoàng đưa tay sờ lên trán vợ mình rồi đứng dậy mặc phi bào phóng xe lên phi đoàn làm việc.

Vào đến cửa phi đoàn thì viên sĩ quan trực chạy đến dục hồi hả:

— Lẹ lên vào họp.

— Họp mẹ gì đó?

— Hành quân tặc biệt.

Anh đẩy cửa bước vào trong lúc vị chỉ huy trưởng đang nói chuyện với anh em trong đơn vị.

— ... Tôi nhấn mạnh đây là một phi vụ rất quan trọng và nguy hiểm, tôi biết mọi người sẽ tranh nhau đi bay nhưng bộ chỉ huy đã quyết định đề cử các hoa tiêu độc thân ưu tiên tham dự, các anh khác có gia đình đều phải ở nhà, và lực lượng đặc biệt Hoa Kỳ sẽ tương đương cho mỗi hoa tiêu sau khi thi hành xong phi vụ này là ba ngàn, tôi đã chọn sáu hoa tiêu độc thân. Đại Úy Tuấn sẽ làm leader phi tuần đầu, Trung úy Vân dẫn hai chiếc sau, mọi người giải tán trừ 6 ông đã chọn ở lại để dự thuyết trình.

Mọi người xôn xao ra khỏi phòng họp, Hoàng đứng lặng yên dựa vào tường lặng yên nghĩ đến vợ chàng. Trâm chỉ cần một hộp thuốc vài ngày nữa chắc nàng sẽ khỏi bệnh, ngày qua vợ chàng đã tỉnh. nàng đòi ăn cháo, ăn cơm, anh mừng thầm nhưng nếu không có thuốc để bồi bổ thêm liệu nàng có qua khỏi hay không?

— Hoàng, anh nghe tôi nói gì không?

— Tôi nghe nhưng xin thiếu tá cho được tham tôi dự cuộc hành quân này.

— Không được, tôi nhắc lại cho anh hiểu đây là một phi vụ yểm trợ cấp cứu một toán biệt kích ở ngoài Đồng Hới, có thể sáu anh này không trở về, anh có vợ, chị ấy lại đau ốm nhờ có chuyện gì thì sao?

Ông thiếu tá phi đoàn trưởng cau mày có vẻ khó chịu với Hoàng nhưng Hoàng vẫn ôn tồn với vị chỉ huy:

— Thưa thiếu tá từ ngày tôi về phi đoàn này tôi chưa hề có một đặc ân nào trong bảy tám năm đi đánh giặc, tôi cũng không xin một ân huệ nào hết, đây là lần đầu xin ông chấp thuận cho tôi không phải tôi đi để lấy huy chương hay lon lá về sau.

Hoàng tần ngần nói có vẻ chưa xót:

— ... Mà cũng không phải tôi xin đi để lấy ba ngàn đồng mà tiêu xài, thiếu tá hiểu cho.

— Thôi ở nhà đi Hoàng ơi! Cả bọn sáu hoa tiêu nhao nhao khuyên Hoàng nên ở nhà. Hoàng nhìn đám bạn mình, anh thầm cảm ơn họ bằng nụ cười rồi nói:

— Này, bộ ngày mai mấy «già» có vợ chắc là «lạnh căng», không dám bay nữa chắc, vừa thôi chứ!

— Xin Thiếu tá để cho tôi một chỗ trong chuyến bay...

Viên Thiếu tá đứng suy nghĩ, ông ta nghĩ thầm nếu mai một có những phi vụ hiểm nguy liệu mình có thể dành độc quyền mãi cho bọn độc thân này không hay là không có người để thi hành phi vụ? Hoàng thấy vẻ mặt viên Thiếu tá băn khoăn suy tính anh nói tiếp như khẩn khoản:

— Ông coi pilot cứ đánh giặc trong Nam hoài chán quá, phải mạo hiểm chứ.

— Xong rồi, bây giờ sáu anh cho tôi sáu lá thăm viết tên mình vào đó, anh Hoàng sẽ bốc một cái, trúng tên ai người đó ở nhà và anh Hoàng sẽ thế chỗ...

Tiếng xôn xao bàn tán lại vang lên nhưng cuối cùng họ phải làm theo ý ông phi đoàn trưởng. Hoàng bốc thăm trúng ngay tên trung úy Hải, khi đưa cho Hải xem lá thăm, Hoàng mỉm cười với bạn:

— Ê, ở nhà đi bồ.

— Bỏ khi.

Hải đi ra khỏi phòng chữ thề, Hoàng nói với theo:

— Đi ngang qua nhà tao nhớ vào cho vợ tao hay là tao đi Sài Gòn nghe mầy.

Sáu hoa tiêu còn lại bàn tán kế hoạch chiến thuật cho đến khi gần tối mới ra khỏi phòng và lên phi cơ cất cánh theo như dự trù... đi Bắc.

oOo

— Tàu anh OK chứ?

— OK, máy tốt nhưng rung mạnh quá, pass bom cuối cùng tôi kéo lên thì bị bắn, 37 ly nổ lớn quá.

— Không sao, nhẹ tay và ráng bay theo tôi số 3, 4 bám số Hai cho tôi.

— 3, 4 hiểu.

— Số Một, còn mấy dặm nữa đến vĩ tuyến.

— 46 dặm nữa mình sẽ vượt vĩ tuyến về Nam.

Hoàng nhìn ra ngoài, bốn chiếc AD 6 đen ngòm liền cánh nhau bay trong đêm, không có lấy một ngọn đèn. Trên trời chòm sao đại hồng tinh nằm vắt vưởng, hai mươi phút bay nữa mình sẽ qua khỏi đất địch. Anh sẽ về để ngửa tay nhục nhằn nhận lãnh ba ngàn bạc của người Mỹ, người Mỹ thuê mượn những thằng phi công VN làm thế công việc của họ. Hoàng nghĩ vẫn vợ không biết chiến tranh có khờ đầu bằng quyền lợi hay bằng hung hăng của tuổi trẻ. Thứ quyền lợi vì muốn lấy tiền về chữa bệnh cho vợ hay mua quà tặng cho người yêu, thứ chiến tranh của những người lính trẻ đâm sâu vào súng đạn vì không muốn kẻ thù giết mình.

Đằng xa, dưới cánh phi cơ 1 vài ánh đèn leo lét, có lẽ là một thành phố, Hoàng nhắm tính và đoán vị trí của mình, gần đến Vĩnh Linh rồi, mười mấy phút nữa vượt tuyến, an toàn. Thằng Sơn bay số Ba nói lầm nhảm trên tần số:

— Thế là có ba thước.

Cái thằng Sơn tục danh Phượng Hoàng Bụng này

suốt ngày chỉ mong có tiền để thoát ra khỏi cái tên Phượng Hoàng Bụng. Buổi chiều khi ra phi cơ hẳn đã hơn hờ: chuyến này về có xin đi mua quà sinh nhật cho em rồi, hết bụng.

Bất thần những tiếng nổ long trời như sấm sét, ánh lửa tỏa ra tựa pháo hoa, trên đầu dưới cánh ở đâu cũng là đạn 37 và đạn lửa. Bốn chiếc phi cơ bay bắn loạn, tiếng số Một vang lên như ra lệnh:

— Ráng bám vào nhau bay về phía Tây, đừng đổi cao độ, phi tuần Tornado quay ra biển bay thấp hướng về Nam.

Bốn phi cơ trông thành giữa 2 màn lưới đạn phòng không. Phi cơ Hoàng bay theo sát phi cơ số Một tay nắm chặt cần lái, mắt đảo nhìn đạn phòng không bắn từ phía, một tiếng nổ thật lớn và phát hỏa ngay sau lưng phi cơ của anh.

— Số Ba bị bắn rồi.

— Có việc gì không?

Không có tiếng trả lời, Hoàng nhìn lui đằng sau một đốm lửa cháy đang nổ tung lên trời, xong đợi thằng Phượng Hoàng Bụng.

— Ba đây Một gọi...

Vẫn không có tiếng trả lời, một lát sau có tiếng nói khàn khàn của số Bốn:

— Thằng Sơn bị bắn nổ tung không nhảy dù được.

Hoàng nảy tung người lên, con tàu như muốn đâm đầu xuống đất thân phi cơ chao đi chao lại mấy vòng, anh nghe như có mùi khét và khói ở phòng lái nhìn lại các đồng hồ anh hốt hoảng.

— Một đây Hai.

— Nghe...

— Hai bị bắn trúng đầu máy ép lực dầu đang xuống

— Nhiều hay ít?

— Ít, cy lạnh bình thường.

— Gồng bay khoảng bảy phút nữa thì qua vĩ tuyến, nên dầu tiếp tục chảy nhiệt độ cy lạnh lên cao anh có thể đáp hoặc nhảy dù ở Đồng Hới.

— OK, hiểu.

Hoàng vẫn bay sát phi cơ số Một, vừa bay vừa nghĩ đến Trâm, anh không thiết nghĩ lại phi cơ của mình Tiếng người phi tuần trưởng đang báo cáo phi tuần qua khỏi biên giới số Ba bị rớt tại tọa độ YE... bốc cháy, phi tuần sau cũng qua khỏi vĩ tuyến an toàn nhìn phi trường Đồng Hà ở dưới thấp mãi đến bây giờ các phi cơ mới bật đèn lên và bắt đầu tìm gặp nhau.

— Phi cơ số 2 OK không?

— OK.

Hoàng trả lời như cái máy mà không nhìn lại tàu bay của mình. Phút giây này giờ đối với anh thật là dài, anh nghiêng răng nắm chặt cần lái. Tâm giới tối. Các bạn của anh đang gọi Phượng Hoàng Bụng trên tần số cấp cứu với hy vọng bạn mình nhảy dù còn sống sót nhưng không có tiếng trả lời. Mọi người đều im lặng trên quãng đường về.

Vào đến quá Huế thì áp lực dầu của phi cơ Hoàng chỉ gần số không. Tiếng động cơ có phần đổi khác đèn báo hiệu có mặt sát trong máy cháy lên, phi cơ có thể nổ cháy bất cứ lúc nào vì hết nhớt. Không thể nhảy dù được. Hoàng cứ nghĩ nếu anh nhảy dù hay đáp xuống một nơi nào trong lúc này thì chưa chắc anh có thể gặp được Trâm. Anh phải trở về để mua cho Trâm hai hộp thuốc bổ, sẽ mua cho Trâm một cân cam và nói với vợ mình vừa ở Saigon ra. Anh phải về để nhục nhằn cầm phong thư chứa tiền của người da trắng khi bước xuống phi cơ để rồi nuốt nước bọt mà chữ thề cha mầy thề mủi lỗ trên đất nước này, tội bậy dùng tiền của chiến tranh để tạo thêm chiến tranh cho những thằng giàu nhờ bom đạn, còn cuối cùng là sự cha các anh ngồi mát ăn bát vàng. Hoàng không nghĩ rằng phi cơ của anh sẽ phải nổ để anh xác anh ra để anh phải chết vì một lý do không ai biết được, bao nhiêu cái chết của quân chủng này không lý do là thờng, bao nhiêu cái huy chương lon lá của quân chủng này chỉ biết dấu trong văn phòng chờ dịp gán lon «nằm» cho lính chứ còn khi bọn anh hùng dũng lao vào mục tiêu thì không ai biết đến, có kẻ còn cho rằng sự thoát chết hay tiêu diệt kẻ thù chỉ là một hên xui may rủi chứ không nhờ tài năng cố gắng??

Lết qua được đèo Hải Vân thì phi cơ Hoàng gần như chết máy, tiếng cy lạnh va chạm vào thành sắt kêu ken két, anh xin tách khỏi phi tuần và đáp khẩn cấp xuống phi trường.

Mang dù nỏn vào đến phi đoàn, mọi người vây quanh Hoàng mừng rỡ, họ hỏi từ chuyến thăng Phượng Hoàng Bụng cho đến chiếc phi cơ của anh. Có 1 ông làm nghề điều tra tai nạn đến gần Hoàng với bút giấy trên tay vờn vẽ hỏi:

— Phi cơ có sao không toa? Hoàng không buồn nhìn đến hẳn, anh muốn nhờ phàng bãi nước bọt vào mặt thẳng vô nhân này và chữ thề: ĐM anh tôi còn lè xác về đây được sao không hỏi tôi, phi cơ là cái khí gì, vất đi nam bảy chục chiếc còn được, anh mà có chết thì chỉ có Tây nó khóc vì mất một thằng phiến dịch. Anh quý pilot hay quý tàu bay?

Hoàng im lặng quay đi ra phòng hành quân, tên trung sĩ Mỹ nhìn chàng rồi hỏi:

— You're all right sir?

Hoàng gạt đầu rút viết ra ký vào mảnh giấy nhận tiền rồi nhét phong bì vào túi áo đoạn đi ra cửa lấy xe gắn máy chạy ra khỏi căn cứ trong lúc mọi người trong phi đoàn đứng nhìn đăm đăm về Hoàng.

Nghe tiếng cửa mở Trâm cố mở mắt để nhìn, vai nàng dựa vào tường, khuôn mặt tái mét vì cơn đói suốt buổi chiều không có ai đem cháo về cho Trâm. Hoàng mở toang cửa đứng yên, trên tay anh hai hộp thuốc và mấy quả cam muốn rơi xuống đất khi anh nhìn Trâm:

— Anh đi Saigon về à!

Hoàng cười gật đầu đáp:

— Ủ, anh vừa về.

Nói xong anh đặt gói thuốc và cam xuống trên bàn. Hoàng nằm xuống bên cạnh vợ anh nắm lấy tay Trâm quàng qua cổ mình, anh nhìn Trâm không nói được một lời. Một lần nữa trong đôi tay của Trâm, Hoàng muốn mở đầu bằng câu: thưa em, anh đã trở về, về từ một lần thoát chết, nếu anh có chết anh sẽ hy sinh vì em, vì quê hương đau khổ này, chứ không vì mấy ngàn đồng bạc, vì bả công danh bội bạc hay vì một cá nhân nào cả. Ngày trước em đã nói với anh: anh chỉ là một con chim hải âu do một người đánh cá rèn luyện, suốt ngày dùng cái mỏ đi bắt cá cho chủ bán lấy tiền. Không, anh là một người lính trở về lại quê hương để đi tìm QUÊ HƯƠNG sau chuỗi ngày dài chinh chiến.

Hoàng không thể nào nói hết tất cả cho vợ mình nghe. Anh nhìn Trâm, mắt nàng đen lánh, môi mỉm cười, Trâm cười như muốn khóc, Hoàng muốn mỉm cười với vợ nhưng môi anh chỉ hé mở để lộ những chiếc răng trắng nhạt. Anh quên mất nụ cười tự bao giờ 1 cơn gió thổi nhẹ như vừa đủ mạnh để mang nỗi nụ cười của vợ chồng Hoàng đi thật xa. Không biết đây có phải là buổi chiều hạnh phúc nhất của đời Hoàng hay đám mây bàng bạc trên trời kia và những chuyến bay đi ngủ ngàn tận chân trời xa tít là hạnh phúc của một đời, một kiếp chim, như cái kiếp của thằng Phượng Hoàng bụng.

TRẦN VĂN PHƯƠNG
tháng 4-71

PHONG NGŨA

Ghê chóc, lờ lỏi, gỏi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sớ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

Phú Lâm-CHOLON-KNBYT số 3-9-5-63

CHUYỆN

ĐỜI

Các Sĩ

CÓ NHỮNG CON ĐƯỜNG

Saigon có những con đường hoặc đáng đàm tiếu, hoặc đáng chính lý.

Hãy nói đến con đường Hồ xuân Hương. Cha nào lấy quăng đường hẹp và ngắn ngắn đó đặt tên bà thật đã phạm tội bất kính. Nhất là con đường hẹp và ngắn đó lại nằm chính lnh một trung tâm bài trừ bệnh hoa liễu thì thẳng cha đó đã láo hai láo và đáng nọc đit đánh cho hai trận đòn. Nếu quả văn chương tuyệt tác là ngôn ngữ kết tinh ở mức độ cao nhất thì Việt Nam chúng ta có hai thi bá, mỗi người một về mười phần vẹn mười, đó là Nguyễn Du và Hồ xuân Hương, hai thiên tài này đã khai thác được hết cái khả năng tuyệt vời của tiếng Việt.

Với hai thiên tài quân sự của ta, thì đường Trần hưng Đạo thật xứng với tên người, lẽ ra đại lộ Trần Quốc Toàn hùng vĩ như vậy phải là đại lộ Quang Trung mới phải.

Còn hai thiên tài văn thơ của ta thì đường Hồ xuân Hương phải được chính lý đi chứ.

Con đường thứ hai của đó thành cũng nên được chính lý là đường Trần Hoàng Quân. Tội nghiệp con đường này đã bao nhiêu lần đổi tên chủ. Dưới thời Pháp thuộc nó mang tên Armand Rousseau, tên một anh Pháp thực dân vô danh nào đó. Thời đầu của ông Diệm, thời ông còn làm thủ tướng, được đổi một cách thông minh là đường Jean Jacques Rousseau. Từ một anh Rousseau

vô danh sang Rousseau cha đề ra những cuộc cách mạng nhân quyền, thoát thai như vậy thực chẳng khác câu chuyện cổ tích của ta xưa từ nàng cóc xấu xí lột da thành nàng tiên dịu hiền. Vẫn dưới thời ông Diệm nhưng lần này là thời ông làm tổng thống như lúc Tần Thủy Hoàng vừa tóm thâu cả lục quốc, thẳng cha nào đã nâng bi cụ bằng cách đổi tên ông tổ của tư tưởng nhân quyền ra tên Nhân Vị : trong khi đó ở Vĩnh Long hàng tháng có khóa học nhân vị đề tầy nã — brainwashing — các công chức cao cấp. Nhà Ngô đó, con đường gian truân đó lại một lần đổi tên là Trần Hoàng Quân. Một số người vội tra tự điển danh nhân xem Trần Hoàng Quân là vị anh hùng liệt sĩ nào đã đóng góp cho lịch sử đất nước ra sao, không thấy ! Gần đây có báo phanh phui thì ra đó là tên một ông đại tá T trưởng nào đó đã bị chết vì mìn VC, rồi vào thời một ông đotrưởng nào đó vốn là bạn ông đại tá ông ta bèn vì tình riêng và sẵn chính quyền (Đo trưởng) trong tay đổi luôn tên đường Nhân vị thành đường Trần Hoàng Quân. Chắc chắn là ông đotrưởng đổi tên qua mặt mọi người. Chữ nếu hợp đồng đủ cả hội đồng đặt và sửa tên đường, thì hội đồng nào lại chấp nhận đặt tên một con đường khang trang như vậy bằng tên một ồ đại tá tỉnh trưởng không tử thương anh dũng trên mặt trận nào mà chỉ là đâm phải mìn của Việt Cộng.

Nhưng thật tình con đường rộng nhất, thẳng nhất và cũng được tính

chất định mệnh nhất và khôi hài nhất là... đó các bạn biết con đường gì, .. con đường Thống Nhất. Đứng giữa con đường Thống Nhất nhìn vào dinh Độc Lập thì nửa dinh bên phải là giang sơn của ông Phó, và nửa dinh bên trái của ông Chánh đấy. Nếu bạn làm một châu đồ mí tua, bạn hẳn phải giật mình mà nhận ra rằng ở phía đối diện cuối con đường là... Sở thú. Chưa hết, sát Sở thú là dinh Thủ tướng. Vẫn chưa hết : khoảng giữa dinh thủ tướng và dinh Độc lập là Bun Ke. Đứng là con đường... định mệnh. Định mệnh và khôi hài ở.. nội dung đường, chứ không phải ở tên đường.

ĐỒNG LOẠI SỢ NHAU HƠN CẢ

Sách Cổ Học Tinh Hoa kể chuyện có con hồ tinh cho ý kiến thật xác đáng là trong thiên hạ, duy có đồng loại là sợ nhau hơn cả. Con cùng cha mẹ tranh nhau gia sản, gái cùng chồng mới hay ghen tuông, kẻ tranh quyền nhau tất là quan lại đồng triều, kẻ tranh lợi nhau tất là lái buôn một chỗ.

Cùng là cộng sản cùng thờ giáo chủ Marx cả, đệ tam giết đệ tứ như điên. Đến như cùng là đệ tam mà chỉ khác có thân Nga xô hay thân Trung cộng lại càng chửi nhau chu đáo, diệt nhau tận tinh hơn. Hiện nay Mig 21 của anh cả đệ tam Nga xô lừng diệt bằng thích các đồng chí đệ tam thân Trung cộng trên đảo Tích Lan. Cả Nga xô và Trung Cộng đều có cái an ủi là diệt nhau

bằng những quân cờ thí (người Tích Lan) trên đất nước... thí (đảo Tích Lan). Cái đau nhức của nhục tiểu, nhất là nhục tiểu vọng ngoại, là ở chỗ đó.

Tại Bắc Ái Nhĩ Lan cuộc xung đột giữa những người thờ chung một Chúa ngày càng gay gắt : 826.500 người Tin lành, 498.750 Công giáo. Số lượng tuy chênh lệch nhưng cuồng tín thì bên tám lạng bên nửa cân.

Đồng Hồi và Tây Hồi cùng thờ chung một Allah mà coi mỗi giết nhau còn tận tinh và tàn nhẫn hơn là chiến trường Hạ Lào của mình vừa qua. Chả chiến tranh mới bùng nổ đời bên còn sung sức mà.

DỪNG TƯỚNG VÀ THI NHÂN

Ông cha chúng ta xưa vẫn là văn võ đồng tồn. vì vậy mà võ công thường hiển hách, ngay cả khi thua cũng khiến kẻ địch phải kiêng nể.

Lý thường Kiệt phá Tống, và cũng là tác giả lời thơ chính khí : « Nam quốc sơn hà Nam đế cư » Trần hưng Đạo cả phá giặc Nguyên và cũng là tác giả bài « Hịch gửi Tướng sĩ » thống thiết biết là chừng nào, kiêu dũng biết là chừng nào.

Vị khai quốc công thần Nguyễn Trãi cũng là tác giả « Bình Ngô Đại Cáo », là thi nhân. văn nhân chói sáng của cả thời Lê Mạc.

Lê thành Tông vừa mở mang bờ cõi xuống phương Nam vừa là chủ sủy Tao đàn nhị thập bát tú.

Quang Trung Hoàng Đế tuy không đích thân sáng tác thi văn nhưng quả là con người biết trọng văn hóa, rất mực tôn kính La Sơn phu tử.

Nguyễn công Trứ là một gương quân binh chí lợi của dũng tướng với thi nhân.

Đời Trần mai có dũng tướng thi nhân Nguyễn Biểu họa thơ với vua Tr. Quý Khoách trước khi phụng mạng đi Nghệ An gặp Trương Phụ cầu phong. Đến Nghệ An thấy rõ dã tâm của Trương Phụ nên liền nấu một đầu người mới ông an, muốn thử dũng lược của ông. Ông điềm nhiên lấy dưa khoét hai mắt, chằm vào giấm mà nuốt, và làm một bài thơ vịnh tiệt đầu lâu. Rồi ông mang thẳng vào mặt

Trương Phụ : « Trong thì mưu kế đánh lấy nước người, ngoài thì phò trợ là quân nhân nghĩa, trước nói rằng lập con cháu nhà Trần, nay lại chia đất quận huyện không những cướp bóc của cải, lại còn tàn hại sinh dân, thật là đồ ngược tặc ».

Phụ tuy giận sai giết ông mà thực trong lòng phải ngậm kinh phục.

Thành thử những con người toàn diện đó, những dũng tướng kiêm thi nhân đó, tâm hồn họ đẹp thật, đẹp kỳ ảo và nhân bản, bởi vậy lúc thắng cũng như lúc giáng họ đều đẹp.

Nhìn lại lịch sử dân tộc mình một phần tư thế kỷ qua. Hồ c. Minh kháng chiến mà cũng làm thơ đã thực hiện được chiến thắng Điện Biên. Tiếc thay ông ta bị bà quốc tế mà bà quốc gia nên từ đó mặc bấy có kẻ khạc chằng ra cho nuốt chằng vào, chết không nhảm mất được (chắc chắn thế).

Nhìn vào miền Nam đệ nhất cộng huê cả gia đình nhà Ngô đủ cả kẻ tu người tục, kẻ trí thức người cỡ dân ngu cu đen đều bung không ra một mẩu thơ. Văn dốt vũ dốt thì con đường gian xảo hầu như là con đường định mệnh, không thể có chọn lựa nào khác.

Sau khi anh em Diệm bị bắt đặc kỳ tử, những Nguyễn ngọc Thơ, Big Minh, Nguyễn Khánh... kẻ tiếp nhau lên, có kẻ nào có hồn thơ đâu. Đất nước mình nát là phải !

Đệ Nhị Cộng Hòa với tướng Thiệu tướng Kỳ lên ngôi. Họ có chất tướng mà cũng tiếc thay không có chất văn. Đã đành họ cũng có tâm hồn đa tình như thi nhân, yêu cái đẹp, nhất là chất lá đa đẹp, nhưng với những thi nhân thật sự thì yêu gái đẹp chỉ là một khối diêm lò so để họ vút thăng hoa lên thành lời thơ bất hủ.

Ông Chánh đa tình nhà ta thuở nào cũng chỉ mới thăng hoa đến cái mức hỏi cô nữ phong viên : « Đã thỏa mãn chưa ? »

Ông Phó thì hoàn toàn xa lầy ở người đẹp, đây là cô Mai, vợ ông. Ông ca ngợi vợ đến nỗi Chu Tử phải sốt ruột mà cảnh cáo trong số Đời trước đây là liệu không khéo

thất cử kỳ tôi chỉ vì người đàn người ta chán ngấy cảnh ông ca tụng bà xã.

Tội nghiệp cho đôi cánh thơ quá nặng nề, quá trần tục của cả ông Chánh lẫn ông Phó.

Chẳng bù với Nguyễn Công Trứ đa tình đến mức bảy mươi ba tuổi còn cưới cô hầu trẻ mà cánh thơ vào thuở đó còn bay bổng với những nét trữ tình điêu luyện biết chừng nào.

Kìa những người mái tuyết đã phau phau

Run rẩy kẻ đào tơ mảnh mảnh Trong trường gấm ngọn đèn hoa nhấp nháy

Nhất tựa là hoa áp hải đường.

Đề nói người tóc bạc ngồi kê bên kê má còn hồng mà cụ dùng hình ảnh chùm hoa lê kê bên đoá hải đường, thì thật tuyệt.

Chưa hết, tinh thần hài hước của ông già bảy mươi ba tuổi quắc thước đó còn đậm đà ý vị vô cùng:

Tân nhân dục vấn lang niên kỷ Ngũ thập niên tiền, nhị thập tam

(Người vợ mới muốn hỏi chồng tuổi bao nhiêu.

Trước đây năm mươi năm ta hai mươi ba tuổi)

Nhiều lần Các Sĩ tôi thăm nghĩ «Già như bên cạnh sở trường võ, hai ông Chánh, Phó cũng có được sở trường văn như cha ông xưa, chắc là chúng ta đã là nhiều lần chứng kiến cảnh hai ông mang thẳng vào mặt Mỹ, như Nguyễn Biểu xưa mang thẳng vào mặt Trương Phụ.

Đảng này vụ Mỹ Lai lỏa lồ đến như vậy, ảnh máu lửa báo Time và Newsweek chụp màu rõ như thể, toa án Mỹ điều tra cật vấn, rồi kết án đồ tể Calley như thế, mà hai ông vẫn phây không một lời ai hoài cật vấn.

Nghĩ sâu hơn chút nữa, chúng ta chờ nên coi thường Mỹ là ngây thơ, là nông cạn không biết chú ý đến nếp sống văn hóa của người Việt.

Các Sĩ tôi có thể cả quyết là người Mỹ cũng đã biết kỹ càng dân tộc mình như người Pháp đã biết kỹ qua phương pháp nghiên cứu của trường Viễn Đông Bác Cổ.

(Xem tiếp trang 54)

NHỮNG
CHUYÊN
KỶ
LẠ
VỀ

GIÁC QUAN THỨ SÁU

(TIẾP THEO)

«Tôi thấy sợ hãi vì linh cảm rằng bà ta kiếm tôi vì lý do liên quan tới Nate, nhưng suốt ba ngày bà ở chơi không có chuyện gì xảy ra. Hai giờ sau khi bà ra về, tôi được tin báo là Nate bị mất tích ngoài biển đã hơn ba ngày. Lúc đó cả bà bạn và tôi đều không biết rằng chồng bà là người được cử dẫn đầu cuộc tìm kiếm chiếc máy bay mất tích,

chiếc máy bay do Nate lái đã rơi xuống biển đúng đêm tôi trông thấy ông hiện ra ở chân giường»

Cùng ngày bà Twining được tin trên, người ta đã tìm ra một mảnh dầu loang trên mặt biển cùng với mảnh phi cơ mà Tướng Twining và một phi đoàn gồm mười bốn người đã bay từ Guadalcanal đến căn cứ không quân Espiritu Santo. Ngày hôm sau, toàn người đi kiểm nhận ra hai chiếc ghe cứu cấp đang va đập nhau trên mặt nước. Thủy phi cơ được gọi đến và ngời ta cứu được cả phi đoàn, người nào cũng cháy bỏng vì mặt trời và đang đói là sau bốn ngày vật lộn với đại dương sóng gió.

Tướng Twining không hề biết đến chuyện vợ trông thấy ông hiện về trong đêm máy bay ông bị rơi, vậy mà trong lá thư đầu tiên mà ông viết cho bà sau khi được cứu thoát, ông kể rằng đúng lúc trước khi máy bay rơi xuống mặt Thái Bình Dương trong cơn bão tố gầm thét rõ ràng ông «trông thấy» bà hiện ra trong mưa, nhìn thẳng vào mặt ông.

Chắc chắn những việc xảy ra trên đây là đúng theo lời kể của Bà Montgomery và Bà Twining, nhưng trước khi chấp nhận chúng là những chứng cứ đáng tin cậy người ta cần đặt một vài câu hỏi. Bà Twining có nói cho ai hay chuyện bà trông thấy chồng hiện ra trước khi được tin báo là ông bị mất tích không? Hay bà có viết lại chuyện này vào nhật ký ngay sau đêm thấy chồng hiện về không? Từ trước đến nay đã bao giờ bà có những kinh nghiệm giống nhà vậy dù những biến cố tiếp theo không đến nỗi huyền bí bí hiểm như vậy chưa? Tướng Twining đã bao giờ trông thấy hình ảnh vợ hiện ra như vậy bao giờ chưa?

Một cách khác cho rằng cái ảo tưởng đồng thời của hai vợ chồng Twining có là thật, liệu có điểm nào trong câu chuyện mà ta không thể cắt nghĩa được bằng sự trùng hợp ngẫu nhiên không? Và hiện tượng một người đàn bà xa chồng vì lý do chiến tranh ban đêm nằm mơ thấy chồng có phải là một sự ngẫu nhiên hiếm có không? Cũng như việc chồng bà một ông tướng điều khiển một cuộc chiến tranh trên không phận bị rơi máy bay một đêm nào đó, có gì là lạ lùng lẩn không? Và việc ông ta nhìn thấy hình ảnh vợ trong giây phút mà ông tưởng là cuối cùng trên cõi đời, có phải là lạ xảy ra không?

Cho đến cuối thế kỷ thứ 19, những chứng cứ biến họ cho ESP gồm toàn những câu chuyện truyền khẩu không được chứng nghiệm về những hiện tượng không cắt nghĩa được như thế này. Những hiện tượng này, nếu có thật, đòi hỏi một sự tin tưởng vô biên vào sự ngẫu nhiên, hoặc tệ hơn nữa, những hiện tượng này thường phản lại tất cả mọi nguyên tắc sẵn có về vật lý hóa học cũng như sinh vật học.

Tuy vậy, vẫn có vài nhà khoa học Anh tin rằng có thể có một cái gì đó đang cho ta chú ý đến trong những hiện tượng bị mất được kể lại. Năm 1882, họ lập ra Hội Khảo Cứu Tâm Linh với mục đích nghiên cứu tất cả những hiện tượng xảy ra ngoài phạm vi khoa học truyền thống.

Ba năm sau, một tổ chức tương tự được thành lập tại nước Mỹ.

Ngày nay ít nhất hơn mười nước trên thế giới đã có những nhóm khảo cứu tâm linh. Ngày nay công việc này được gọi là những khảo cứu về á tâm lý học và được thực hành tại một số đại học, tại một vài trường đã có những người viết luận án cao học về những vấn đề này.

Với mục đích công khai là nghiên cứu mọi hiện tượng tâm linh và không bàn tới vấn đề bản chất của chúng, các hội khảo cứu tâm linh đã cố thái hoá những trường hợp có tính cách gian lận và vì thế đã được tiếng là đứng đắn.

Tâm lý gia William James đã phải nói: «Nếu có người hỏi tôi từ báo khoa học nào là từ có những nhận xét thẳng thắn về những ý kiến cứng đầu, cũng như luôn luôn sáng suốt nghi ngờ nguồn gốc của tất cả những lỗi lầm trong khoa học, chắc tôi phải kể phương thức làm việc của Hội Khảo Cứu Tâm Linh.»

Hội Khảo Cứu Tâm Linh bên Anh không những chỉ xét qua những trường hợp về ESP mà còn thực hiện được nhiều công trình nghiên cứu có tính cách thống kê. Dự án đầu tiên của tổ chức này là một cuộc khảo sát 17.000 người để tìm ra con số người trong khi tỉnh, đã có những cảm giác không thể cắt nghĩa được bằng một nguyên nhân vật lý nào cả. Chừng mười phần trăm trả lời có, và trong nhiều năm qua những cuộc khảo sát tương tự đều có những kết quả không khác mấy.

oOo

Trước khi J.B. Rhine xuất hiện trong nhóm người đề ý đến á tâm lý học, ít ai chịu làm những cuộc nghiên cứu, thí nghiệm tỉ mỉ để cắt nghĩa ESP. Những hiện tượng á tâm lý học thường rất khó thu thập; chúng xảy ra bất chợt có thể trong phòng thí nghiệm cũng có thể không. Sự góp sức đáng kể của Rhine ở đây là một loạt thí nghiệm chế ra để định và đo lường những hiện tượng á tâm lý học.

Rhine là một nhà thực vật học ở Chicago, cũng với vợ là Louisa, đã bắt đầu chú ý đến á tâm lý học sau khi nghe ông Arthur Conan Doyle thuyết trình về tinh linh học. Năm 1926 ông nhận chức phụ tá nghiên cứu trong ban tâm lý đại học Harvard. Trưởng ban này là William McDougall, cựu chủ tịch Hội Nghiên Cứu Tâm Linh Anh Quốc. Năm 1927 McDougall thôi cộng tác với đại học Harvard và dời sang đại học Duke; Rhine cũng theo sang.

Năm 1934 Rhine xuất bản quyển «Tri Thức Ngoại Giác» (Extra Sensory Perception), trong đó ông tường trình tỉ mỉ về công việc nghiên cứu của ông tại đại học Duke và kết luận là ông đã khám phá ra nhiều chứng cứ đáng tin cậy cho sự hiện hữu của ESP. Năm 1940, phòng thí nghiệm Á Tâm Lý Học được thành lập tại đại học Duke và Rhine được bầu làm giám đốc. Cơ sở này là một trung tâm nghiên cứu á tâm lý quan trọng bậc nhất trên thế giới cho đến năm 1965, khi Rhine rời đại học Duke để về hưu trí. Những công cuộc nghiên cứu này

vẫn tiếp tục dưới sự bảo trợ của Cơ quan Nghiên cứu Bản chất Con người (Foundation for Research on the Nature of Man) do Rhine sáng lập. Trụ sở trung ương của cơ quan này đặt tại Durham, North Carolina, số tiền quỹ thu thập được là US 2.000.000 và những dự án nghiên cứu đang được thi hành tại Ấn Độ, Thụy Điển, và nhiều nước khác trên thế giới.

Một thí nghiệm điển hình thường được thực hiện ở Đại học Duke là một thí nghiệm trong đó nhân vật thí nghiệm — hay kẻ bị trắc nghiệm — phải đoán dấu hiệu vẽ trên cây bài đặt úp mặt xuống bàn trước mặt mình. Tất cả có 25 cây bài trong một cỗ bài đặc biệt, mỗi cây bài mang một trong năm dấu hiệu khác nhau. Theo định luật hoặc nhiên (probability) mỗi người sẽ đoán trúng năm cây bài hoàn toàn do tình cờ. Trong một vài trường hợp đặc biệt, có người sẽ đoán trúng tám cây, như vậy cũng vẫn chỉ trong giới hạn của sự tình cờ mà thôi. Nếu có người đoán trúng 15 cây bài, đó là một sự lạ vì trường hợp này chỉ có thể xảy ra một lần trong 70.000 lần trải bài.

Khi một nhân vật nào đó, sau nhiều lần thử, lần nào cũng đoán trúng trên năm cây bài người ta sẽ nghi là người gian lận, hoặc người ghi chép đã lầm lẫn — hoặc có sự hiện hữu của ESP. Rhine lý luận rằng bây giờ nếu muốn thử xem có ESP không, ta chỉ cần chứng tỏ là không có sự gian lận và cũng không có nhầm lẫn trong lúc ghi chép.

Phần lớn những nhân vật thí nghiệm mà Rhine trắc nghiệm đều đoán được một số trúng tương đương với sự tình cờ, nhưng cũng có một vài người thường hoài hoài đoán trúng nhiều hơn những người kia, số điểm trung bình vào khoảng tám hay chín lần trúng trong nhiều lần trải bài. Có một người, Hubert E. Pearce, sinh viên Trường Tôn Giáo tại đại học Duke, đã đoán trúng tám lá bài mỗi lần trong tất cả 690 lần trải bài. Con số này trong trường hợp này là một kết quả vĩ đại.

Sau khi cuốn «Tri Thức Ngoại Giác» ra đời, ESP trở nên một danh từ thông dụng, tuy nhiên nhiều nhà tâm lý học tại nhiều nơi khác đã thông báo rằng dù đã lặp đi lặp lại những thí nghiệm của Rhine, họ không bao giờ kiến ra những kết quả tương tự. Trong những năm sau đó nhiều người đã chỉ trích phương pháp của Rhine là cầu thả. Người ta khám phá ra rằng những dấu hiệu vẽ trên những lá bài dùng trong thí nghiệm trên, dưới một thứ ánh đèn nào đó, có thể in ra mặt sau và nhân vật thí nghiệm có thể đọc được. Trong vài trường hợp có kết quả cao, những lỗi lầm trong khi ghi điểm cũng bị phát giác. Sau nhiều lần bị chỉ trích, Rhine bắt đầu kiểm soát phương pháp làm việc một cách khắt khe hơn; yếu tố ESP càng ngày càng giảm đi khi phương pháp áp dụng được kiểm soát chặt chẽ.

Sau khi lặp lại nhiều lần cùng một thí nghiệm với cùng nhân vật thí nghiệm, số điểm trúng càng ngày càng gần với mức tình cờ; Rhine cho rằng đây là ảnh hưởng của sự tập đi lặp lại trong khi

các nhà phê bình quả quyết rằng đây chỉ là kết quả tất nhiên của định luật mặc nhiên.

Mặc dù Rhine cũng như nhiều người khác vẫn tiếp tục lập đi lập lại thí nghiệm trên dưới những điều kiện thay đổi, các khoa học gia bên ngoài phạm vi á tâm lý học bắt đầu coi thường những kết quả mà họ tìm được.

Những lý luận chỉ trích Rhine và môn đệ ông có thể chia ra làm bốn loại :

— Về phương diện thống kê : xét về mặt kỹ thuật, những nguyên tắc thống kê được đem ra áp dụng vào việc chứng tỏ sự hiện hữu của ESP là những nguyên tắc sai lầm. Hoặc trong vài trường hợp đặc biệt, có thể có những kết quả cao hơn con số thích hợp với sự tình cờ, và những hiện tượng khác thường đôi khi có xuất hiện không vì nguyên do nào cả, mặc dù theo luật mặc nhiên thì hầu như không thể có — thí dụ như những trường hợp những ván bài «bridge» hoàn toàn đẹp.

— Về phương diện lý thuyết : xưa nay chưa hề có một giả thuyết vật lý nào vững chắc đủ để cắt nghĩa những hiện tượng, mặc dù có thật, nhưng trái hẳn với những định luật vật lý mới, và thường thường những hiện tượng này lại có thể được cắt nghĩa bằng nhiều phương cách khác.

— Về phương diện tâm lý : Những hiện tượng á tâm lý có thể chỉ là kết quả của những trường hợp trùng hợp ảo tưởng chia sẻ bởi nhà nghiên cứu và nhân vật thí nghiệm. Đặc biệt là trong hầu hết những thí nghiệm đã thành công, thường thường cả hai người đều đã có sẵn khuynh hướng tin vào sự hiện hữu của hiện tượng á tâm lý.

— Trường hợp gian lận : Trong nhiều cuộc thí nghiệm người ta đã dùng những dụng cụ khám phá gian lận như máy quay phim hay máy ghi âm một cách kín đáo hoặc công khai để quan sát những cuộc thí nghiệm về ESP có tính cách thống kê. Kết quả là người ta đã khám phá ra nhiều gian lận, ý thức hoặc vô ý thức, bằng cách làm lỗi trong việc quan sát hoặc ghi chép kết quả, để che lấp cho những thành kiến của người làm thí nghiệm cũng như nhân vật thí nghiệm.

Năm 1966, giáo sư tâm lý C.E.M. Hansel tại Đại học Wales có đăng báo một bài luận định về những chứng cứ kiểm được trong phòng thí nghiệm về sự hiện hữu của ESP, nhan đề : «Một nhận định khoa học» (A Scientific Evaluation). Ông đã viết : «Trong mỗi trường hợp trên, kết quả của cuộc thí nghiệm có thể xảy ra nhờ một cạm bẫy nào đó mà những người tham dự đã đặt ra... Người ta đã tiêu phí biết bao thì giờ, nỗ lực cũng như tiền bạc vào những thí nghiệm này, nhưng chưa có gì chứng tỏ được rằng tri thức ngoại giác có hiện hữu ! »

Một cuộc thí nghiệm mới đây đã về phe với các nhà phê bình ESP. Trong một cuộc nghiên cứu dài một năm trời do Không Quân Hoa Kỳ chủ trương, các nhân vật thí nghiệm phải đoán những con số do một dụng cụ phân phát con số theo phương pháp ngẫu nhiên (VERITAC) đưa ra. Đây là một thí nghiệm

đã được hoàn toàn máy móc hóa trong đó những yếu tố gian lận hoặc sai lầm không thể có được. Kết quả thu lượm được xác định một sự trùng hợp rõ ràng với sự tình cờ.

Mặc dù dưới phương pháp thống kê, những kết quả về sự hiện hữu của ESP không khả quan chút nào tuy vậy một số khoa học gia vẫn tin tưởng rằng một vài thí nghiệm có thể chứng tỏ sự hiện hữu của thần giao cách cảm. Dù chưa dám quyết rằng điều này đã được chứng minh, họ đồng ý về giá trị tạm thời của những cuộc thí nghiệm trước đến nay.

Bernard Berelson và tác giả quá cố Gary A. Steiner, đồng tác giả cuốn Hành Vi Con Người: Báo Thống Kê Những Khám Phá Khoa Học (Human Behavior: An Inventory of Scientific Findings) một nỗ lực «trình bày tường tận và đầy đủ tất cả những gì mà các khoa học về hành vi con người đã khám phá ra về chủ đề này» đã tuyên bố như sau :

«Xét theo những mẫu mực khoa học thường được áp dụng trong mọi địa hạt khác của môn tâm lý học những chứng cứ này tỏ ra có giá trị, mặc dù chúng thiếu tính cách luôn luôn lập lại được cần thiết của bất cứ bộ môn khoa học nào... Đôi khi còn có những trường hợp gian lận hoặc lừa dối trong việc điều khiển hay ghi chép những cuộc nghiên cứu về ESP. Tuy nhiên phải công nhận rằng những lời buộc tội này chỉ có tính cách mơ hồ mà thôi ! »

Tại buổi hội thảo của A.A.A.S. Bác Sĩ Montague Ullman, trưởng ban tinh thần bệnh học tại Trung Tâm Y-Khoa Maimonides, Brooklyn, N.Y. đã nói : «Theo ý tôi những lời buộc tội về những gian lận ở đây sẽ chỉ giúp ích thêm cho công trình nghiên cứu về á tâm lý học. Giả thuyết rằng cả hơn trăm năm nay, trong khắp mọi nước trên thế giới, đã những người mang danh nghĩa tương đương với danh nghĩa của các khoa học gia trong mọi ngành khoa học khác, đã cùng tham gia vào một cuộc âm mưu quốc tế hy sinh danh tiếng và cuộc sống vào việc đánh lừa bạn đồng nghiệp, quả là một giả thuyết khó tin, khó tin hơn cả chính hiện tượng á tâm lý nữa.»

Bác sĩ Robert Van de Castle tại trường y khoa Đại học Virginia công nhận rằng cuộc thảo luận về thống kê trong địa hạt ESP đã gần như chấm dứt năm 1937 khi viện thống kê toán học (American Institute of Mathematical Statisticians) trong một họp hàng năm, đã đưa ra một kết luận :

«Công cuộc nghiên cứu của Thạc Sĩ Rhine có phương diện : thực nghiệm và thống kê. Dĩ nhiên các nhà toán học sẽ không có gì để nói về phương diện thực nghiệm. Tuy nhiên, về phương diện thống kê, những nghiên cứu toán học mới đây đã chứng tỏ rằng giả dụ các cuộc thí nghiệm này đã được thực hiện theo đúng tiêu chuẩn khoa học, những phân tích thống kê của chúng đều hoàn toàn chính xác. Nếu muốn chống lại công cuộc thí nghiệm của Rhine ta phải tìm một phương diện khác ngoài địa hạt toán học.»

Các nhà á tâm lý học thì tin rằng những thí nghiệm của họ đã đạt đến độ không thể chỉ trích được về phương diện cách thức. Những công trình nghiên cứu công phu nhất trong địa hạt này, cũng như trong địa hạt vật lý, hiện nay đã được điều chỉnh chặt chẽ, loại bỏ tất cả mọi loại lỗi lầm thường xảy ra trước kia. Họ chỉ muốn được xét đoán trên căn bản kết quả thí nghiệm.

Những kết quả này tuy nhỏ nhặt, phụ thuộc nhưng luôn luôn ăn khớp với nhau. Chúng cũng đã gây được chút ảnh hưởng dù nhỏ nhặt và phụ thuộc đối với nhiều quan niệm khoa học. Berelson và Steiner cho rằng đa số các tâm lý gia không tin tưởng vào hiện tượng này nhưng đồng thời hai ông cũng công nhận là phần lớn các nhà tâm lý học đều chưa nghiên cứu kỹ vấn đề này. Họ tóm lược bốn công trình nghiên cứu của hội viên Hội Tâm Lý Hoa Kỳ (American Psychological Association) và kết luận «sau nhiều năm, đã có càng ngày càng nhiều người đồng ý chấp nhận ESP như là một hiện tượng có thể có thật, nhưng vẫn ít người chịu chấp nhận quan niệm đây là «một sự kiện chắc chắn».

Ta có thể tiên đoán được rằng các nhà tâm lý học trẻ sẽ có khuynh hướng tin vào sự hiện hữu của ESP hơn. Chỉ có bốn phần trăm tin đó là một sự kiện vững chắc, nhưng 27,8 phần trăm cho là rất có thể ESP có thật. Trong bất cứ bản trắc nghiệm nào, đa số hầu cho rằng ESP là một quan niệm mơ hồ hoặc không ai biết đến.

Các cuộc tranh luận về khoa học thường thường cũng buồn tẻ như những cuộc tranh luận về luật pháp và cũng khó hiểu chẳng kém. Các nhà khoa học, cũng như các luật gia, hình như thích như vậy. Đặc điểm này khiến các người theo dõi vấn đề một cách tài tử không thể chen vô được. Trong khi cố cắt nghĩa hiện tượng á tâm lý theo quan niệm toán học, các nhà thống kê đã biến một phép lạ của thiên nhiên thành cơn ác mộng của kẻ toán viên. Lỗi cắt nghĩa này chưa chắc đã khiến hiện tượng trên trở thành dễ hiểu hơn nhưng ít ra đã khiến nó trở thành một vấn đề đứng đắn chứ không còn là một trò vui.

Chúc Mừng

Thân chúc

HUỲNH BÁ THÀNH

và

NGUYỄN THỊ NINH

cùng gởi chung chẵn, trăm năm đêm nào
cũng là đêm thứ nhất.

Cung Tích Biền — Trương Lộc
Trần Trọng Thức — Nguyễn Văn Hồng

Đây là một sự đóng góp lớn lao vào tương lai của á tâm lý học. Công trình của Rhine và môn đệ ông không giúp gì trong việc làm sáng tỏ vấn đề hiện tượng á tâm lý học nhưng đã khiến nó được coi trọng hơn. Bất cứ cái gì buồn tẻ đến như vậy bắt buộc phải có giá trị. Bằng cách biến hiện tượng á tâm lý học thành một dấu hiệu bí mật trong một công thức khoa học, Rhine đã khiến các khoa học gia phải chú ý đến nó và nhờ thế đặt lại đặt được vị thế của cuộc thảo luận.

Trong vị thế mới này các nhà á tâm lý học đã có thể trình bày kết quả thu lượm được trước một ban giám khảo ngang hàng chứ không phải trước một tòa án đặc biệt gồm toàn những quan tòa học thức nhưng quá khích.

Kết quả của vụ án vẫn còn trong vòng nghi ngờ. Còn nhiều nghiên cứu cần phải làm. Tuy nhiên phát biểu một cách khẳng định về ESP không còn là một điều phạm thượng nữa.

Có lẽ dùng chữ phạm thượng thì cũng hơi quá, nhưng ta cũng nên biết qua về lịch sử môn á tâm lý học để xét đoán cho đúng. Ngay từ năm 1922 Sigmund Freud đã bắt đầu tìm hiểu ESP trong bài báo «Giấc mơ và Thần Giao Cách Cảm», đăng trong tờ Phân Tâm Học Báo Quốc Tế (International Journal of Psychoanalysis). Cùng năm đó, ông có dự tính đọc một bài diễn thuyết vài về «Phân Tâm Học và Thần giao Cách Cảm» trước Hội Nghị Phân Tâm học Quốc Tế. Nhưng dự định này bị bãi bỏ. Ernest Jones, người viết tiểu sử Freud và cũng là một nhà tiên phong trong phong trào phân tâm học đã thuyết phục Freud bãi bỏ việc này vì theo ông đó là một việc nguy hiểm.

Trong một lá thư gửi cho một nhà nghiên cứu về hiện tượng á tâm lý tại HK, Freud đã viết, «Nếu tôi mà được sống lại đời tôi, chắc tôi sẽ để hết tâm trí nghiên cứu hiện tượng tâm linh chứ không phải phân tâm học». Năm 1924, ông viết cho Jones rằng những thí nghiệm gần đây về thần giao cách cảm đã khiến ông muốn «đem phân tâm học ra để trợ giúp việc tìm hiểu thần giao cách cảm». Một lần nữa Jones thuyết phục được Freud giữ yên lặng.

Nếu ngay cả Sigmund Freud, người đã can đảm nói thẳng về những động lực thầm kín nằm trong tình dục con người, mà còn không dám diễn tả những ý kiến khẳng định về hiện tượng á tâm lý thì ta có thể đoán được thái độ của khoa học đối với ESP như thế nào. Chỉ sau khi ông đã chết bài «Phân Tâm Học và Thần Giao Cách Cảm» mới được xuất bản thành sách.

Ngày nay, tình thế đã thay đổi. Rất nhiều nhà khoa học nổi danh ngoài phạm vi á tâm lý học đã tin rằng những khả năng đặc biệt của những người như Richard Ireland không bắt buộc phải là cách lừa bịp của một nhà ảo thuật mà có thể chính chúng là chứng cứ cho sự hiện hữu của những thiên lực chưa được khám phá ra nhưng không có nghĩa là không khám phá ra được.

Một trong những người này là thạc sĩ Henry Margenau, giáo sư vật lý và triết lý thiên nhiên tại Đại học Yale. Tại một buổi họp của Hội Khảo Cứu Tâm Linh Hoa Kỳ ông đã phát biểu : «Nghĩ ngờ những điều khám phá bởi những nhà á tâm lý danh tiếng cũng giống như nghĩ ngờ bản tường trình của những nhà thiên văn học đang được tôn trọng, như thạc sĩ Allan Sandage, về sự hiện hữu của những ngôi sao điện lực ; thật là một điều vô lý. Thực ra, đầu óc tôi luôn thắc mắc và đồng thời bị quyến rũ bởi những điều tôi đọc trên báo về các ngôi sao điện lực cũng như về minh thị, thần giao cách cảm hay trực giác.»

oOo

Mặc dù các nhà á tâm lý học Hoa Kỳ đã tiến rất xa mà không cần nhờ đến những chứng cứ đã kiểm được, ta có thể nói rằng họ sẽ còn tiến xa hơn nếu họ không tham lam muốn trở thành khoa học hơn cả những nhà khoa học chính tông. Để có thể đưa ra những bằng chứng cụ thể khiến các nhà khoa học truyền thống phải chấp nhận, họ đã bị gò ép mình trong những phương pháp số học và thống kê.

Theo thạc sĩ Lutsia Pavlova, một chuyên viên Nga Xô về hiện tượng á tâm lý và đã từng dùng một thứ máy điện để đo những làn sóng điện trong óc liên hệ tới hiện tượng á tâm lý, phương pháp Rhine dùng và cũng là phương pháp căn bản của tất cả những công cuộc nghiên cứu ở Hoa Kỳ, là một phương pháp khó khăn nhất để kích động và quan sát ESP.

Bà viết trong một bài đăng trên một tờ báo khoa học tại Moscou, năm 1967, «Tôi thấy tốt nhất là không nên truyền những dấu hiệu thần giao cách cảm quá nhanh, những thay đổi trong khoảng óc liên hệ tới thần giao cách cảm sẽ bị rung mờ và có thể biến đi. Những trắc nghiệm về ESP dùng tới quân bài được đặt trên căn bản chuyển tổng một số lớn những chi tiết thần giao cách cảm trong một thời gian thật ngắn để có thể ghi được những kết quả thống kê»

Các nhà chuyên môn HK chỉ chăm chú vào việc chứng tỏ sự hiện hữu của hiện tượng á tâm lý. Họ không hề để ý đến việc tìm hiểu đường lối hoạt động của hiện tượng này. Rhine không hề đưa ra 1 lý thuyết nào để cắt nghĩa ESP. Ngay cả hiện tại, người ta vẫn sống trong sự ngu dốt cố ý, sự ngây thơ chuyên nghiệp, từ chối không chịu phát biểu. Các nhà á tâm lý học HK hình như quá mơ hồ về việc làm của chính họ nên không sao hiểu được rõ những điều mình đang làm. Nhưng muốn tìm hiểu về ESP không phải chỉ có việc chứng minh sự hiện hữu của nó, hoặc chỉ việc diễn tả những nhận xét về hành vi con người theo những công thức toán học. Hiện tượng á tâm lý đang đe dọa làm sụp đổ hệ thống khoa học hiện hữu vậy một hệ thống mới cần được dựng lên. Bất cứ lúc nào có dịp, các quan niệm về ESP cần phải được sát nhập vào trong hệ thống đang có. Nhiệm vụ của những nhà á tâm lý học sáng tạo là phải giúp các khoa học gia chấp nhận những sự kiện ESP một cách dễ dàng hơn.

Cho đến bây giờ chưa ai thực hiện được điều này. Kết quả là người ta chỉ tìm thấy những lý do để chối bỏ ESP chứ không hề thấy lý do nào để chấp nhận nó. Trong khi đó ta không thiếu gì dữ kiện để dựng lên một căn bản lý thuyết cho những sự kiện về ESP.

Thí dụ trường hợp của Karlis Osis trong Hội Khảo Cứu Tâm Linh HK. Ông tả lại một thí nghiệm đã làm để đo lường sức mạnh của thần giao cách cảm đối với khoảng cách. Kết quả chứng tỏ rằng sức mạnh á tâm lý có suy giảm theo khoảng cách, nhưng không giống như trong trường hợp những nghị lực khác.

Đây là một khám phá vô cùng quan trọng. Một trong những yếu tố bị công kích nhiều nhất về hiện tượng á tâm lý là tính cách không tuân theo những định luật vật lý. Vậy nó tuân theo những định luật đặc biệt của riêng nó không ? Thí nghiệm của Osis ám chỉ rằng có thể có. Có thể rằng những định luật của hiện tượng này không liên quan gì đến những nguyên tắc vật lý cả. Nhưng nếu có thể khám phá ra được một nguyên tắc đồng nhất nào về những hiện tượng á tâm lý, ít ra các nhà khoa học vật lý còn có cái gì để tìm hiểu, trước khi nói đến việc chấp nhận.

Đa số các nhà khảo cứu không ai dám đoán bừa về bản chất của ESP, nhưng cũng có vài người tin rằng trong tương lai có thể sẽ có người khám phá ra rằng hiện tượng á tâm lý là một hệ thống điện từ thiết giống như trong máy phát thanh. Những người đầu tiên đưa ra giả thuyết thần giao cách cảm là 1 giòng điện từ thiết là ở Nga xô. 1 khoa học gia Nga xô đã phát biểu với Norma Lee Browning, ký giả của tờ Chicago Tribune : «Ta phải... tưởng tượng cơ cấu của thần giao cách cảm cũng giống như cơ cấu của chủ nghĩa tư bản. Bộ óc là trung tâm phân phối những luồng điện với những làn sóng dài ngắn khác nhau và cũng là căn nguyên của những môi trường điện từ thức».

Những chuyên viên danh tiếng nhất nước Nga là thạc sĩ Bernard Kazhinski, kỹ sư điện, tác giả cuốn «Hệ Thống Thông Giao bằng Phát Thanh» (Biological Radio Communication) do Hàn Lâm Viện Khoa Học ở Ukraine xuất bản, và Leonid L. Vasiliev cựu trưởng ban sinh lý học tại Đại học Leningrad.

Năm 1963, Vasiliev tuyên bố là ông đã thành công trong việc thực hiện một thí nghiệm về thần giao cách cảm giữa hai nơi cách xa nhau, giữa Leningrad và Sevastopol, khoảng cách là 1800km, với chiếc máy truyền tin có dòng điện ngắn làm vật kích thích. Vasiliev tin rằng những thí nghiệm do ông thực hiện cùng với những thí nghiệm mà ông đã cộng tác với Viện Óc Não Bechterev (Brain Institute) để thực hiện đã cung cấp đủ chứng cứ khoa học để chấp nhận sự thông giao bằng thần giao cách cảm. Mục tiêu tiếp theo của ông là kiểm tra thực chất của nghị lực óc não đã làm phát xuất ra hiện tượng này.

(CÒN TIẾP)

ĐÔI LÂM CẨM

□ LANG BANG sưu tầm □

Cụ Lương và Thông Dâm

Cụ xếp xong Hạ viện phát ngôn rằng chôn thủ bạc 2» sẽ không thể ra đời được vì : «Ái mà làm việc kỳ quặc vậy. Dù trai thiếu gái thừa nhưng nếu có giao du thông cảm âm thầm không gây trở ngại thì không sao chờ hợp thức hóa bằng luật lệ thì đi thật lùi ư ?

Hiện nay nam nữ bình quyền nên có luật cho đàn ông có V2 rồi thì các bà đòi một luật tương tự cho các bà thì những người làm luật tính sao ?»

Ngoại quốc cướp cá Giao chỉ ?

Nghị sĩ Vũ minh Trân chiều 3-5 lên tiếng tố giác một số tầu ngoại quốc như Phi Luật Tân, Thái Lan Mã lai đã tính bớ xâm nhập hải phận Giao chỉ đánh cá, cướp cá tươi hạt sen. Sự kiện này làm hại rất nhiều đến nguồn tài nguyên thiên nhiên của Giao chỉ. Theo ông hình như có sự đồng tình của một vài cơ quan tiếp tay với cuộc cướp cá này !

Ngũ giác đài ném xia bò

Một đoàn người biểu tình phản chiến trong đó có khoảng 20 cựu chiến binh Hoa kỳ đã từng tham chiến tại Việt Nam, hôm 3-5 đã ném những gói cứt bỏ vào thềm Ngũ giác Đài sau khi họ đến đây và đòi gặp một trong các vị thủ trưởng Quốc phòng nhưng đã bị từ chối.

Họ đã bị ném lên «xác cây» sau khi ném xia bò !

Ngũ giác đài là gì

Đó là bộ óc của chiến tranh, chiến lược. Đó là một tòa nhà với chu vi 1600 thước, với 28.000 nhân viên làm việc lu bù trong hơn 3000 văn phòng. Mỗi ngày có hơn 390.000 cú điện thoại gọi về Nga. Nơi đây

có đủ tiện nghi như tiệm ăn, quán nước, nhà thờ, nhà du lịch, văn phòng luật sư, bác sĩ, dược sĩ.

Ngũ giác Đài còn làm chủ đến hơn 13 triệu mẫu tây đất đai tại Hoa kỳ và hải ngoại và được xem là đã tiêu thụ đồ cung cấp nhiều nhất trong việc ký 200.000 hợp đồng trị giá 40 tỉ mỹ kim.

Trò chơi «rùng»

Chiều 2 tháng năm một chiếc trực thăng chưa rõ anh chàng nào lái bay tuần thám trên không phận xã Phước Tân quận L. Thành, anh chàng cao hừng thảnh thơi 2 trái măng cầu xanh xuống giữa 1 lũy gia súc. Măng cầu nổ to làm 3 con bò bị thương nặng khiến dân làng than trời và chỉ biết trình cơ nội vụ với nhà chức trách.

Tám kiểu tô hồ

Từ vài ngày qua những băng yết thị tại trường đại học Charlotte ở North Carolina đã loan báo một cuộc tam theo kiểu ông Adam và bà Eva tại một hồ ở trường.

Việc này đã xảy ra vào ngày chủ nhật qua. Sáu sinh viên đã bơi trong nước hồ lạnh buốt vào chiều hôm đó rồi cời tuốt quần áo dơ lên vẩy trước mặt đám nữ sinh và năm sinh viên ngồi trên bờ hồ.

Sau đó các người bơi lội mặc quần áo lại trước khi leo lên bờ.

Hôn một ngày dài

2 cặp trai gái Úc đại Lợi đã chiếm chức vô địch «mút lưỡi» lâu nhất thế giới với kỷ lục là 24 tiếng đồng hồ được thực hiện hồi cuối tuần qua.

Các cặp trên là 4 sinh viên sư phạm thuộc lứa tuổi 20 đã nâng kỷ lục hôn lâu của thế giới là 18 lên đến 24 giờ.

Mỗi gói chồn chân vẫn muốn trèo

Đoàn thám hiểm Pháp đang leo ngọn Makalu thuộc dãy núi Hi Mã Lạp Sơn hiện đang tiếp tục leo trên ngọn núi này và 5 đoàn viên đã lên tới cao độ 7500 thước,

Tàu đổ dưới mắt đấu thủ banh nhựa

Trưởng toán của đội bóng bàn Mỹ Jack Howard, 38 tuổi, đã mô tả TC như sau :

Tôi hoàn toàn sửng sốt khi nhận thấy không một ai chịu lý luận về bất cứ một điều gì tại đây. Trên khắp đường phố, đầu chúng không dừng tụm năm tám ba để đầu lảo. Ngay cả việc đào đào kếp kếp dung dăng dung dề bay bươm đi chơi với nhau cũng không có nữa. Tôi có cảm tưởng như mình đang lạc vào một đồn quân sự và mọi người đều ăn mặc và sống không khác gì trong quân đội.

Võ tay nâng bị cũng chột !

Mạc Tư Khoa. Chỉ vì một sự lầm lẫn về ấn loát mà viên giám đốc và nhiều nhân viên của tờ «báo y khoa» Nga đã bị sa thải. Chuyện ầm ố như thế này : Sau tên mỗi trưởng phái đoàn Nga xô được ông Brejnev giới thiệu thì phải mở ngoặc ghi rõ là (có võ tay hoan hô)

Làm như vậy để cho thấy là cứ mỗi lần xưng danh là đại hội lại võ tay hoan hô. Tất cả có tới 94 lần phải ghi rõ như vậy. Do đó để cử sau một danh từ riêng là ấn công ghi (có võ tay hoan hô). Nhưng khi ông Brejnev buổi cuối nhắc tới tên hai người đã khuất để tỏ sự buồn rầu là Hồ chí Minh và Guevara thì ấn công cũng ghi có võ tay hoan hô !

Do đó mà viên giám đốc và nhiều người bị phạt vì sơ xuất phạm tội không thể tha thứ được !

LUÔNG CẢI VÀNG

160

CHƯƠNG 20

Mùa thu đã chết từ hôm nào, những mây ngậm ngùi không còn nữa, nắng hanh vàng chẳng thấy, chỉ còn đây mây đen từng tầng, nắng pha màu trắng của mùa xuân sắp tới. Mùa đông không chỉ phảng phất ngoài đồng quê mà nó đã ăn sâu vào thành phố khi những con đường lầy lội, công viên xanh lá, đoàn người từ vùng ngoại ô vào đã phải mang thường trực cánh áo trời lá trên người. Hằng ngày, nắng chút đỉnh vào sớm mai rồi cơn mưa tới. Cơn mưa đóng kín thành phố với thế giới bên ngoài.

Một buổi sáng Bà Cửu Bồng thức giấc trong bệnh viện tỉnh lý. Nắng từ ngoài xuyên qua cánh cửa trái mong manh một vết lậ trên tấm chăn của bà.

Bà đưa mắt nhìn vệt nắng. Nó như một cái ống ánh sáng. Trong cái ống đó không biết bao hạt bụi nhỏ bay trùng điệp. Bà nghĩ tới con trai của bà. Có lẽ anh ta chẳng khác gì hạt bụi nhỏ nhồi đang bay mịt mù vô danh, đang bay lảng đãng và bận bịu, sau đó sẽ bay lệch ra ngoài, rơi vào không gian vô tận ; chết im lìm như một hạt cát hư hao.

Tiếng xe cộ từ ngoài đường thỉnh thoảng vang lại từng hồi. Chín năm qua bà mới được nghe lại tiếng động cơ dầm dẫm đó. Cũng chín năm qua lần đầu tiên bà được nhìn thấy ánh đèn điện sáng choang ngõ ngang.

Hôm đó bà bị thương trên bãi cát. Dân chúng đã lạng lẽ rút đi vì đám lãnh đạo vừa bị bắt. Họ đó, đám dân chúng như ngọn thủy triều phải âm thầm hạ xuống khi sức hút của mặt trăng đã qua một chu kỳ. Nhưng dòng nước thiên thu kia rút xuống để chờ mặt trăng xuất hiện trở lại. Còn đám người, cái thứ rắn mắt đầu đó bao giờ sẽ có lại một cái đầu mới...

Một chiếc xe tải thương tới mang một người đàn bà nằm vát vèo trên hàng kèm gai về bệnh viện tỉnh lý. Bà được các bác sĩ cũng như y tá tại đây dành cho một cảm tình đặc biệt. Họ cố gắng giúp đỡ bà cũng như những nạn nhân khác mọi phương diện. Điều đó làm bà vô cùng cảm động. Một phần lớn mặc cảm bị bạc đãi được đánh tan.

Vết nắng mỗi lúc một thu nhỏ lại rồi khỏi chiếc giường, thu trên khoảng xi măng. Bà Cửu Bồng khoát chân, ngồi dậy, tầm mắt ném buồn

162

bà qua khung cửa : những mái ngói tỉnh lý nằm ứ dột dưới tàn cây tỉnh mạch.

Nơi đầu giường của bà một mảnh giấy bia được treo lủng lẳng vào thanh sắt ngang. Trên tấm giấy bia có tên họ số giường nằm của bà.

Bên cạnh giường là một cái tủ nhỏ. Tủ để đựng quần áo của thương nhân nhưng bà chẳng có quần áo gì. Bà là một thương nhân tỉnh cờ. Kể bị đánh thuốc mê ngay trong giấc ngủ.

Trên đầu chiếc tủ nhỏ là nơi của cái bình thủy nước ; một cái đĩa bỏ không và một gà mèn đựng cơm hàng bữa. Đối với bệnh nhân khác gia đình gần gũi, cái đĩa kia là đĩa đựng một ít trái cây hoặc thức ăn phụ.

Đối diện với giường bà Cửu Bồng là giường bệnh của một thiếu nữ. Thiếu nữ xanh xao gầy ốm. Trên chiếc tủ bên cạnh nàng có cành hoa trắng. Hoa «bông trang».

Nhiều ngày qua bà thấy nàng lặng lẽ. Vết thương nơi chân nàng được băng kín lại. Hai chiếc nạng thường nằm không nơi đầu giường vì nàng ít di chuyển. Thiếu nữ hỏi :

— Bà không có chồng con thân thuộc gì à ? Tôi chưa hề thấy ai tới thăm bà ?

Bà Cửu Bồng xếp tấm chăn mỏng đặt phía cuối giường, tháo chiếc khăn trùm đầu ra, rồi mân mê những ngón tay nhợt nhạt ; một lúc lâu bà trả lời thiếu nữ :

— Tôi có chồng con. Tôi có người thân thuộc nhưng họ không tới đây được.

Thiếu nữ ngạc nhiên :

— Vì sao vậy ? Bà bị bỏ rơi à ?

Bà Cửu Bồng mỉm cười. Nụ cười như một vết nhăn nhéo trên khuôn mặt quanh quẽ. Bà cúi xuống cho vuốt mấy sợi tóc như để che dấu một cơn bồi hồi nào đó. Cuối cùng bà nói :

— Không phải đâu. Đừng nghĩ như vậy. Chỉ vì tôi bị thương một nơi xa. Chồng con cũng như người thân không ai hay biết...

Giọng nói bỗng xa vắng :

... May mà không chết, tôi còn được sống để nhớ tới con. Giờ này nhà tôi, và anh Giáo Ngộ đi tìm tôi ghê lắm. Con tôi, làm sao nó có thể bỏ tôi mà đi.

Thiếu nữ mở lớn hai mắt nâu, hỏi với một giọng ngây thơ :

— Bà là Cộng sản phải không ? Người quanh đây nói bà đi biểu tình đầu trong vùng tiếp thu. Hôm kia lúc bà ngủ mê có một người tới. Ông ta ăn vận sang trọng lắm. Ông nói tại sao không bỏ bà vào bộ tôi mà chôn lại đi chạp chửa làm gì. Cộng sản là gì ? Bà làm Cộng sản thế mà lại không có gì khác chúng tôi cả... à có lẽ bà khác biệt trong cái đầu.

163

Thấy tẻ điếng tim gan nhưng bà Cửu Bồng không thể nào trả lời câu hỏi ngây thơ mà mệnh mông của thiếu nữ. Chính bà cũng không hiểu Cộng sản là gì, dù chín năm thực sự bà bị thu hút trong từ trường mịt mùng đó.

Trước đây Ba Cục đã có lần thổ lộ với Cửu Bồng rằng anh đã từng đi Dân công, từng làm mọi việc mà nhà nước cần tới nhưng anh không hiểu được xã hội chủ nghĩa là gì. Không hiểu nhưng anh chẳng dám hỏi han ai vì anh sợ người ta chế cười anh thoái bộ. Cũng cách đây không lâu một chị nông dân đã hỏi Cửu Bồng : «thầy Cửu ạ, Quốc gia là gì ?» Lúc đó Cửu Bồng không có một ý niệm nào dù tổng quát đề định nghĩa cái danh từ trên.

Có lẽ tất cả nông dân Việt Nam không ai hiểu thế nào là Cộng sản và thế nào là Quốc gia. Ngay cả những người nằm trong guồng máy lãnh đạo hai phía cũng rơi vào khoảng vắng sương mù, họ không hiểu gì về hai danh từ trên. Nếu hiểu chẳng, là họ chỉ nhìn qua những định chế và hình thức của hai miền. Nếu nhìn như thế đề định nghĩa thì lịch sử nhân loại này không có hai danh từ nào phản bội Tôn giáo và Nhân bản cho bằng.

Vì chẳng hiểu gì cả nơi những nguy nguy xô bồ nên Việt Nam mãi mãi đi trong hỏa mù.

Người thiếu nữ co một chân đau lên. Nàng vuốt ve lớp băng trắng, nói tiếp :

— Tôi bị mảnh đạn đây. Không phải ở chiến trường đâu. Lĩnh uống rượu say trong thành phố. Họ ghen tức nhau vì cô hàng nước. Họ ném lựu đạn nhau và tôi bị thương lây... Ba ạ, bà bị thương vì cô chủ đích còn tôi thì vô tình.

Lúc đó một vị Bác sĩ bước vào. Tất cả thương bệnh nhân trong «sàn» đều ngồi dậy hoặc hướng về phía Bác sĩ. Họ cúi đầu tỏ dấu chào biết ơn. Ông ta vận áo choàng trắng, mắt đeo kính trắng, một cái ống nghe màu đen nằm vòng nơi cổ, một bảng tên màu đỏ nơi ngực áo. Vị Bác sĩ thăm bệnh từng người. Giọng hỏi han của ông ta dầm ấm và đầy an ủi.

Lúc thăm bệnh bà Cửu Bồng vị Bác sĩ nói :

— Ngày mai bà có thể xuất viện rồi nhé. Cố gắng mà sống lương thiện đi. Đừng có hoạt động như xưa nữa. Bà già cả rồi :

— Dạ. Xin cảm ơn Bác sĩ.

Vị Bác sĩ nhìn bà Cửu Bồng rồi nhìn chung quanh căn phòng. Những chiếc giường âm thầm thẳng hàng, bệnh nhân nằm ngồi có, mỗi người một lớp băng ở một nơi thân thể, tất cả quay về phía ông, người y tá đứng bên cạnh Bác sĩ có vẻ bối rối, cành hoa trắng bên giường thiếu nữ im lìm, chiếc quạt trần quay nhẹ nhàng, vệt nắng nằm lơ đãng phía ngoài đã cửa. Chứng như zút động, vị Bác sĩ hạ giọng :

— Bà không có lấy một tấm thẻ căn cước, không có một người chứng. Chính tôi đã bảo đảm cho bà. Tình cảnh bà thật tội nghiệp.

Bà Cửu Bông cúi xuống. Hai giọt nước mắt thoát ra ở khóe mắt. Bà nghẹn ngào :

— Xin một kiếp mang ơn Bác sĩ. Tôi thật chẳng còn lời nào để nói.

Vị Bác sĩ cho bàn tay lên vai bà Cửu Bồng vỗ nhẹ nhẹ. Đó là cú chỉ an ủi bệnh nhân mà ông thường làm. Nhưng Bác sĩ sững sốt khi thân thể bà Cửu Bồng quá kỳ ảo. Ông như vừa đặt tay lên một vùng xương khô. Ông nói :

— Bà gầy ốm quá. Tôi cho bà một ít thuốc mang về quê mà uống tiếp... Đây là tấm danh thiếp của tôi. Mai sau cần gì nời bà có thể ghé mà hỏi tôi.

Ông ta trao cho bà Cửu Bồng một tấm danh thiếp, trên đó có ghi tên họ địa chỉ nghề nghiệp chức vụ của ông ta. Bà Cửu Bồng nhận cái danh thiếp vào cái khăn trầu.

Người đàn bà thôn quê miền Trung cũng như Bắc thường có một vuông vải nhỏ đựng trầu đã tẽm và cau đã bửa thành miếng. Vòi và hạt cau già nhiều năm làm cho vuông vải có màu nâu. Mỗi khi di chuyển người đàn bà thường cột chéo cái khăn nhỏ lại và dắt một đầu khăn vào... thắt lưng.

Thời kháng chiến nhà nước hồ hào bỏ ăn trầu, bỏ hút thuốc, bỏ luôn cả uống rượu. Những «thứ» trên được kể là... xa xỉ phẩm «Ăn trầu bỏ vôi hút thuốc phà hơi», làm như thế là nuôi dưỡng cái tinh thần thư nhàn, phản lại con đường đi tới của chủ nghĩa. Dù thế, bà Cửu Bông vẫn thỉnh thoảng ăn trầu. Chiếc khăn ngày trước vẫn còn.

Vị Bác Sĩ nhìn tấm danh thiếp của mình
được nhét vào lẫn lộn với những mảnh cau già.
Ông mỉm cười, nói :

— Đừng đánh mất nó đấy. Có lúc tôi mong
rằng bà còn nhờ đến tôi.

Dù nở nụ cười xong vị Bác sĩ không dấu được cơn xúc động vì hình ảnh xa xôi đã hiện về trong ông. Ông làm sao quên được người đàn bà này, mẹ của Bà Bông, mà có lần ông đã tới ngôi nhà ngói năm gian của bà để ăn một bữa chè khuya. Khi đó vị Bác sĩ hãy còn là một cậu học sinh vùng kháng chiến.

Khi những tên lính viễn chinh đã một mực trở lại dày xéo quê hương yêu dấu, thành Thái Phiên bị vây trong binh lửa, gia đình ông vượt Đò Xu về miền trong.

Tuổi nhỏ, ông đã thấy những cánh rừng già miệt Đại Lộc, bờ dâu xanh ngắt của Kỳ Lam Đông Bàn, đã thấy những lò ươm tơ bỏ hoang vùng Cầu chim non Trượt. Ông đã cùng các chị đi bộ

theo con đường xe lửa hoang vắng, xuống tới
miệt cát ven biển. Ông làm sao quên được con
sông trứ tính chảy từ Trà Nhiêu vào Tam Áp.
Cuối cùng ông cùng gia đình sống tại Chợ Tiền.

Trong thời gian đó ông có theo học tại một trường trung học Kháng chiến. Dưới mái trường oi bức này ông quen với người con trai của bà Cửu Bồng. Nói đúng ra ông đã học cùng lớp với người thanh niên nay đang theo đoàn quân ra Bắc.

Vị Bác sĩ nhớ rõ rằng Cả Bồng, người bạn cũ nay trở thành thù nghịch. Anh ta là một thiên niên thông minh tuần tú. Cả Bồng rất giỏi văn chương và sinh ngữ. Giỏi cả về âm nhạc. Cả Bồng đã viết kịch cho ban văn nghệ nhà trường trình diễn, làm nhạc cho bè bạn hát, làm thơ cho các tờ báo trong vùng ; và sau hết Cả Bồng đã phong vào hàng ngũ với tư cách một người văn nghệ. Anh ta dùng giọng hát và tiếng đàn thay súng.

Cùng là học sinh một lớp nhưng Cả Bông là một cái bóng lớn có sức thu hút tuổi trẻ của vị Bác sĩ. Sau này, khi về thành, vị Bác sĩ vẫn còn nhớ mãi những kỷ niệm êm đềm với Cả Bông. Nhớ lại thời kháng chiến ông xao xuyến và bùi ngùi. Xao xuyến vì hình ảnh trong sáng thần tiên Cả Bông; và bùi ngùi vì hai người chị đã bỏ mình tại chợ Tiên.

Có lúc ông thú thật với lòng mình rằng sống trong vùng kháng chiến bọn ông có một thể giới huyền nhiệm riêng. Việc về thành hay ở lại là chọn lựa của người lớn theo từng phía tư tưởng. Có thể cha mẹ ông mong ngóng đêm ngày, khi vượt qua vùng giáp ranh bí mật, để được nhìn thấy ánh đèn thành phố cũ hừng lên một góc trời vào lúc mờ sáng. Có thể những người lớn tuổi, chán nản đời sống cực hình chảy máu bên này đã ước trước một địa đàng dù sa đọa nhưng bình yên là thành phố. Có thể họ mong như thế... họ đợi một ngày mới cuối đời. Nhưng riêng ông, thuộc thế hệ ông không hy vọng tới một cảnh đời khác với hoàn cảnh. Ông vẫn luyện tiếng rừng chiều, con sông dài, tiếng hát, lưu giữ mãi trong hồn ánh trăng mờ ảo cùng bọn thiếu niên hăng hái,

Từ giữa tất cả bạn cũ, trong đó có Cả Bông, ông trở thành một học sinh rồi một sinh viên Y khoa. Sau cùng ông là một bác sĩ lo lắng cả sinh mạng đôi khi của bè bạn hay thân nhân bè bạn.

Hôm bà Cửu Bông về đây ông đã nhận biết rõ ràng tung tích của bà, nhưng tự đáy lòng tránh chấp ma hoang vắng đã nhân nhủ ông một lời: «đã có một biên giới thù hận ngăn cách mọi người».

Ông chăm sóc bà Cửu Bồng, ông mang danh dự ra bảo đảm người hoạn nạn nhưng tuyệt đối ông không cho bà Cửu Bồng biết một tí gì về ông.

Bà Cửu Bồng thì chẳng thể nào nhớ được

một người bạn của con trai mình ; anh ta trong
một khuya ghé nhà rồi rưng rưng sáng hôm sau
lại lên đường biệt biệt.

Bây giờ bà đứng thẩn thờ nơi khung cửa, nhìn đợt nắng đầu ngày dần dần bị che khuất bởi những tầng mây đen lớn. Con mưa lát nữa sẽ tới, nặng nề mù kín vùng ngoại ô. Bà nói với thiếu nữ.

— Ngày mai tôi được về cùng gia đình.
Người ta thật tốt với tôi. Người ta chẳng bỏ tù
lạm tội mà lại cứu giúp tôi.

Thiếu nữ nói :

— Hình như ông Bác sĩ có quen biết với một người nào trong họ hàng bà. Ông ái ngại và dùm bọc bà một cách bí mật.

— Tôi cũng nghĩ thế... nhưng tại sao cô nói câu đó.

Tôi linh cảm và đoán mò thế thôi. Hôm trước khi bà ngủ ông Bác sĩ có tới đây. Ông đứng lặng lẽ bên đầu giường của bà. Ông nhìn bà ngủ, lúc đầu rồi bỏ đi, khi đó trời hãy còn mưa lất phất.

Bà Cửu Bồng cúi xuống, nói như nói với mình :

— Con trai tôi cũng bằng lứa tuổi của ông ta. Nay nó đi phương trời. Cậu mong Trời Phật phù hộ nó. Nó sẽ gặp được may mắn, sẽ được người giúp đỡ.

Người thiếu nữ tò mò :

— Con bà đi đâu ? Bà có về sống chỉ v
người con.

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

COTRACYN

SU **2 TRUSINI**
(TIỂU VIÊN DỄ UỐNG)

CÔNG HIỆU **3 NHÃN SỬ**
MANH LIỆT (SULFAMIDES)

CỦA **SINH TỐ B12**

Trị bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA
- THUỖNG HÀN
- CÀM HỒ - SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI TRÙNG:
- CHẾT LỎI - VẾT DÀU
- SÚNG MÙ LÂM ĐỘC

VIÊN
NGỌT
DỄ
UỐNG

• CÓ CỎI THUỐC ĐÓT
RIÊNG CHO TRẺ EM

COTRACYN
HADZER

COTRACYN
HADZER

COTRACYN
HADZER

COTRACYN
HADZER

ĐỂ TRONG GIẤY TỰE

CÓ HÌNH TRẢI TÌM

K.M. 53

84 M-BYT-QCDD

MUA DỄ DÀNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TAY

Ngày hôm đó cơn mưa này qua cơn mưa khác tới, nước từ nghìn trời đổ xuống lênh đênh. Bà Cửu Bồng quần chân nạm, tự biết ngày hôm nay là ngày cuối cùng nơi đây. Buổi chiều có người tới mời bà lên văn phòng. Viên thư ký trao cho bà những giấy tờ cần thiết, và một ít thực phẩm của cơ quan từ thiện tặng. Bà nhận được một chiếc áo ấm màu đỏ sậm và một ít tiền. Khi trở lại phòng, bà nhìn thấy công viên bên ngoài ngập trắng nước, thiếu nữ trong phòng buồn rữ rượi, gió thật mạnh và sóng biển đỏ về mỗi lúc một nồn nao.

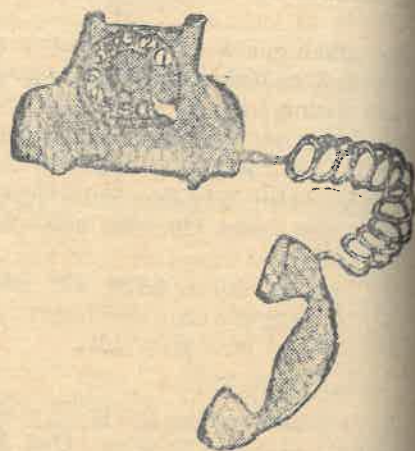
Đêm tới vì gió lớn nên hệ thống đèn trong thành phố bị hỏng. Bền ánh lập lung linh bà ngồi bó gối nói chuyện với thiếu nữ. Thiếu nữ tặng bà một cái xác tay. Bà xếp đồ đạc vào cái xác đó. Trời về khuya gió càng lớn. Sáng hôm sau thiếu nữ chống nạng tiến đưa bà Cửu Bông ra tới cổng bệnh viện. Bà tới bến xe mua vé trở về quê nhà sau một tháng nằm bệnh. Xe chạy trong mưa mù. Hành khách chuyển tai nhau hàng trăm chuyện thời sự. Bà Cửu Bông ngồi yên lặng. Tâm hồn bà là một căn biển chiều, một căn biển trăm lạng, hoang vắng và tím ngắt, căn biển của một kiếp người điu hiu vô bờ bến.

Lúc xe tới Châu lâu thì phải dừng. Chiếc cầu chìm trong màu sương trắng. Nước sông dâng lên menh mông. Một vài đoạn đường nước băng qua. Nước băng qua đường như máu vỡ trong tim...

(CÒN NỮA)

MỘT VÒNG THỂ GIỚI

Vương Hữu Bột

KINH TẾ : Khách hàng mới : Trung cộng

Hai quốc gia đang nôn nóng trong việc «chiêu mãi» với đám khách hàng khổng lồ của lục địa Trung hoa, là Hoa kỳ và Nhật bản.

Trong năm 1969 chánh phủ Nixon đã nói lời tay với đạo luật cấm giao thương với Trung cộng, cho phép các công ty Mỹ bán hàng cho Tàu đồ qua trung gian của các hãng thuộc quốc gia khác.

Từ đó công ty General Motors (hãng sản xuất máy móc và xe cộ lớn nhất nước Mỹ) đã bắt đầu bán máy và phụ tùng sang Tàu rồi. Hãng Monsanto bán cho Tàu các sản phẩm bằng cao su. Hãng American optical bán kính hiển vi.

Gần đây Bộ Ngoại thương trong chánh phủ Mỹ đã nhận được hàng trăm đơn xin phép xuất cảng sang Tàu. Trong đó có hãng hàng không, như Pan Am xin mở lại đường bay căn cứ vào giấy phép đã có sẵn từ 1946 !

Bảy trăm triệu dân Tàu là cả một khối thị trường khai thác mãi không hết ? Nhưng khi có ý định bán hàng cho Tàu người ta cũng phải nghĩ đến tiềm năng của thị trường đó tới mức nào.

Con số ngoại thương của TC còn quá nhỏ, tổng cộng tất cả chỉ là 4,8 tỷ mỹ kim. Trong khi đó số ngoại thương của Mỹ hiện nay là 81,9 tỷ mỹ kim.

Các viên chức chánh phủ Mỹ ước lượng trong năm tới họ sẽ xuất cảng sang Tàu được trên 100 triệu tới 200 triệu mỗi năm. Tàu cần mua của Mỹ: thuốc men, dụng cụ khoa học trị bệnh, phân bón, nhưng họ lại thiếu ngoại tệ. Làm thế nào để họ có đủ ngoại tệ hong mua bán ?

Câu trả lời lại là : Dầu Lửa

Một chuyên viên dầu lửa của đại học Michigan, giáo sư Robert Dern Berger đã ước lượng rằng : «Dầu lửa dưới mặt đất Trung Hoa ước lượng bằng tất cả số dầu lửa ở Trung Đông»

Như vậy Trung Cộng có thể bán dầu lửa để thu ngoại tệ. Chỉ cần bán dầu lửa trong vài ngày cho Nhật Bản, Tàu cũng thu được mấy triệu Mỹ kim rồi.

Nhưng Trung Hoa lục địa là xứ Cộng Sản, họ sẽ tính buôn bán với các nước Cộng Sản hay tự do ?

Trước năm 1960, có tới 70 phần trăm số ngoại thương Trung Cộng là buôn bán với các nước Cộng sản gần đây chiều hướng đã đảo ngược. Có tới 80 phần trăm việc buôn bán của TC nay thuộc về với các nước ngoài khối Cộng riêng Nhật bản đã chiếm được 20 phần trăm số ngoại thương của Tàu, các thương gia Nhật đã phải đeo huy hiệu Mao chủ Tịch và chữ chánh phủ Nhật là tay sai của đế quốc Mỹ ! Còn Anh Quốc, hiện bị phồng măt 18 phần trăm của cái bánh ngoại thương Tàu đó, và đang lo mất

thêm vì Tàu có thể sẽ mua máy bay phản lực của Mỹ chứ không mua của Anh.

Trong đoàn tuyên thi bóng bàn của Mỹ được vô địch Trung Hoa tháng trước, người ta lại chú ý tới một nhà điu dạt : ông Graham Steenhoven.

Vì ông ta là một nhà thể thao không phải. Vì ông ta là một giám thị của hãng Chrysler, công ty sản xuất xe hơi lớn bậc nhì của Mỹ.

Ngay khi biết có Steenhoven trong đoàn người Mỹ vô địch Tàu, các hãng xe Nhật bản đã đánh điện cho các văn phòng của họ ở Mỹ để điều tra coi Steenhoven đóng vai trò gì trong hãng Chrysler ! Khi các nhân viên ở Mỹ điện về cho biết Steenhoven chỉ là một giám thị trung cấp, không phải là nhân viên quản trị của Chrysler, những công ty cha anh ở Nhật lại dè dặt sang yêu cầu thăm dò kỹ hơn !

Rõ ràng các «ông chủ» Nhật bỏ đi lòng lo cạnh tranh với các «ông chủ» Mỹ để khai thác đám khách hàng Tàu !

Nếu mỗi người Tàu mua một cái kim !

Hãy nói riêng về Nhật Bản, xứ xuất cảng nhiều nhất ở Á Châu.

Từ bao năm nay chính sách ngoại giao Nhật vẫn là theo sau nòng anh Mỹ. Nay dân anh bỏ chạy quá xa trên đường vô nước Tàu, Nhật cũng phải tìm đường đi riêng

của họ chứ ? Nhật báo Mainichi lớn nhất nước Nhật đã cảnh cáo long trọng «Nước Nhật không thể trẻ chuyện xe buýt này được» !

Tuy chánh phủ Nhật vẫn có vẻ chân chủ, đứng đỉnh với chuyện xe buýt vô Trung Hoa nhưng họ vẫn khuyến khích các liên lạc phi chính thức với Tàu từ lâu rồi. Hai nước đã thỏa thuận gởi tới đa mỗi lần 9 kỹ giả tới thăm thủ đô của nước kia. Ở BK, có hẳn một văn phòng liên lạc ngoại thương của Nhật đã đặt trụ sở. Trông rõ là một tòa đại sứ trá hình, với khoảng 12 nhân viên trực. Trong thời gian hội chợ Quảng Châu ở Tàu tháng trước, có 1.500 thương gia Nhật đã hiện diện.

Cũng như Mỹ, Nhật gặp nỗi khó khăn khi bắt tay buôn bán với TC, đó là vấn đề Đài Loan.

Hãy nói chuyện buôn bán : năm qua Nhật xuất cảng 700 triệu Mỹ kim sang Đài Loan. Đó là mối lợi không phải nhỏ để mà cứ thả mỗi bắt bóng !

Nhưng cũng trong năm qua số ngoại thương giữa Nhật và TC cũng khá cao, chỉ kém Đài Loan 100 triệu Mỹ kim thôi. Một nhà ngoại giao Mỹ nhận xét rằng : «Nhật bản họ có một huyền thoại về thị trường vĩ đại ở TH. Họ tưởng tượng họ sẽ kiếm lời biết bao nhiêu nếu mỗi một ngàn người Tàu lại mua một cái xe hơi (tức 700 ngàn xe hơi) và nếu chỉ cần mỗi người Tàu mua một cái kim !»

Trở ngại lớn nhất cho việc buôn bán giữa Tàu và Nhật, chính là vì hai quốc gia này là những nước thù nghịch truyền kiếp. Cả nước Tàu vẫn còn mang kỷ niệm của những đoàn quân Nhật tàn bạo đã xâm lăng Tàu từ 1894, và nhất là hồi thế chiến thứ hai !

TRUNG CỘNG : Thiên đường nghèo

Trung Hoa có một tục ngữ đại ý rằng : «Người nghèo mà trong bụng được yên thì hạnh phúc hơn người giàu mà trong lòng còn bất mãn triết lý «tri túc» đó có thể giúp cho 700 triệu dân Tàu vẫn cảm thấy no bụng trong một cái thiên đường nghèo khổ.

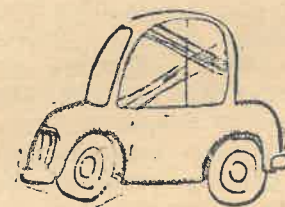
Mao Trạch Đông đã thành công trong việc biến cái đức nghèo nàn thành một đức tính, để người Tàu nào cũng có thể thấy mình là một hiền triết !

Các báo chí Âu Mỹ cho chúng ta một ít con số về mức sống của người dân Trung hoa.

1 nông dân làm trong công xã có đồng lương 24,5 quan 1 tháng (tương đương với 10 Mỹ kim hay 3500 đồng bạc VN), đồng lương bậc cao nhất, thí dụ của ông chuyên viên kỹ nghệ hay cả một viên tướng trẻ trong Hồng quân có thể lên đến 100 mỹ kim hay 35 ngàn bạc VN.

Các du khách ngoại quốc đến thăm viếng hội chợ Quảng Châu hàng năm cho biết đời sống của dân miền Nam nước Tàu,

Nông dân ngoài thời giờ làm cho Công xã cũng có quyền trồng trọt trên mảnh vườn riêng và bán các rau trái.

Thợ thuyền thường tiêu xài 1 phần 3 số tiền kiếm được về mục thực phẩm.

Phần lớn người Tàu muốn dành dụm tiền bạc trong 2 năm có thể đủ tiền mua một cái xe đạp, giá từ 35 đến 45 mỹ kim (12 đến 16 ngàn bạc VN),

Thợ làm việc 8 giờ một ngày, một tuần 6 ngày. Làm giờ phụ trội không được trả lương nhưng được tính điểm tốt về chính trị.

Trên đất Tàu hình như ai cũng mặc đồng phục màu xám và xanh. Nhưng ở trong nhà thì họ thích mặc quần áo sắc sỡ.

Cho đến năm 1950 chế độ đại gia đình vẫn còn tồn tại ở Trung Hoa. Mao Trạch Đông đã thành công trong việc làm tan rã hệ thống xã hội đó. Cuộc Cách Mạng Văn Hóa đã mang thêm thanh thiếu niên ra khỏi gia đình.

Thuốc ngừa thai được phát không cho dân chúng, và đa số phụ nữ đều trả lời với người ngoại

quốc rằng họ chỉ ước có 2 đứa con. Con cái thường gởi ở ký nhi viện trong khi cha mẹ đi làm.

Mỗi xưởng máy mà du khách đến thăm đều có «đội tuyên truyền». Trên khắp nước Tàu hiện nay quân đội còn nắm quyền hành ở nhiều nơi. Trên quảng trường trước Thiên An Môn, có những đoàn thiếu nhi mặc đồng phục quân sự.

Trong các công xã, nhà nào cũng có một loa phóng thanh trong nhà, để lang nghe đài phát thanh bất cứ lúc nào.

Một điểm đặc biệt là dân Tàu biết rất ít về tin tức thế giới.

Thí dụ người Tàu ở Bắc kinh hút thuốc lá kinh niên, nhưng khi ai nói «thuốc lá có thể gây bệnh ung thư» thì họ lắc đầu bảo chuyện đó hoàn toàn sai lầm.

Cũng như không có một bản tin tức nào của Tàu Cộng loan báo việc người Mỹ đã lên đến mặt trăng.

Có điều mà các du khách Mỹ vô đất Tàu phải chú ý là cá khối người 700 triệu này hiện thông nhất triệt để. Ai cũng có thể trích lời Mao chủ Tịch khi nói chuyện với bạn. Nhiều người Tàu cũng ước lượng có khoảng 5 phần trăm dân Tàu không theo Mao chủ Tịch thời. Năm phần trăm dân Tàu tức là khoảng 40 triệu người !

ĐÔNG HỒI : Tàn sát ở Dacca

Trong khi các cường quốc đang đánh võ miệng về cuộc nội chiến ở Đông Hồi giữa quân chánh phủ và quân khởi nghĩa đòi lập quốc gia Bangla Desh, thì thành phố Dacca ở Đông Hồi đã trở nên một bãi tha ma khổng lồ.

Trong số 1 500 000 dân ở Dacca, có ít nhất trên 10 ngàn người đã bị tàn sát.

Đa số dân chúng đã trốn ra các làng mạc chung quanh. Những người còn lại lủi lút trong nhà ít khi ra đường. Trên các mái nhà, người dân cầm một la cờ của Hồi quốc màu xanh lá cây và trắng với mảnh trắng Hồi giáo. Một người dân nói : «Tôi biết rằng nước Pakis-

tan không còn nữa. Nhưng cảm là có lên để linh Tây Hồi khởi tới. Cần thận hơn, người dân còn treo cờ binh của Tổng thống Pakistan Yahya Khan, và vị sáng lập nước Hồi là Ali Jinnah.

Phòng viên báo Time đã được dẫn đi coi các cảnh tàn sát ở Dacca. Trong khu thành phố cổ, lính Tây Hồi đã đốt từng khu vực rộng lớn. Họ đồ xăng tươi khắp chung quanh một khu phố rồi nổi lửa đốt. Những nạn nhân ở bên trong chạy ra đều bị lính bắn gục.

Một người dân Đông Hồi thuật lại với phóng viên rằng con trai, con dâu và bốn cháu nội của ông đều chết thiêu trong lửa. Hai mươi lăm khu phố đã bị đốt cháy. Trong ba ngày trời, lính không cho thân nhân được khênh xác đi chôn, dù luật lệ Hồi giáo bắt phải chôn xác trong vòng 24 giờ nếu không người chết sẽ mất linh hồn.

Trong số những người bị tàn sát có cả 500 sinh viên, bảy giáo sư đại học Dacca, tất cả đều bị tàn sát không cần nêu lý do. Trong đám giáo sư có ông Govinda Chaudhary 65 tuổi, triết gia danh tiếng và khoa trưởng phân khoa triết học ở ĐH Dacca. Nhà tỷ phú Jogesh Chandra Ghosh 86 tuổi, kỹ nghệ gia ngành hóa chất, đã bị lính lôi ra khỏi giường hạ sát. Số tiền bị cướp ở nhà ông là 1 triệu rupy. Tỷ phú Ranada Prasad Sina, 80 tuổi, nhà xuất cảng d y cũng bị giết vì lý do cướp bóc. Ông này đã từng xây một bệnh viện tối tân để săn sóc miễn phí cho dân chúng. Cả hai nhà tỷ phú trên đều theo Ấn độ giáo.

Nhưng binh lính Tây Hồi cũng giết cả người theo Hồi giáo. Sau cuộc tàn sát thật là kinh khủng. Một thanh niên kể lại khi lính vào nhà, anh ta năn nỉ xin họ làm bất cứ cái gì cũng được nhưng tha cho đứa em gái 17 tuổi. Sau đó anh ta đã bị chứng kiến cảnh lính giết em gái anh bằng lưỡi lê. Một người Hồi giáo cho rằng việc đi lễ ngày thứ sáu quan trọng hơn ngày giới nghiêm, anh ta bị biết ở ngay trên đường đi tới nhà thờ.

Sau khi lãnh tụ Đông Hồi Sheikh Mujibur (gọi là Mujib) bị bắt quân khởi nghĩa ở Đông Hồi đang thiếu thốn đủ thứ, từ vũ khí đến lương

thực, Quân Tây Hồi lại có đủ phi cơ và xe tăng gài đây lại được Trung Cộng hứa trang bị một sư đoàn thiết giáp. Xe tăng và súng đạn TC sẽ giúp binh sĩ Tây Hồi đàn áp dân Đông Hồi dù dân khởi nghĩa tự nhận theo tư tưởng M. Trách Đông và có ý lập một nước Bengal theo xã hội chủ nghĩa. Lý do Trung cộng giúp Tây Hồi vì Hồi quốc là thù nghịch của Ấn Độ.

HAI TI : Tổng thống cha truyền con nối

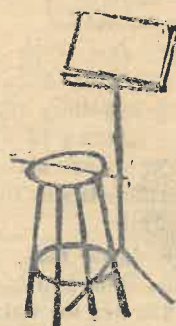
Trên danh nghĩa, Haiti là 1 nước Cộng Hòa. Đây là một mảnh đất nhỏ nằm dưới nách Mỹ quốc, có 5 triệu dân, chia đôi một hòn đảo với Cộng Hòa Dominican, đảo Hispaniola.

Xứ Haiti có mật độ dân số cao nhất ở Châu Mỹ là tính, với 95 phần trăm dân số là người da đen. Ngôn ngữ chính thức là tiếng Pháp cự mẫu quốc. Nhưng dân chúng thường nói bằng một thứ tiếng pha trộn Pháp, Tây ban nha và Anh.

Đảo Hispaniola được Christophe Colomb tìm được từ 1492 rồi, đến cuối thế kỷ 17 thì xứ Haiti trở thành thuộc địa Pháp. Người Pháp đã nhập cảng vào xứ này rất nhiều nô lệ da đen, và dân Haiti ngày nay là con cháu của đám nô lệ đó. Đầu thế kỷ 20 thì người Mỹ cai trị xứ Haiti, cho đến 1941 thì họ rút ra khỏi xứ này.

Tổng thống Duvalier lên ngôi ở Haiti năm 1957 và đến năm 1964 thì ông sửa hiến pháp để thành Tổng thống trọn đời.

Nay ông vừa mới chết đi, và con trai ông là cậu Jean Claude, 19 tuổi lên kế vị, tạo ra tiền lệ Tổng Thống cha truyền con nối !

T. thống Duvalier thích được gọi là Papa Doc. Ông đã trực xuất nhiều giáo sĩ công giáo, kể cả vị khâm mạng tòa thánh, dù đã 63 phần trăm dân Haiti theo Công giáo. Papa Doc đã phát triển đạo Vu Du, một tôn giáo sơ khai, mà chính Papa Doc đã trở thành một vị thần linh của tôn giáo đó. Các giáo sĩ Voodoo được trọng đãi, đã loan truyền rằng Papa Doc có thể lực thần thánh siêu nhiên.

Từ khi lên ngôi Tổng thống dựa vào thế lực quân đội, Papa Doc đã thiết lập một chế độ độc tài khảm máu. Đạo quân mật vụ Tontons Macoutes của ông đã giết tất cả các thủ lĩnh đối lập, bêu đầu ngoài chợ. Khi lên ngôi, nhờ Papa Doc chủ trương chống Cộng, đã được Mỹ viện trợ triệu đô, cho đến năm 1960 thì Mỹ phải cúp viện trợ cho để mang tiếng.

Haiti hiện là nước nghèo nhất Châu Mỹ : với lợi tức cá nhân là 75 mỹ kim một năm ; đời sống trung bình là 33 tuổi, và số người biết chữ là 7 đến 10 phần trăm dân số ! Trên 50 phần trăm trẻ sơ sinh chết trước khi lên 5 tuổi.

Papa Doc biết rằng đã có 36 vị Tổng thống tiền nhiệm của ông bị ám sát hay đạo chánh. Vì vậy ông tạo nên một đạo vệ sĩ 500 người, và trên ban giấy ông lúc nào cũng có súng lục, kể cả khi tiếp khách.

Ông ta tin tưởng ở đạo Voodoo dù xuất thân là một y sĩ. Một lần viên chỉ huy mật vụ mất tích, nghe nói là nạn đã phải ông và họ thành chó. Papa Doc bèn ra lệnh tàn sát hết chó ở Haiti. Có lần ông còn ra lệnh cắt thủ cấp một nhà đối lập, mang cho ông để ông làm phép giam cả linh hồn đối thủ.

Sau khi Papa Doc chết đi, cậu con trai Jean Claude Duvalier làm lễ tuyên thệ lên ngôi, tuyên bố sẽ tiếp tục sự nghiệp cách mạng của ông bố.

Nhưng tình hình xứ Haiti sẽ bất ổn trong thời gian tới đây.

Bên trong thì có những nhóm tham vọng, gồm quân đội cảnh sát mật vụ, và bà chị ruột của Jean Claude tên là Marie Denise, nay 29 tuổi cũng là một nhà chính trị tham lam.

Bên ngoài thì cán bộ của xứ Cuba cộng sản luôn luôn xâm nhập để sách động.

SINH HOẠT NHÓM HÀ THỨC NHƠN

Thư
hàng
tuần

Bước vào
giai đoạn chót
xây dựng cơ sở Nhân Chủ

U.B.D.H.C.S.X.B.B.C. Nhân Chủ xin báo tin cùng tất cả các thân hữu cùng anh chị em Nhóm Viên trên toàn quốc là chúng ta đã chính thức bước vào giai đoạn chót của việc tổ chức xuất bản một tờ nhật báo. Suốt hơn hai tháng qua, việc tổ chức tờ báo đã bị đặt trước những trở ngại chông chát. Tuy nhiên, bằng những bước tiến chậm chạp nhưng vững vàng chúng ta đã lần lượt vượt qua tất cả. Mức độ hưởng ứng nồng nhiệt của các thân hữu cũng như anh chị em nhóm viên trên toàn quốc đã đem lại cho công việc của chúng ta những thành quả nhiều khi vượt ngoài sức tưởng tượng. Những thành quả đó không chỉ là khuyến khích dành riêng cho UBDH mà còn là động cơ thúc đẩy mạnh mẽ cho mọi ý hướng hành động với mục tiêu đấu tranh xây dựng một xã hội tươi đẹp trong tương lai. Nhưng với một ý thức sáng suốt về hoàn cảnh của mình, chúng ta lại càng phải thận trọng và quyết liệt hơn khi bước vào giai đoạn chót của công việc. Chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng đây là lúc chúng ta cần phải nêu cao hơn nữa tinh thần trách nhiệm đối với sự thể hiện công việc đã được đề ra. Chúng ta đã nhiệt thành vận động mọi giới hưởng ứng tích cực việc xây dựng tờ báo. Chúng ta còn cần vận động nhiệt thành hơn nữa trong giai đoạn hiện nay cho sự lớn mạnh của tờ báo trong tương lai. Chúng ta đang được đặt trước lời kêu gọi chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện tốt các công việc sau :

— Thứ nhất : Hoàn tất nghiêm chỉnh việc thu góp vốn cho cơ sở, giải thích rõ ràng cùng tất cả mọi thân hữu và thế thức góp vốn (trình bày trong tài liệu gửi trực tiếp tới mọi người) để tránh những tình trạng bị lợi dụng có thể xảy ra do các phần tử bất lương mạo danh.

— Thứ hai : Thảo luận thường xuyên cùng tất cả các thân hữu và cảm tình viên về đường lối đấu tranh của Nhóm cũng như về công việc mà Nhóm trú liệu thực hiện tại mỗi địa phương qua tờ báo sẽ xuất bản.

— Thứ ba : Phối hợp chặt chẽ với mọi thân hữu, cảm tình viên, chuẩn bị sẵn sàng để cung ứng cho mọi nhu cầu xây dựng tờ báo từ nội dung, hình thức tới vấn đề phát triển khi được yêu cầu.

Tin ở khả năng và tinh thần của các anh, các chị đã được biểu dương bằng hành động thực tế.

Tin ở sự sáng suốt và ý chí bền bỉ của các anh, các chị được chứng tỏ trong suốt thời gian qua.

UBDHCSXBBC Nhân Chủ trông đợi các anh các chị sẽ mang về cho công việc dự trù của Nhóm những kết quả phù hợp với mong mỏi của chúng ta. Ngay từ giờ này, riêng chúng tôi cũng sẵn sàng chờ đợi để giải đáp một lần chót thắc mắc của các anh, các chị về những công việc mà chúng ta sắp làm hoặc đang làm.

U.B.D.H.C.S.X.B.B.C.
NHÂN CHỦ

UBDHCSXBBC NHÂN CHỦ NHẮN CÁC ANH, CHỊ ĐÃ HỨA GÓP VỐN

Vì hầu hết tài liệu gửi đi đều được báo tin là đã không tới tay người nhận, nên UB Điều Hành Cơ Sở Xuất Bản Báo Chí Nhân Chủ tạm ngưng gửi tiếp tài liệu trong tuần này. Hiện chúng tôi đang nghiên cứu một cách gửi khác hơn là qua hệ thống bưu điện. Mong các anh, các chị vui lòng chờ và thông cảm cho những trở ngại chung mà chúng ta đang gặp.

Thân ái

PHIẾU TRẢ LỜI

v/v tham dự cơ sở
xuất bản và báo chí
Nhóm Hà Th. Nhơn

A— Tên, Họ, Địa chỉ :

B— Đồng ý góp..... cổ phần
để lập một cơ sở xuất bản báo
chí,

C— Đồng ý lãnh nhiệm vụ (Đại
Diện, Th.T.Viên, Cố Động viên
Quảng cáo viên) tại văn phòng
đại diện địa phương của cơ
sở (xóa những chữ không cần)

D— Ý kiến về tờ báo sẽ do cơ sở
ấn hành :

— Nội dung nên như thế nào ?

— Hình thức nên như thế nào ?

E— Còn thắc mắc gì về cơ sở
xuất bản và báo chí của nhóm
Hà Thúc Nhơn ?

GHỊ CHÚ : Xin trả lời những câu
hỏi trên và gửi về tòa soạn tuần
báo Đời. Bì thư đề gửi ông Uyên
Thảo. Những câu hỏi bạn xét thấy
không cần trả lời thì không nên
chép lại.

PHIẾU ÂN NHÂN CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG NHÓM HTN VÀ TUẦN BÁO ĐỜI

Tên, Họ :

Địa chỉ :

Đồng ý ủng hộ CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG do nhóm Hà Thúc Nhơn và
tuần báo Đời tổ chức, bằng cách đóng góp :

A— Một số tiền là

B— Một số học bổng theo các chi tiết sau

1) _____ học bổng toàn phần (4.000\$)

2) _____ học bổng bán phần (2.000\$)

3) _____ học bổng khuyến khích (1.000\$)

trong thời gian là _____ tháng, kể từ tháng _____ 1971

_____ Ngày _____ tháng _____ năm 1971

KÝ TÊN

Xin gửi phiếu này về tòa soạn tuần báo Đời cho ông **VŨ THẾ NGỌC**

Nhắn tin

● Anh **NGUYỄN THÀNH (ĐN)** :
đã tới đường KĐ tìm nhưng không
thấy. Xin ông tới gặp BS Lượng
càng sớm càng tốt.

● Anh **ĐẶNG PHÚ THIẾT (DL)** :
Chấp thuận tất cả mọi đề nghị của
một số anh em quân nhân «yếu địa»
nêu trong thư. Tạm thời hãy cứ
cố động cho cơ sở xuất bản báo
chí của chúng ta. Nhiệm vụ rõ rệt
sẽ được xác định bằng một văn
thư chính thức gửi tới các anh
trước khi tờ báo ra mắt.

● Anh **LÊ TẤT HỮU (Qu. Đức)** :
Hy vọng sẽ có tin của anh sớm về
văn phòng đại diện cơ sở tại QĐ.
TM đã nhận được.

● Anh **NGUYỄN NGỌC MÀN**
(Phú Yên) : Đã cho người đến
tiếp xúc với anh. Nếu chưa gặp,
xin anh đến 18 Lê Lợi, nói chuyện
với anh Thành.

● Ông **NGUYỄN HUY BẢNG**
(Hội An) : Ghé tìm tại cả hai địa
chỉ Đà Nẵng đều không thấy. Xin
cho biết địa chỉ để liên lạc. Chờ
tin ông.

● Anh **VÂN TRAI (Nha Trang)** :
Xin cho biết về thư riêng và tài
liệu gửi đi vào ngày 6-5-71. Chờ
tin anh.

● Anh **NGUYỄN THỨC ÁNH (T.
Kỳ)** : Vừa về tới Saigon đã nhận
thư Anh ngay. Cố vận động cho
NC ở ngoài đó. Sẽ có người tới
gặp anh sau.

Chúng tôi mới nhận thêm thư
hứa góp cổ phần và nhận cộng
tác cơ sở báo chí NC của các anh
chị có tên sau :

— Nguyễn Hoàng Minh (Ph.Định)
— Trần trung Chính (Kiên Giang)
— Huỳnh Kim Hoa (Nha Trang)
— Nguyễn văn Tịch (KBC 6611)
— Bùi ngọc Hiệp (Vĩnh Long)
— Nguyễn thị Giao (Pleiku)
— Võ văn Kế (Nha Trang)
— Võ văn Thạch (Huế)
— Thông (Qui Nhơn)
— Lê Đình Hào (Mỹ Tho)
— Hoàng ngọc Châu (Saigon)
— Lê thành Nam (Saigon)
— Trần văn Hoạch (Tuy Hòa)
— Huỳnh Thắng (Qui Nhơn)
— Nguyễn thị Nhung (Cầu Kê)

Trong ít ngày nữa, chúng tôi
sẽ gửi những tài liệu cần thiết
liên hệ đến việc tổ chức cơ sở
hoạt động của chúng ta tới các
anh, các chị.

SỎ TAY SINH HOẠT

20 HỌC BỔNG CHO QNNT

Tiếp tục thực hiện chương
trình học bổng Nhóm HTN và
tuần báo Đời, Ủy Ban Học Bổng
vừa chuyển tới Quảng Ngãi Nghĩa
thục 20 học bổng khuyến khích
do tuần báo Đời cấp. Theo dự
trà của nhà trường, vì có quá
nhiều học sinh ở trong hoàn
cảnh cần nâng đỡ nên số học bổng
trên sẽ được chia cho 40 em thay
vì 20 như dự định. Nhà trường
cũng đã chọn xong 40 được
hưởng học bổng bằng cách tổ
chức các buổi bình nghị dành
riêng cho mỗi lớp. Trong buổi
bình nghị này, các học sinh tự
trình bày hoàn cảnh và sau đó,
dưới sự hướng dẫn của giáo sư,
tất cả học sinh trong lớp đã bình
nghị để quyết định việc cấp học
bổng cho các bạn của mình. Thẻ
thức bình nghị này cũng đã được
áp dụng trước đây vào dịp Quảng
Ngãi Nghĩa Thục cứu xét đơn
xin nhập học của học sinh.

Mặt khác, theo UBHB, ông
Giám Đốc Hăng Bớt Giết NET
vừa cho UB biết ông sẽ cấp một
học bổng toàn phần 48.000 đồng
cho một học sinh nghèo do
Nhóm HTN và báo Đời giới thiệu.
Ngoài ra, tin của chi nhóm địa
phương cho hay tại Đà Nẵng và
Cần Thơ đã có một số các nhà
hào tâm hứa sẵn sàng nhận làm
ân nhân của Chương trình Học
Bổng do nhóm HTN và báo Đời
tổ chức.

HOẠT ĐỘNG CỦA CƠ SỞ NHÂN CHỦ

Theo đúng kế hoạch dự trữ,
việc tổ các các văn phòng đại
diện cho cơ sở xuất bản và báo
chí Nhân Chủ đã được khởi sự
thực hiện. Một phái đoàn lưu
động thuộc TVĐTU nhóm HTN

đang mở cuộc tiếp xúc tại chỗ
với nhiều nhóm viên hoặc thân
hữu đã tự nguyện nhận lãnh
một số nhiệm vụ tại các văn
phòng đại diện địa phương. Đây
là đợt tiếp xúc thứ nhì của phái
đoàn lưu động Trung Ương Nhóm
HTN với các nhóm viên và thân
hữu địa phương và có mục đích
xác định lại vai trò cũng như
nhiệm vụ của các văn phòng đại
diện. Trong tuần qua, đợt tiếp
xúc thứ nhì này đã được thực
hiện xong tại hầu hết các tỉnh
thuộc vùng 1 Chiến Thuật như
Quảng Ngãi, Đà Nẵng, Quảng Tín,
Quảng Nam, Huế, Quảng Trị và
một số tỉnh thuộc các vùng khác
như Phú Yên, Tuyên Đức, Cần
Thơ, Kiến Hòa, Châu Đốc, Phan
Rang... Phái đoàn lưu động T.U
Nhóm HTN sẽ thực hiện liên tục
các cuộc tiếp xúc với các nhóm
đại diện tại các nơi khác cho tới
cuối tháng 6 năm 1971. Mặt khác,
UBĐHCSXB Nhân Chủ cho
biết rằng trong tuần tới, thẻ thức
thầu tiền góp vốn cho cơ sở sẽ
được gửi tới hết tất cả các thân
hữu đã có lời hứa góp cổ phần.
Sau đó, thẻ thức trên cũng sẽ
được công khai công bố trên
tuần báo Đời vào số phát hành
tuần lễ cuối tháng 5-71. Được
biết hiện nay số cổ phần hứa góp
gồm ngót 1.900 cổ phần. Dù chưa
đủ con số ấn định, nhưng UB
ĐHCSXB Nhân Chủ đã được
chỉ thị của TVĐTU Nhóm HTN
cứ khởi sự xúc tiến công việc.
Số cổ phần còn thiếu, theo chỉ
thị của TVĐTU Nhóm HTN, sẽ
được kêu gọi đóng góp tiếp tục
cho tới ngày cơ sở phát hành số
báo đầu tiên. Cũng nên nhắc lại
rằng mỗi cổ phần là 5.000 đồng
và mức đóng góp tối thiểu đã
được nới rộng xuống 1 phần 10

cổ phần tức là 500đ. Mức đóng
góp tối đa theo qui định của Bàn
Hợp Đồng Góp Vốn là 100 cổ
phần, nhưng TVBTU nhóm HTN
đã chỉ thị cho UBĐH chỉ nên
nhận tối đa là 50 cổ phần để
tránh tình trạng khó khăn sau này
khi có quá nhiều người muốn
góp vốn. Do chỉ thị trên UBĐH
đang tiếp xúc với một vài vị đã
hứa góp vốn tối đa 100 cổ phần
để đề nghị quý vị này đồng ý hạ
thấp xuống mức chỉ góp tối đa
50 cổ phần thôi.

Hộp thư CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG

● Ủy Ban Học Bổng mới nhận
được nhận được hồ sơ xin cấp
học bổng của các em có tên sau :

47— Trần đức Trọng (Saigon)
48— Trần đức Anh (Sg)
49— Nguyễn thành Anh (Sg)
50— Võ thị Thúy (Sg)
51— Trần đức Trang (Sg)

Ngoài ra, UB cũng đã nhận
được hồ sơ bổ túc của các em có
tên sau :

— Đinh phan Thái (Châu Đốc)
— Võ văn Bình (Châu Đốc)

● CÁC EM ĐÃ NẠP ĐỦ HỒ
SƠ : Hlện nay một số hồ sơ đã
được cứu xét xong. UB sẽ cho
công bố danh sách các em được
hưởng học bổng chậm nhất là vào
cuối tháng 6-71.

Mọi công việc liên hệ tới chương trình « **HỌC
BỔNG NHÓM HÀ THÚC NHƠN VÀ BÁO ĐỜI** »
xin giao dịch với :

Ông VŨ THẾ NGỌC

Trưởng Ban Điều Hành Chương Trình

Địa chỉ : Tòa soạn tuần báo ĐỜI

Điện thoại : 22.323

Nói chuyện với Đầu Gối

(tiếp theo trang 15)

nhục bề mặt như những mụn lở ngoài da, đến như quý vị đề thương binh phải ra ngoài đường ăn xin thì cái nhục ấy khoáy vào bề sâu chúng tôi không sao chịu thấu.

Giải quyết giúp đỡ thương binh đâu có quá tầm sức quý vị. Ở những địa vị cao quý đó, quý vị lương cao bổng hậu, có quỹ đen có đường dây kinh tài riêng, rồi tương mực của quý vị ở nhà băng Thụy sĩ lại có thể dùng vào việc mua những cổ phần tại công ty ngoại quốc để sinh lợi, quý vị chỉ cần bớt lấy muôn một cũng đủ giải quyết giúp đất nước vết thương quốc thể kia. Vàng, để cho người thương binh phải đi ăn xin, đó là niềm tủi hổ cho cả nước.

Nói làm sao hết niềm khao khát của chúng tôi ao ước được quý vị hay người đại diện của quý vị đến nhà nhỏ vào mặt rồi ban cho chúng tôi lời hứa là sẽ đặc biệt giúp đỡ thương binh, và không để một người thương binh nào phải ra ngoài đường ăn xin.

Kính cần cảm ơn trước quý vị.
D.Q.S

Xê ra cho người ta ứng cử

Cuộc bầu cử Tổng thống xem chừng buồn hiu vì sẽ không có khuôn mặt vào mới, ngoài ba ông cũ rích Thiệu Kỳ Minh. Nhưng trong cuộc bầu cử HV nhất định sẽ nhiều bộ mặt mới. Riêng trong số văn hữu của ĐG, ĐG đếm được hàng chục tên, từ Hà thượng Nhân Tú Kếu tới Cung tịch Biền, Kiều Phong, Lê đình Thông, Cao thể Dung, Hoàng anh Tuấn, Lê thành Tự, Phạm hải Hồ vv. Những người này, ít ra họ cũng còn đội chút liêm sỉ, đôi chút tự trọng cho nên Đầu Gối băn khoăn tự hỏi không hiểu họ có ý đồ gì mà đổ ra ứng cử đóng thế, giữ cảnh chợ về chiều. Các anh em này nhờ Đầu Gối nhắc các chính khách ứng cử viên chuyên nghiệp rằng các vị đã đóng trò hơi lâu, hơi kỹ rồi, tuần chay nào cũng có nước mắt của quý vị rồi, vậy lần này xin quý vị rút lui để cho người mới đóng trò.

Hoặc nếu quý vị không chịu rút lui, thì ít ra ở những đơn vị có các anh em văn nghệ sĩ ứng cử, các vị nên tránh né, đừng đụng độ với anh em vì các anh em nghèo không có phương tiện tranh đua với quý vị. Chẳng hạn Tú Kếu sẽ ứng cử ở Đalat, nhưng nghe nói ở Đalat cụ Trung tướng Trần Văn Đôn cũng sẽ ứng cử để «cứu nước» một phía nữa. Đầu Gối xin can ô. Đôn nếu Trung Tướng còn cương quyết cứu nước thì xin cứ ở chỗ khác đừng cử ở Đalat mà khổ cho Tú Kếu, định làm sao nổi T. Tướng.

Ông Thất Thế

Trong một số báo Đời gần đây bà Ng Hoài Nam có viết một bài lên án một vài linh mục là Judas bán Chúa. Bài báo đã khiến một ông ở Đà Nẵng có cái tên là Tôn Thất Thế gửi cho ông Tư trời Biển báo Tia Sáng một lá thư, đăng tải trên mục «Tin Vực» trong thư ông Thất Thế không tranh luận gì, chỉ khêu ông «xã» của bà Ng Hoài Nam là Thiệu Tường Tổng Cục Trưởng chiến tranh chính trị, nhập cuộc và ông Thất Thế nói xa xôi, bóng gió rằng dưới trào ông Diệm. Ông xã của bà Nam đã đóng trò huê dạng làm bà Nam còn nhớ không? Bà Nam nhờ Đầu Gối nhắc ô Thất Thế: nếu ông muốn bênh vực mấy ông linh mục Judas thì cứ viết bài gửi về báo Đời sẵn sàng đăng tải bà Nam sẵn sàng tranh luận, trả lời ông, cao chi ông phải khêu đức lang quân người ta vào. như thế thiếu đường hoàng. liêm khiết thuổng hồ theo lời Bà Nam «cai đức của ô. xã nhà tôi sáng như trăng sao bọn tiểu nhân bôi đen sao nổi»

Coong

Lúc này chiến dịch bài trừ ma túy đang rầm rộ, bỏ rập các tiệm hút, đầu ghien chạy như ong vỡ tổ. Đầu Gối không ghien nhưng quen biết rất nhiều bạn ghien. Trong số này có một anh bạn hiện là khoa trưởng một phân khoa Đại Học Saigon, tới than thở với Đầu Gối: «Tôi vừa bị bố, bị bắt. Không những bị bắt, mà còn bị coong mang về Tổng Nha, Tôi đã trên năm mươi tuổi tôi ghien thực, nhưng tôi thấy với cái tuổi của tôi, tâm trạng mệt mỏi của tôi, ghien đầu phải một cái tội. Tôi đã xưng tên, xưng nghề

nghiep tôi không chạy đi đầu mà họ vẫn coong một cách dã man. Anh nghĩ sao»

Đầu Gối đã từng bị coong. bị gán cho tội ăn cắp 47 cái xe hơi, nên nghe người bạn kể, Đầu Gối ưc cho bạn lắm. Đầu Gối xin các anh em Cảnh Sát đừng quá ưc mẫn cần, nhất là xin buông tha cho những người ghien trên 50 tuổi. Chưa chắc họ đã là những người bê bối. Họ có triết lý sống riêng của họ. Nhiều khi Đầu Gối tự nhủ: «Ước gì mình ghien được, thì an ủi hết bao, quên đời biết bao!»

...

Chuyện đời

(TIẾP THEO TRANG 37)

chắc chắn người Mỹ đã hiểu truyền thống của người Việt, những người Việt bất trị chính là những người Việt toàn diện vừa là võ tướng vừa là thi nhân. Cho nên trong quá trình ủng hộ người nắm chính quyền chúng ta đã thấy Mỹ ủng hộ:

— Anh em nhà Ngô văn vũ cũng bất tài, chỉ có được tấm lòng, nhưng tiếc thay đó là tấm lòng với Chúa nhiều hơn là với toàn dân nước Việt.

— Cụ giáo Hương có làm được thơ nhưng võ thì đuối quá. Mà thơ cũng đuối nữa, mới tới cỡ: «Ngồi buồn gãi hánh, dài lân tẩn». Thế thôi.

— Đám tướng tá hoặc quyền uy lột đỉnh, hoặc quyền uy nghênh ngang bao trùm một vùng. thì cũng thuần võ mà thôi (các cụ xưa gọi là «võ biên».)

Và nước mình ruồng ra như thế kia.

Và nước mình phân hóa đến như thế kia.

Và nước mình họa tham những lổa lò và trầm trọng đến như thế kia.

Bất bí người mù, người què hay bán thân bất toại thì được, chứ bất bí sao được những con người bất trị sống toàn diện, sống vàng vạc hào hùng, sống thớm ngát tinh người. Mỹ nó tham thật!

CÁC SĨ

Con sói ngựa thai tại Việt nam...

(Tiếp theo trang 13)

Còn tiến xa nữa

Mặc dù phong trào ngựa thai ở VN hiện nay còn ở trong vòng thí nghiệm chưa được phát động rầm rộ như các nước Âu Mỹ, THQG, Nhật nhưng trong tương lai, dù có vấp phải một số dư luận chống đối phát xuất từ hàng ngũ Giáo dân và những vị lãnh đạo tinh thần giáo hội Thiên Chúa Giáo chẳng nữa, người ta cũng tin rằng phong trào ngựa thai ở VN chắc chắn sẽ còn tiến xa hơn nữa. Trong hoàn cảnh kinh tế khó khăn hiện tại cộng thêm yếu tố sức khoẻ của người mẹ thiết tưởng cũng nên chấp nhận phần nào việc quảng bá kế hoạch hóa gia đình bằng cách dùng những phương pháp ngựa thai. Dù sao ta cũng không thể nào chấp nhận những cảnh quá cơ cực của những gia đình nghèo và đông con. Thiết tưởng chính vì không có phương tiện dạy dỗ nuôi nấng con cái nên nhiều đứa trẻ ra đời hiện nay đã đâm ra bất mãn, oán trách cả những người đã mang nặng đẻ đau để khai sinh cho chúng một cái tên ở xã hội mà chúng cảm thấy luôn luôn lạc lõng. Mấy năm gần đây sự bất mãn càng thấy rõ, qua việc

...

Nạn phá thai ở Hoa Kỳ

(TIẾP THEO TRANG 6)

ở Nhật chỉ có 25 mỹ kim thôi! Luân Đôn cũng là một vùng phá thai quen thuộc của các nữ tiếp viên hàng không Mỹ vì các cô chỉ phải trả 25 phần trăm giá máy bay.

Trước kia trong số các phụ nữ phá thai có 4 bà đã lấy chồng thì mới có 1 cô gái chưa chồng. Ngày nay tỷ số đó đã được lấp bằng, hai bên tương đương, một phần vì các bà dùng thuốc ngựa thai nhiều hơn.

Dù sao ở bệnh viện các tiểu bang nơi rộng luật lệ, số phụ nữ phá thai quá đông đến nỗi các bác sĩ phải khó chịu. Tại bệnh viện Orange Coruty ở California các bác sĩ đã đình công để phản đối.

Bác sĩ Ralph Benson ở đại học Oregon đã kêu rằng: «Làm sao bạn nói cho một bệnh nhân bị ung thư rằng ông ta phải chờ đợi, vì phòng mổ đang mắc danh cho các bà phá thai?»

Vậy việc cứu sống người ung thư là quan trọng hay việc giết một đứa trẻ chưa ra đời là quan trọng?

HL sưu tầm

Đàn áp phong trào phản chiến...

(TIẾP THEO TRANG 26)

Chính vì những điều kiện của TC hiện đang đòi trong nhất thời Mỹ không thể thỏa đáp được, nên Mỹ lại phải dùng ngay tư thế ngoại giao với Nga để áp lực TC, buộc TC không thể đòi được những điều kiện quá đáng với Mỹ. Tình thế hiện nay đã cho thấy, nếu TC nhất quyết đòi cho bằng được những gì họ đang đòi, thì Mỹ sẽ lại nổi tiếp cuộc liên tay Nga Mỹ như ngày mới mở cuộc chiến VN.

Đến được với Trung Cộng rồi, thì Mỹ lại hòa dịu với Nga để làm bớt yêu sách của Tàu, đó là chính sách hiện nay của Mỹ. Cũng chính vì vậy mà phong trào phản chiến Mỹ bị biến thành con vật tế thần đầu tiên trong chính sách vuốt ve Nga của Mỹ. Không biết rồi đây sẽ có những con vật nào thêm nữa hay không. Có điều chắc chắn rằng nếu Nga thất bại không nhận cơ hội quân Mỹ còn ở VN, chiến tranh còn hiện diện tại Đông Dương để thiết lập ưu thế tại BV, hoặc tạo nổi thế quân bằng giữa phe thân Nga thân Tàu tại BV thì rồi đây, họ sẽ bất hy vọng có được cơ hội hiện diện tại Viễn Đông và Thái Bình Dương. Mỹ đang đẩy cả Nga Tàu vào một ngõ bí, mà hạn định là từ nay cho tới trước ngay bầu cử Tổng thống Mỹ năm 72.

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BÒ TƯƠI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẮT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỪA MỄ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỖI MỆT

VUI VỀ
TUỔI TRẺ
DA DẸ
MỊN MÀNG

Viện Bảo Chế HADZER

CÚM MỎNG LẠNH, CẢM SỐT, ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ BÀN
HƯỚNG DẪN
DÙNG

BỮA BỜ ĐẤU NGƯỜI

MUỐN CÓ MỘT MÁI TÓC ĐẸP,
MỘT SẮC ĐẸP LÔNG LẦY, MỘT THÂN HÌNH TUYỆT MỸ,

Xin đừng quên :

Mỹ Viện **BẠCH THIÊN NGÀ**

52B, PHẠM HỒNG THÁI — SAIGON

Nơi lý tưởng của quý bà, quý cô vì những đặc điểm :

● **UỐN TÓC** danh tiếng với những tay thợ « phù thủy » từng vang danh tại các tiệm uốn tóc đường Phan đình Phùng, Lê Lợi, Crystal Palace, Tân Định như : TONY THƯỜNG, chú HÁ, chú KHOANH, chú SƯỜNG, chú HÙNG sẽ biến những mái tóc xấu nhất của quý vị trở thành những kiểu tóc hợp thời trang, bay bướm làm đẹp lòng những ai khó tính nhất.

● **SỬA SẮC ĐẸP, TRANG ĐIỂM, MASSAGE, TẮM HƠI** dưới sự điều khiển của hai bà DANH, LỘC, nữ chuyên viên tốt nghiệp tại Ba Lê, Thụy Sĩ cùng với sự hợp tác của một số chuyên viên đã cộng tác với nhiều Mỹ viện trên thế giới như Đài Loan, Nhật Bản, Hồng Kông sẽ mang lại cho quý vị một khuôn mặt Hoa khôi, một thân hình tuyệt mỹ, tươi trẻ nhờ những phương pháp ÁU MỸ, máy móc tối tân và Mỹ phẩm danh tiếng nhất hoàn cầu.

Tất cả đang chờ đón quý vị
CHÚ NHẬN
kính mời

THUỐC ĐIỀU KINH
GYNO PAUSINE

VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS

(DO HADZER BÀO-CHẾ TẠI V.N)

Triệu bệnh: — THẦY KINH CHẬM.

— KINH NGUYỆT ÍT.

— TUỔI HÔI XUYÊN VÀ DẬY THÌ.

— KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.

— ĐAU LÚC KINH KỶ.

BÁN TẠI CÁC
NHÀ THUỐC TÂY

K N SỐ: 80M Q C D P 282 68

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Báo chí quốc tế không thích ông L

Hồ Đát, ngày 19-4-71

Kính thưa Quý Báo,

Trong một tình cờ tôi được số báo 78. Mục «Tâm sự bạn đời» có đề cập đến lá thư «báo chí quốc tế không thích đánh chuột» của một độc giả Qui Nhơn ký tên L. lên tiếng đả kích quý báo về một bài viết có tính cách... «xâm phạm đời tư» của ông PDT nào đó...

Tôi muốn đặt câu hỏi với cá nhân ông L. có ý nghĩ gì và tư cách nào khi viết «báo chí không ăn tiền được thấy ai có tiền thì ganh tị. Tinh thần đó không thể chấp nhận được trong xã hội miền Nam này. Tinh thần đó chỉ thích hợp với bọn CS, hoặc bọn tay sai CS nắm vùng hoặc «đi cư mà thôi».

Thưa ông L. Vâng tôi xin lập lại là ông đã nghĩ gì khi ông muốn... «vơ đũa cả nắm đến tập thể đi cư? Một danh từ mà tôi khẳng định rằng chỉ có bọn CS hay bọn mao đầu chính trị mới đem ra nói vào những chuyện mà chúng cho là có lợi cho chúng để hòng gây chia rẽ nội bộ hay làm xáo trộn hàng ngũ Quốc gia mà thôi. Đảng này ông còn tự nhận ông đã từng sống bên Anh Quốc và có văn bằng Báo chí Quốc tế, mà chính ông lại ăn nói hồ đồ như vậy — Tôi thiết nghĩ chính ông mới đích thực là 1 tên CS nắm vùng nhằm nổi giáo cho giặc hoặc ông là 1 tên «bồi bút» của ông PDT hay ít ra có nhiều liên hệ đến ông PDT?

Do đó tôi khuyên ông — phải — Chính ông... tự hậu muốn đề cập đến vấn đề gì giữa công luận, nên suy nghĩ kỹ trước khi đặt bút viết kéo... «bút sa gà chết» đấy!

Riêng tôi rất lấy làm... xấu hổ khi đến hôm nay, người Việt còn có những... hạng người vô ý thức như ông. Một kẻ tự nhận có văn bằng «BCQT» — xong tôi khuyên ông nên đem mảnh bằng của «cá nhân» ông về nhà dán câu tiêu đề lòi «lá đa» bà xã thì có lý hơn.

Phần tôi, tôi chẳng có bằng cấp nào cả — Ngoài bằng được phép ôm... «em mười sáu» để tiêu diệt CS — và sẵn sàng... bắn nát óc những kẻ nào đứng trước tôi mà thốt ra những lời lẽ thiển cận có tính cách «vơ đũa cả nắm» như trên.

MỘT QUAN NHÂN
(KBC 3022)

Hoan nghênh nhiệt liệt

Saigon, ngày 26 tháng 4 1971

Thưa Ông

Dù có ác ý hay thờ ơ với thời cuộc đến đâu, một người Việt Nam

còn đôi chút lương tri cũng phải thấy hứng khởi và mừng thầm trước cao trào mãnh liệt của bà con Quảng Nghĩa đưa đến việc thực hiện, từ con số không, một NGHĨA THỰC vĩ đại trong truyền thống bất khuất của các Bậc Tiền Bối nhằm đưa ánh sáng học vấn lại cho một số thanh, thiếu niên hiếu học nhưng thiếu trường ốc, phương tiện.

Mang tâm trạng của một kẻ thất học, và hiện vẫn còn đang tìm học, mặc dầu niên tuế đã vào hạng «Tam thập niên tiền, nhị thập dư» (không phải Ngũ thập niên đầu), tôi hiểu hết hoài bão và hoàn cảnh nhiệt liệt sự quật khởi của những người dám đứng dậy, đưa ra Chương Trình Nghĩa Thực cho toàn quốc, mà trong tay không có gì ngoài hai chữ Ý CHÍ.

ĐOÀN KIỂM HỒ
(Chợ Lớn)

HỘP THƯ TÒA SOẠN

● NGUYỄN ĐĂNG PHONG (Cam Ranh) : Người đó là U I. Về 4 câu thơ đó xin giữ lại cho tới lúc có thời giờ. Hiện bận quá đi.

● TÔN QUANG ANH THƯ (Saigon) : Sẽ cố gắng gửi thư riêng trong một ngày gần đây.

● NGUYỄN ẮN TÝCH (Tây Kỳ) : Thư «bay» rồi đó. Nhưng cứ tiếp tục đi. Chờ bài mới của Tịch. Thân.

● DẶNG VINH KHÁNH (Qui Nhơn) : Chứng nào thu xếp được, sẽ xin trích một phần ý kiến của bạn cho TSBĐ Xin cảm ơn về những lời khen tặng.

● THI LYNH TỬ (Tây Ninh) : T.Đ.V. không còn liên hệ gì với tờ báo đó cả. Về «trang thơ» của báo Đời thì đúng như bạn đã đoán.

● Sau đây là những bài đã được chọn và sẽ lần lượt đăng trong các số tới :

Bọt Ứa Đầu Sông (B. Du) Giọt Nắng (H. Hà) Tân Kinh 1 (N. Dân) Cuối Tình (L. Truyền) Hun Hút, Hoang Vu (N.H. Hữu) Ngày Trở Lại (T. Minh) Uống Rượu Mà Tiễn Tình (L. Nương) Những Ngày Tháng Buồn, Niềm Vui Đi Hoang (T.B. Ngạn) Đêm Cam Ranh và Bé Ni, Chiều Uống Rượu Ở Nha Trang (L. Sa)

● Tòa soạn mới nhận bài và thư của các bạn có tên sau : J. Gnassho (KBC 4552) Trường Thanh (Mỹ Tho) Lê Trung (Sg) Nguyễn đình Chánh (KBC 3337) Ngọc thủy Khanh (Đà Lạt) Chu Kha Uyên (T.T. Hội) Lê cánh Nho (Saigon) Lê hoa Niên (KBC 4506) Luân Vũ (Saigon).

Xin các bạn chờ tin trong những số báo tới.

● Các Thi Văn Đoàn đã gửi thư và tài liệu về Tòa soạn :

Vì thư tới quá chậm nên chúng tôi xin giữ tài liệu lại để chờ giới thiệu trong một dịp khác. Mong các bạn thông cảm.

Recorded By THE BEATLES On Capitol Records

Yellow Submarine

By
JOHN LENNON and
PAUL McCARTNEY

March Tempo

G D C G Em Am Cmaj7 D G

In the town where I was born lived a man who sailed to sea. And he

D C G Em Am Cmaj7 D G

told us of his life in the land of sub-ma-rines. So we

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

sailed up to the sun till we found the sea of green. And we

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

lived be-neath the waves in our yel-low sub-ma-rine.

CHORUS

G D C G Em Am Cmaj7 D7 G

We all live in a yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine.

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

We all live in a yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine And our

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

As we friends are all on board, man-y more of them live next door. And the

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

live a life of ease ev-'ry one of us has all we need. Sky of

1. band blue be-gins to play.

2. green in our yel low sub-ma-rine.

Repeat Chorus from the D.S. and fade

